

မြန်မာ့ကျမ်းဂန်

၂၀၀၀

လှိုင်းကြား (အတ္ထုပ္ပတ္တိ)

အတိတ်ဟောင်းနဲ့...
အလွမ်းကျောင်း...

(အတ္ထုပ္ပတ္တိ) လှိုင်းကြား (အတ္ထုပ္ပတ္တိ)

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်
ကွန်ပျူတာစာစီ - ခင်ပြုံးဝင်း (၀၉၂၅၀၁၄၄၇၉၇)

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
 ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
 အမှတ်(၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်။

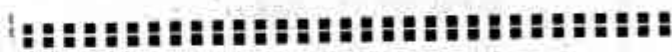
မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
 ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
 အမှတ်(၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်။

ဖြန့်ချိရေး - ၁၇၀၀ ကျပ်
အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ်၊ ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

အတိတ်ဟောင်းနဲ့ အလွမ်းကျောင်း
 လှိုင်းကြာဖြူ
 ရွှေပဒေသာစာပေ၊ ၂၀၁၇၊ ရန်ကုန်။
 ၂၄၁-စာ၊ ၁၂ * ၁၈ စင်တီ။
 (၁) အတိတ်ဟောင်းနဲ့ အလွမ်းကျောင်း

**အတိတ်ဟောင်းနဲ့
 အလွမ်းကျောင်း**

လှိုင်းကြာဖြူ

သူငယ်ချင်းရေ...
 ဘဝဆိုတာ
 တိုတောင်းလှပါတယ်တဲ့။
 ကျောင်းတော်က ဘဝ
 တိုတောင်းခဲ့တာ
 ငါ မကျေနပ်ဘူးဟာ
 မကျေလည်တာကို
 ပြေလည်အောင် ဖန်တီးလို့မရတာ
 လွန်ဆန်မရတဲ့
 လောကနိယာမတစ်ခုလား။
 ဝေးကွာခဲ့ကြမှ
 ပျော်ရွှင်ခြင်းမှတ်တမ်းတွေ
 အခါခါ ကြည့်ခဲ့လို့
 ငါ့စာရွက်တွေ ကြေမွဲခဲ့ပေါ့။ ။

"Into the same river, we go down
 and we do not go down : For water
 flows in and flowsout"

 Heraclitus (535-475 BC)

အခန်း (၁)

နင် နေကောကောင်းရဲ့လား... ရှင်ငြိမ်း

နေကောင်းပါတယ်ဟု ပြောနေခြင်းကို မယုံကြည်နိုင်စွာ နော်မေနှင်းချစ်က ရှင်ငြိမ်းမိုးကို နောက်ထပ်တစ်ခေါက် ထပ်မေးသည်။

ကောင်းပါတယ် မေနှင်းရယ်...နင်ကလည်း ငါ့ကို ကြည့်နေပုံက တကယ့်ကို လူမမာကြည့်ပုံမျိုးပါလား။ နင် အဲဒီလိုကြည့်တော့လေ ငါ ဟိုစကားလေးကို သွားပြီးအမှတ်ရမိတယ် သိလား

ဘာစကားလဲ

ရှေ့နေပီပီ စကားအရမ်းတတ်သော ရှင်ငြိမ်းမိုးကို မှီအောင် နော်မေနှင်းချစ် လိုက်မပြောတတ်ပါ။ ထို့ကြောင့်သာ ဘယ်စကားလဲ ဟု စကားထောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှင်ငြိမ်းမိုးက ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော စာအုပ်ထူကြီးကို စားပွဲပေါ်လှမ်းတင်ကာ ထိုင်ခဲ့နောက်မှီမှာ မှီရင်း...

တို့ဆရာတွေ ပြောတာပါဟာ...ဘာတဲ့...ရဲတွေက လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီဆိုရင် တရားခံဖြစ်ခဲ့ဖူးသလားဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်တယ်တဲ့။ ဆရာဝန်၊ သူနာပြုတွေကျတော့ ဒီလူသူနာဖြစ်ခဲ့ဖူးပါလားဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်တယ်တဲ့။ ခုလည်း နင်လည်း ငါ့ကို ခဏလေး နေမကောင်းဖြစ်မိပါတယ်၊ လူနာဆိုတဲ့ အကြည့်ကနေ ပြောင်းမကြည့်နိုင်တော့ဘူးပေါ့...ဟုတ်လား

အမ်...အမလေး...ပြောမှပြောတတ်ပါနော်။ ကျုပ်စိတ်ပူတာ အလကားသက်သက်ဖြစ်အောင် ပြောတတ်တယ်

စိတ်ဆိုးသလိုနှင့်ပြောသော နော်မေနှင်းချစ်ကို ကြည့်ပြီး ရှင်ငြိမ်းမိုး သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ...

ဪ...ဒါနဲ့ နင် ဖုန်းထဲမှာတုန်းက လူချင်းတွေ့ရင် ပြောစရာရှိတယ်ဆို။ အဲဒါ...ဘာလဲ

နေခင်းတုန်းက ဖုန်းဆက်စဉ်က ပြောစရာရှိသည်ဟု ဆိုသဖြင့်...

ပြောလေ

အခု မပြောသေးဘူး။ နင်နဲ့တွေ့တော့မှ ပြောလည်းပြောမယ်။ ပေးစရာလည်းရှိသေးတယ် ရှင်ငြိမ်းမိုး

ဟု မေနှင်းချစ်က ပဟောဠိဝက်ခဲ့သဖြင့် ရှင်ငြိမ်းမိုးက မမေ့မလျော့ ပြန်မေးခြင်းဖြစ်သည်။ ပြုံးရယ်နေသော နော်မေနှင်းချစ်ရဲ့ ချက်နာ အနည်းငယ်တည်သွားသည်။ ထို့နောက် ခပ်ဆွေးဆွေး

မျက်နှာဖြင့်...

“ဪ...ဘာလိုလိုနဲ့ ငါတို့ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ရင်ခွင်က ခွဲထွက်ခဲ့တာ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုတောင် ရှိတော့မှာပါလားနော်”

“.....”

“အချိန်နဲ့ဒီရေဟာ လူကို မစောင့်ဆိုတဲ့စကားက သိပ်လုံ မှန်တာပဲ ရှင်ငြိမ်း...နောက်ပြီး ရှိပါသေးတယ်။ 'Into the same river , we go down and we do not go down : for water flows in and flowsout' တဲ့”

“နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ မေနှင်းရဲ့။ နင်ပြောတာကို ငါ နားတောင်မလည်ဘူး။ နင်ပြောတဲ့စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ”

မေးမှမေးပါ့မလား စိုးရိမ်နေသော မေနှင်းချစ်မှာ ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့ အမေးစကားကြောင့် နှစ်ခြိုက်သွားသည်။

“အမှန်တော့ နင်လည်း အဲဒီစကားကို ကြားဖူးနားဝ ရှိပြီး သားပါဟာ”

“ဘယ်စကားကိုလဲ”

ရှင်ငြိမ်းမိုးက သူနည်းတူ ကုလားထိုင်နောက်မှီတွင် ကျောက်ပင် မှီထိုင်ချလိုက်သော မေနှင်းချစ်ကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကြည့်မေး လိုက်သည်။ မေနှင်းချစ်က သူ့ကို မကြည့်ဘဲ...

“တူညီတဲ့ မြစ်ပင်ဖြစ်လင့်ကစား တစ်ကြိမ်တည်းမှာ ခြေထောက်နှစ်ခါ မချနိုင်ဘူး။ မင်းက ခြေထောက်ကိုချပြီး ပြန်နုတ်၊ ပြီးရင် ပြန်ချ။ အဲဒီပင်လယ်ဟာ မင်းခြေချခဲ့တဲ့ ပင်လယ် တော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ စောစောက မင်းခြေချခဲ့တဲ့ ရေတွေတော့ မဟုတ်

ဘူး။ အဲဒီရေတွေက စီးဆင်းသွားခဲ့ပြီတဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ...နင့်စကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့ နင် ရှင်းပြနေတာ တော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အခု နင် ဘာကို ဆိုလိုနေတာလဲ။ ငါ လုံးဝ နားမလည်ဘူး မေနှင်း”

“ရှင်းရှင်းလေးပါ... ငါ အခုပြောနေတာက ပြောင်းလဲခြင်း ရဲ့သဘောကို ပြောနေတာ”

“ပြောင်းလဲခြင်း...”

“ဟုတ်တယ်...ပြောင်းလဲခြင်း”

မေနှင်းချစ်က ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့စကားကို ထောက်ခံခေါင်းညိတ် လိုက်သည်။

ဒီအချိန်ထိ ရှင်ငြိမ်းမိုး နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်နေဆဲက...

“Please မေနှင်း...နင် အခု ငါ့ကို ပြောနေတာတွေက သိပ်မြင့်နေသလားလို့...အခု ငါ့ကို လူလိုပြောပါလား”

“ချေးထုပ်မ...ငါက လူလိုမပြောလို့ နတ်လိုပြောနေလို့ လား”

မေနှင်းချစ် ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ ရှင်ငြိမ်းမိုးက ဒေါသ ဖြစ်နေသော မေနှင်းကိုကြည့်ပြီး ခစ်ခနဲ ရယ်ကာ...

“ဆောရီး...ဆောရီး...ငါ လောသွားလို့။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ပြောစမ်းပါ။ နင်က သွယ်ဝိုက်ပြောနေတာကိုးဟ”

“သူငယ်ချင်းရေ...”

ဘဝဆိုတာ

တိုတောင်းလှပါတယ်တဲ့။

ကျောင်းတော်ကဘဝ
တို့တောင်းတာကိုတော့
ငါ မကျေနပ်ဘူးဟာ”

“လာပြန်ပြီ”

“လာပြန်ပြီလုပ်မနေနဲ့...ငါ ပြောနေသမျှက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပဲ
ရော”

ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ကောက်ရွတ်ပြီး စာအုပ်ကြားထဲတွင် ညှပ်
ထားသော ပန်းနုရောင်ဖိတ်စာလေးကို မေနှင်းချစ်က လှမ်းကမ်း
ပေးသည်။

ရှင်ငြိမ်းမိုးက မေနှင်းကို စူးစမ်းသလို ကြည့်ပြီး ဖိတ်စာကို
လှမ်းယူလိုက်သည်။

“အဲဒါ...ငါတို့တက်ခဲ့တဲ့ အမှတ် (၁၉) ရဲ့ ပုလဲရတုသဘင်
ဖိတ်ကြားလွှာ”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ်...အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါလည်း ပါဝင်
ဆောင်ရွက်နေရတော့ နင့်ကို ဘာမှမပြောဖြစ်ဘူး။ ကြားထဲမှာလည်း
မတွေ့ရတာ အတော်ကြာပြီမဟုတ်လား။ နင့်ကို မပြောဖြစ်တာက
နင်လည်း စိတ်ဝင်စားမယ် မထင်လို့လေ”

မေနှင်းချစ်ရဲ့စကားတွေ ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့ဦးနှောက်ထဲ မဝင်တော့
ပန်းနုရောင်ဖိတ်စာလေးကို ကပျာကယာ ဖွင့်လိုက်သည်။
အဖြူရောင်ကတ်ပြားလေး ထွက်လာသည်။

အမှတ်(၁၉) ကျောင်းတော်၏ ပုလဲရတုသဘင် ဖိတ်ကြားလွှာတဲ့

ဘာလို့လဲ...ဘာလို့ မေနှင်းချစ်က ရှင်ငြိမ်း စိတ်ဝင်စားမယ့်
ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးလို့ မှတ်ချက်ပေးရတာလဲ။ ဘာကြောင့် ဖုံးကွယ်
ထားရမယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ အသိမပေးရတာလဲ။

ဤမိခင်ကျောင်းတော်ကြီး၏ ပညာရည်ရှိရည်ကို သောက်သုံး
ခဲ့သည့်ထဲတွင် ရှင်ငြိမ်းလည်း အပါအဝင်ပဲလေ။

ဒီတော့ မိခင်ကြီးရဲ့မွေးနေ့မင်္ဂလာအတွက် ရှင်ငြိမ်းလည်း
ဘတ်နိုင်တဲ့ဘက်မှ တစ်တပ်တစ်အား ပါဝင်ရမည်မဟုတ်လား။

အခုတော့...

“အတိတ်ကို ပြည်ဖုံးကားချလိုက်ပါတော့ဟာ”

“.....”

“ငါတို့လည်း ကိုယ်ချင်းမစာလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး ရှင်ငြိမ်း
ရယ်”

“နေ...နေပါဦး...မေနှင်း...အခု...အခု နင် ဘာတွေပြော
နေတာလဲ။ နင်ပြောနေတာတွေကို ငါ တစ်လုံးမှ နားမလည်ဘူး”

ရှင်ငြိမ်းမိုး လေဖြတ်နေသူတစ်ယောက်လို စကားထစ်တီး
ထစ်ငေါ့ဖြင့် မေးလိုက်သည်။ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ဖိတ်စာ
လေးကတော့ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခါနေသည်။

“ငါပြောတာက...ဟိုလေ...”

“ဘာလို့ အကြောင်းအရာတွေကို ရောထွေးပစ်လိုက်တာလဲ။
မေ့သင့်တာမေ့...ဖြစ်သင့်တာဖြစ်...လုပ်သင့်တာလုပ်ကြတာပဲ။
ကိစ္စတိုင်းကို မြဲပါတယ်လို့ သတ်မှတ်ရင် နင်ပြောတဲ့ ပြောင်းလဲခြင်း
ကို လက်မခံနိုင်တဲ့ ငါက ပြောင်းလဲချိန်မတန်သေးဘူးလို့ နင်

မှတ်ထင်နေတာလား”

“ဟိုလေ...”

“ငါ နင်တို့ကို နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို နားမလည် နိုင်တဲ့ နင်တို့ကို အံ့ဩတယ်ဟာ”

“ရှင်ငြိမ်း”

ရှင်ငြိမ်းမိုး ခပ်မတ်မတ် ပြောင်းထိုင်ကာ...

“ငါတို့ဆရာမကြီး ဒေါ်မြမြဦးကလည်း ဆုံးမခဲ့ဖူးတယ်လေ။ နင် မှတ်မိမလားတော့မသိဘူး။ ငါတော့ မှတ်မိတယ်။ လူဆိုတာ ရေလို ကျင့်ကြံရမယ်ဆိုတာလေ။ ရေဟာ ခွက်ထဲရောက်သွားလို့ လည်း ပုံသဏ္ဍာန်မပြောင်းဘူး။ စာရွက်ပေါ်ရောက်သွားလို့လည်း သူ့ခြပ် မပျောက်ပျက်ဘူး။ လျှိုမြောင်ကြားထဲရောက်သွားလည်း စီးဆင်းမြဲ စီးဆင်းဆဲတဲ့။ နေရာနဲ့အချိန်အခါကိုလိုက်ပြီး မပြောင်းလဲ တတ်တဲ့သူဟာ တရားသေဆန်တဲ့သူ၊ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ လိုက်လျော ညီထွေစွာ မနေတတ်တဲ့သူဆိုတာလေ...မှတ်မိလား”

“သိပ်မှတ်မိတာပေါ့”

မေနှင်း လိုလိုလားလား ထောက်ခံလိုက်သည်။ အဲဒီလို ဆုံးမ ခံရသည့်နေ့ကို ဘယ်မေ့လို့ဖြစ်မှာလဲ...။

အဲဒီနေ့...

အခန်း (၂)

အဲဒီနေ့က ဆရာမဒေါ်မြမြဦးက ဆိုးသွမ်းသော ကျောင်းသား နှစ်ယောက်ကို အကြောင်းပြုပြီး မေနှင်းတို့တစ်ခန်းလုံးကို ဆုံးမ စကားပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆိုးသွမ်းသော ကျောင်းသားနှစ်ဦးမှာ စိုင်းဆိုင်ဖဦးနှင့် ခေယျာအောင် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းပြောမည် ဆိုလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ရာဇဝင်ကို သိထားမှဖြစ်မည်။

ဟိုး...သူငယ်တန်းစတက်တဲ့နှစ်ကတည်းက မေနှင်းတို့နှင့် အတန်းတူ၊ အခန်းတူဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်း ပို၍ သိနေသည်။

အမယ်...လူတွေကသာ သူငယ်တန်း စတက်တာ။ ပုံစံတွေ တတော့ ကျောင်းမှာ အနေကြာနေတဲ့ ဆရာကြီးတွေလို ခပ်တည် တည်။

သိတဲ့အတိုင်း သူငယ်တန်းစတက်တဲ့ရက်တွေဆိုလျှင် စာသင်ခန်းမှာ ငရဲကျနေသည့်အလား။ အိမ်ပြန်ချင်လို့ ငိုတဲ့သူက ငို၊ ဆီးဝမ်းမထိန်းနိုင်လို့ စွန့်သူကစွန့်၊ မျောက်လောင်းလေးတွေလို ဖြောင်းဆန်အောင် ဆော့သူက ဆော့နှင့်။

ထိုသို့ ဖြောင်းဆန်အောင် ဆော့သည့်ကျောင်းသားနှစ်ယောက် စိုင်းဆိုင်ဖဦးနှင့်ဝေယျာအောင်က ပေါင်းမိသွားသည်။

ပါးစပ်သေနတ်လုပ်ကာ တစ်ခိုင်းခိုင်း၊ တစ်ခုနီးခုနီးအော်ကာ ဟိုခုံပြေးကူးလိုက်၊ ဒီခုံပြေးကူးလိုက်နှင့် အတော်ကို အငြိမ်မနေတဲ့ နှစ်ယောက်။

အိမ်ပြန်ချင်လို့ တစ်ခိုင်းတည်းငိုနေတဲ့သူက ရှင်ငြိမ်းမိုး၊ ငိုနေတဲ့ကလေးကို မချောတတ်၊ ချောတတ်နှင့် ချောသူက နော်မေနှင်းချစ်။ ဤသို့ဤနယ် ဇာတ်လမ်းက စခဲ့လေသည်။

မေနှင်းတို့လေးယောက်သည် သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက် လို့လည်း ပြောမရ၊ မခင်ဘူးလို့လည်း မှတ်ချက်ချမရဘဲ အတန်းတူ အခန်းတူလိုက်၊ အတန်းတူ အခန်းကွဲလိုက်နှင့် အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝသို့ ရောက်လာကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဆိုးသွမ်းပုံက တစ်မျိုး။ ရန်မဖြစ်တတ်ကြဘဲ ရူးဆိုးစာရင်းဝင်နေသည်။ ဘယ်သူ့ကို နှောက်လိုက်လို့၊ ဘယ်သူ့ကို စလိုက်လို့ဆိုလျှင် ဘယ်သူတွေကြောင့်လဲ မမေးနှင့်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဆိုတာ ပြေးကြည့်စရာမလို။ တွေးကြည့်ရုံနှင့် သိနိုင်သည်။

မေနှင်းတို့တက်သော အလယ်တန်းကျောင်းခန်းထဲတွင်

စိန်ပန်းပင်များ အပေါများဆုံး ဖြစ်သည်။ ကျောင်းဝန်းအုတ်တံတိုင်း ပတ်ပတ်လည်ဘေးတွင် စိန်ပန်းပင်များ အစီအရီ စိုက်ပျိုးထားသည်။

ရှာရှာဖွေဖွေလုပ်တတ်သော ဝေယျာအောင်တစ်ယောက် မုန့်စားကျောင်းဆင်းချိန်တွင် စိန်ပန်းသီးတွေ ခူးစားရာ အစားလွန်ပြီးအန်တော့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေအားလုံး မျက်လုံးဖြူး မျက်ဆန်ဖြူး။

အစာအဆိပ်သင့်တာဟု ထင်မှတ်ပြီး ဆေးရုံပို့တော့မှ ဆရာသမားက ပြူးပြူးပြဲပြဲ ထင်သည်။

ထိုသို့ ပြဿနာကို တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး မီးထွန်းရှာသဖြင့် ဆရာမကြီးက အမျိုးမျိုး ဆုံးမပါသည်။ သို့သော် ရှေ့တင်တွင် ဟုတ်ကဲ့ဟုပြောကာ ကွယ်ရာတွင် လုပ်ချင်ရာလုပ်နေတတ်သဖြင့် မွေးမြီးကောက်ကျည်တောက်စွပ်သလိုပဲဟု ဥပမာပြရပေမည်။

တစ်ခါမှာတော့ ကျောင်းတွင် အရိုက်ကြမ်းသည်၊ အပေါက်ဆိုးသည်ဟု နာမည်ကြီးသော ဆရာမဒေါ်မြမြဦး ဒေါသသူပုန်ထရဘော့မည့်ကိစ္စကို သကောင့်သားနှစ်ယောက် လုပ်ကြသည်။

မေနှင်းတို့ကျောင်းနောက်ဘက်တွင် သင်္ချိုင်းအဟောင်းတစ်ခု ခိုပါသည်။ ထိုသင်္ချိုင်းဟောင်းတွင် ကျင်းများ၊ ချိုင့်များ၊ အရိုးများ ခိုနေသဖြင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးက သင်္ချိုင်းဘက်မသွားရဟု အမိန့်ထုတ်ထားသည်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ တချို့ အသည်းငယ်တဲ့သူတွေက ထိုသင်္ချိုင်းဘေးကဖြတ်လျှင် ဖြူဖြူကြီးမြင်တယ်၊ ခေါင်းပြတ်သရဲမြင်တယ်...စသဖြင့် အမျိုးမျိုး ပြောကြသည်။

ပြဿနာက ထမင်းစားကျောင်းပြန်တက်တဲ့အချိန်။

“ဝေဝေမောင်... မူးလဲလို့”

ဘယ်ကျောင်းသားက သယ်လာတဲ့သတင်းလည်းတော့ မသိ။ ကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့် ဆရာ၊ ဆရာမအားလုံး ထိတ်ထိတ် ပျာပျာ ဖြစ်သွားကြသည်။

ကာလကတော့ မေနှင်းချစ်ကို အဋ္ဌမတန်းစာမေးပွဲဖြေခါနီး အချိန် ဖြစ်သည်။

“ဘယ်မှာမူးလဲတာလဲ”

ဆရာမဒေါ်မြမြဦး စားနေသောထမင်းကို သတိမရတော့။ သတင်းလာပေးသော ကျောင်းသူကို မေးလေသည်။

သူ ထမင်းစားပြီးအပြန် သင်္ချိုင်းဘက်က ဖြတ်ပြန်တော့...

“ဟင်... အဲဒီသင်္ချိုင်းအဟောင်းကနေ မပြန်နဲ့လို့ ပြောထားတာကို ဘာလို့ အဲဒီဘက်ကနေ ပြန်တာလဲ”

ဒေါ်မြမြဦး ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ ထဘီ မ၊ ရှိ လာဖြော သောကလေးနှင့် လိုက်ခဲ့သည်။

သင်္ချိုင်းအဟောင်းသည် အန္တရာယ်များသဖြင့် ဘယ်ကလေးမှ ထမင်းစားပြန်လျှင် သင်္ချိုင်းထဲမှ ဖြတ်မပြန်ရဟု တားမြစ်ထားခဲ့သည်။

လမ်းခုလတ်တွင် ကျောင်းသားကြီးတစ်ယောက်က ဝေဝေမောင်ကို ကုန်းပိုးလာသည်။ ကျောင်းတွင်းသို့ရောက်တော့ ဝေဝေမောင်ရဲ့ နားတွင် ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ ဝိုင်းအုံကြည့်ကြသည်။

ဆရာ၊ ဆရာမအချို့က ဝေဝေမောင် သတိရလာအောင် အမျိုးမျိုး ပြုစုကြသည်။

ခဏကြာတော့ ဝေဝေမောင် သတိရလာသည်။ သတိရလျှင် ရခြင်း ဝါးခဲ အော်ငိုသဖြင့် ဆူဖို့စဉ်းစားနေသော ဆရာမဒေါ်မြမြဦး တောင် လန့်သွားသည်။

“ဟဲ့... ဘာလို့ငိုတာတုန်း... ညည်းကို ဘယ်သူမှ ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘူးလေ”

“သမီးကို ဝေယျာအောင်ကို အရိုးခေါင်းနဲ့ ပစ်တာ”

“ဟေ...”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို”

“သေချာပြန်ပြောစမ်း ဝေဝေမောင်... ညည်း သတိလစ်ရတဲ့ ကိစ္စမှာ ဝေယျာအောင်နဲ့ ဘယ်သူပါတာလဲ”

အားလုံး အံ့ဩသွားကြသည်။ ဆရာမဒေါ်မြမြဦး တစ်စုံတစ်ခုကို ရိပ်မိလိုက်ကာ ဝေဝေမောင်အား ဖြစ်စဉ်ကို အသေးစိတ် ပြန်ရှင်းပြခိုင်းသည်။

“သမီး ထမင်းစားပြီးပြန်လာတော့ သင်္ချိုင်းထဲက ဖြတ်လာခဲ့တာ။ ဟိုဘက်က ကွေ့လာရင် အဝေးကြီးဆိုတော့...”

“ညည်းက ဖြတ်လမ်းကြိုက်တယ်ပေါ့”

ဒေါ်စန္ဒာခင်ရဲ့ ရွဲတဲ့တဲ့အမေးကြောင့် ဝေဝေမောင် ဒေါ်မြမြဦးကို မဝံ့မရဲ ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်မြမြဦးက မဆူငေါက်မှ စကား ရှေ့ဆက်သည်။

“အဲဒါ... အုတ်ဂူတစ်ခုကွေ့နားရောက်တော့ ဝေယျာအောင် တို့ပေါ်လာပြီး သမီးကို အရိုးခေါင်းနဲ့ လှမ်းပစ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားကြတာ”

“ဒီကောင်လေးတွေ တော်တော်ဆိုးကြတာပဲ”

ဦးဖေအောင်ရဲ့ မှတ်ချက်စကား ဖြစ်သည်။

“ဝေယျာအောင်တို့ဆိုတော့ ဘယ်သူတွေပါသေးလဲ”

ဆရာမဒေါ်မြမြဦးက နဂိုကတည်းက ဒေါသကြီးသူ၊ စည်းကမ်းကြီးသူ ဖြစ်သည်။

ယခုတောင် ဆရာမရဲ့မျက်နှာမှာ ဒေါသနှင့် ခက်ထန်နေကာ ဝေဝေမောင်အား ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။

ဝေဝေမောင်က သူ့ကို ဝိုင်းခံကြည့်နေကြသော ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေကို ပတ်ကြည့်ပြီး လေသံနှင့်...

“စိုင်းဆိုင်ဗဦးပါ ဆရာမ”

“ငါ ထင်တယ်...ငါ ထင်တယ်...ဟေ့ ကျော်ကျော်... ဝေယျာအောင်တို့ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ရုံးခန်းထဲ ခုချက်ချင်း ခေါ်ခွဲ၊ ဝေဝေမောင်ကော ရုံးခန်းထဲလိုက်ခွဲ”

ကျောင်းသူကျောင်းသားအားလုံးမှာ ကျောင်းတက်နေပြီမို့ ကိုယ့်အခန်းဆီ ဦးတည်သွားကြသည်။

နော်မေနှင်းချစ်နှင့်ရှင်ငြိမ်းမိုးက ဝေဝေမောင်ဘေးနားမှာ ရှိနေ တာမို့ ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် ရုံးခန်းထဲသို့ ပါလာသည်။

သိပ်မကြာခင် အတန်းခေါင်းဆောင် ကျော်ကျော်ရဲ့ နောက်ဘက်တွင် မျက်နှာမချိုမချည်နှင့် ဝေယျာအောင်တို့ ရောက်လာ ကြသည်။

ဆရာမက ဝေယျာအောင်တို့ကို ပထမဦးဆုံး ဝေဝေမောင် အား တောင်းပန်ခိုင်းသည်။

မျက်နှာမချိုမချည်နှင့် အချိုးမပြေစွာ တောင်းပန်လိုက်သော ဝေယျာအောင်တို့အား ဆရာမဒေါ်မြမြဦး ဘာမှမပြောသေးဘဲ ကြည့်နေလိုက်သည်။

ကိုယ့်တပည့်ပေမို့ ဘယ်လိုမျက်နှာအမူအရာဆိုရင် ဘယ်လို အချိုးချိုးတယ်ဆိုတာ ဒေါ်မြမြဦး ကောင်းကောင်းကြီး သိသည်။

ဤကျောင်းတွင် ဒေါ်မြမြဦးသည် လုပ်သက် (၂၀) နှစ် အထက်ရှိသူမို့ ကျောင်းသူကျောင်းသား တော်တော်များများမှာ ဆရာမဒေါ်မြမြဦးကို မသိသူမရှိ။ လက်ထောက်ကျောင်းအုပ် ဖြစ်သော်လည်း စည်းကမ်းကြီးသည်။

ကျောင်းအုပ်ကြီးမှာ စကားနည်းအေးဆေးသူမို့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားအားလုံးကို အဓိက ဆုံးမ၍ စည်းကမ်းကိုင်သူမှာ ဆရာမဒေါ်မြမြဦးသာ ဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ကိုမင်းတို့ မူလတန်းကျောင်းသား မှတ်နေကြသလား ဝေယျာအောင်”

“မင်းတို့ကို ဆရာမ ဒီလောက်ထိ ရိုက်နှက်ဆုံးမနေတာ တောင် မရဘူးဆိုတော့ ဘာလဲ...မင်းတို့က ဆရာ၊ ဆရာမ ဆိုဆုံးမ တာကို ဂရုမစိုက်တာလား”

ဆရာမ တကယ်စိတ်ဆိုးနေတာသိတော့ သူတို့မျက်နှာ အချိုး မပြေ မလုပ်ရဲတော့ပေ။

“လူဆိုတာ ပြောင်းလဲရတယ်။ မင်းတို့မှာ မကောင်းတဲ့ အကျင့်ဆိုးကြီး ရှိတယ်။ အဲဒီအကျင့်ဆိုးကို ခုချိန်မှာ ပြုပြင်ရကောင်း မှန်း မသိတာ ဘာမှပြဿနာ မရှိသေးဘူး။ အသက်ကြီးတဲ့အထိ

ဒီအကျင့် ဒီပုံစံအတိုင်း ရှေ့ဆက်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းတို့ လူဆိုး
 လူမိုက်တွေဖြစ်လာမှာ မုချပါ။ ခု... မင်းတို့ နေထိုင်နေတာ
 ကျောင်းသားကျောင်းသူ အသိုင်းအဝိုင်း...သူများရဲ့ လိမ္မာယဉ်ကျေး
 မှုကို အတုမခိုးရင် မင်းတို့ ဘယ်အချိန်ရောက်မှ ပြောင်းလဲကြမှာလဲ။
 ခဏခဏ ဆူခံနေရတဲ့ မင်းတို့ကတော့ မသိဘူး။ ခဏခဏဆူနေရ
 တဲ့ ဆရာမကတော့ ရှက်လာပြီ”

အခန်း (၃)

သူတို့ စတုရန်းပုံမလွတ်တဲ့ကျောင်းသား အမှတ် (၁၉)တွင်
 မရှိသလောက်ဖြစ်နေမှတော့ ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့လည်း စတုရန်းပုံမှာ
 ကျိန်းသေ ဖြစ်သည်။

ဤတွင် ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့ကျောင်းသို့ ကျောင်းသားသစ်မောင်နှမ
 နှစ်ယောက် ပြောင်းလာသည်။ အချိန်ကာလသည် စာမေးပွဲဖြေခါနီး
 (၁၂) လပိုင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့မိဘတွေမှာ ရာထူးကြီး
 သော ဝန်ထမ်းများမို့ သူတို့လည်း ဒီကျောင်းသို့ ပြောင်းလာခြင်း
 ဖြစ်သည်။

ထိုမောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ ‘ရန်မခ’နှင့်‘သဲစုနွေး’ ဖြစ်လေ
 သည်။

ဘယ်သူက စာမေးပွဲအောင်၍ ဘယ်သူက စာမေးပွဲကျခဲ့သည်
 မသိ။ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံးမှာ (၈)တန်းတွင် တက်ကြရသည်။

ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့ကျောင်းမှာ တွဲဘက်အလယ်တန်းကျောင်းမို့ (၈)တန်းမှာ (အေ)နှင့်(ဘီ) နှစ်ခန်းတည်းသာ ရှိသည်။

အေနှင့်ဘီဟုဆိုသော်လည်း အခန်းနှစ်ခန်း၏ ကြားအလယ်တွင် သုံးထပ်ပြားသားတစ်ချပ်သာ ခြားနေသဖြင့် ဘီအခန်းထဲက ကျောင်းသား အေအခန်းထဲကို ရောက်လို့ရောက်၊ အေအခန်းထဲက ကျောင်းသား ဘီအခန်းထဲသို့ ရောက်လို့ရောက်နှင့် ရောယှက်နေသည်။

ထို့ကြောင့် အေ၊ဘီခွဲခြားခြင်းသည် အမည်ခံသာ ဖြစ်သည်။ ရန်မခေတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံးမှာ စာတော်ကြသူများဖြစ်၍ အေအခန်းတွင် နေရသည်။

ကျောင်းသားကျောင်းသူနည်းသော နယ်ကျောင်းမို့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသား အသစ်ပြောင်းလာလျှင် အားလုံး စိတ်ဝင်စားကြသည်။

ရန်မခေသည် (၈)တန်းကျောင်းသားအရွယ်နှင့် မလိုက်ဖက်စွာ အရပ်က အမြင့်ကြီးဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ရန်မခေ၏အရပ်မှာ ၅ ပေ ၉ လက်မရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ အရပ်မြင့်သူဆိုသော ဝေယျာအောင်တောင် ရန်မခေထက် (၄)လက်မခန့် နိမ့်၏။

ရန်မခေသည် အရပ်မြင့်ရုံမက လူလည်း အသားဖြူဖြူ ခပ်ချောချော ဖြစ်သည်။ သူညီမဖြစ်သူ သံစုဇွေးကတော့ သာမန်အရပ်ရှိသော်လည်း သူမသည်လည်း ညိုချောလေး ဖြစ်သည်။

သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံးမှာ ကျောင်းသူကျောင်းသား အားလုံး၏ ဦးစားပေးခြင်းကို ခံရလေသည်။ ဆရာ၊ ဆရာမများကလည်း သူတို့မိဘတွေက ဝန်ထမ်းထဲက ရာထူးကြီးကြီးများမို့ သူတို့

တို့ ဦးစားပေးသည်။

တစ်လအတွင်း သူတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက်စလုံးကို ဘစ်ကျောင်းလုံးက သိသည်။ တချို့ ခပ်ကဲကဲကောင်လေးများသည် ရန်မခေရှိရာသို့ မသိမသာ လာကြည့်ကြသည်။ ကျောင်းသားအချို့ကတော့ သံစုဇွေး မြင်သာစေရန် ပြတင်းပေါက်နံဘေးတွင် မသိသော ကိုယ်ထင်လာပြုကြသည်။

သံစုဇွေးသည် ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့နှစ်ယောက်၏ဘေးတွင် လာထိုင်ရသည်။ နေရာလွတ်ကလည်း ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့ဘေးသာ ရှိတော့သည်။ ရှင်ငြိမ်းမိုးနှင့်နော်မေနှင်းချစ်က ပြတင်းပေါက်နံဘေးတွင် ထိုင်ကြခြင်းမို့ သံစုဇွေး ရောက်လာသည့်အချိန်မှစ၍ မျက်စိနောက်ရတော့သည်။

တစ်ကျောင်းလုံးက သူတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက်စလုံးကို စိတ်ဝင်စားနေချိန်တွင် ရှင်ငြိမ်းမိုးနှင့်နော်မေနှင်းချစ်က သံစုဇွေးကို ခပ်တန်းတန်းသာ ဆက်ဆံသည်။ သူ့အစ်ကို ရန်မခေကိုဆို ဝေလာခဲ။

ရန်မခေကပဲ ကံဆိုးလေသလား၊ ဝေယျာအောင်တို့ပဲ ကံဆိုးလေသလား မသိ။ ရန်မခေ ထိုင်ရသည့်နေရာမှာ ဝေယျာအောင်နှင့် နှိုင်းဆိုင်ဖဦး၏ခုံတွင် ဖြစ်သည်။

ဟုတ်တော့ဟုတ်နေသည်။

“ရှင်ငြိမ်းမိုး”

ခေါ်သံက ဝေယျာအောင်ရဲ့ခေါ်သံမို့ ရှင်ငြိမ်းမိုး လှည့်မကြည့်။ နော်မေနှင်းချစ်နှင့် စကားပြောမပျက် ရှိနေလိုက်သည်။

သူ့ဘေးသို့ ရောက်လာတာကိုက ရင်တော့ထိတ်စေသည်။
ပြဿနာတစ်ခုခု သယ်လာမည်ဆိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ရှင်ငြိမ်းမိုး”

“ဘာတုံး”

“နင်ကလည်း ကောင်းကောင်းလေးထူးစမ်းပါ”

“နင်က ဆရာမို့ ငါက ကောင်းကောင်းထူးရမှာလား။ ရှိကြီး
နိုးပါရဲ့ ဝေယျာအောင်ရယ်...နင့်ကို ငါ ကြောက်လွန်းလို့ပါ”

ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့စကားကြောင့် နော်မေနှင်းချစ်က ခစ်ခနဲ
ရယ်လေသည်။

ဝေယျာအောင်က သူ့ဘက်သို့ လုံးဝမလှည့်သော ရှင်ငြိမ်းမိုး
ကြောင့် သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်စေရန် ကိုယ်ကို ရွှေ့လိုက်
သည်။

“ငါ အကောင်းပြောမလို့”

“အကောင်းပြည်ကြီး ပြန်သွားပြီ”

“နင်နော်... ငါ အကောင်းပြောနေပါတယ်ဆို။ ငါလုပ်လိုက်
ရင် သေသွားဦးမယ်”

“အောင်မာ...နင်က”

လက်သီးနှင့်လာရွယ်သဖြင့် ရှင်ငြိမ်းမိုး စိတ်တိုသွားကာ
ဝေယျာအောင်ရဲ့ပခုံးကို ဖျန်းခနဲ ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“အား”

“နင် တကယ်လုပ်တာပဲ”

“နင် ငါ့ကို လက်နဲ့ရွယ်စရာလား။ သွားစမ်းပါ...ဝေယျာ

အောင်ရာ...နင် မသွားရင် ငါ ဆရာမနဲ့ တိုင်မှာနော်”

ဆရာမနှင့်တိုင်မှာနော်ဆိုတော့ ဝေယျာအောင်ရဲ့ကိုယ်ကြီး
တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ယခု သူတို့ရဲ့အတန်းပိုင်မှာ ဆရာမဒေါ်မြစဦး
ဖြစ်လေသည်။

“ငါ တကယ်အကောင်းပြောနေတာ... ငါ့ကို သင်္ချာစာအုပ်
ခဏငှားပေးလို့”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်”

“နင်ကလည်း ဖြေးဖြေးအော်စမ်းပါ”

“ငှားပေးချင်စရာပဲ...နင့်ကို စာအုပ်ငှားပေးရင် ဘယ်တုန်း
က ငါ့ကို ပြန်ရဖူးလို့လဲ။ ရှင်ငြိမ်း...မငှားပေးနဲ့နော်”

“အောင်မှာ...ဂျပမ...ငါ နင့်ဆီက ငှားနေလို့လား”

“ဘယ်သူဆီကငှားငှား မငှားပေးဘူး။ ဟုတ်တယ်...
ဝေယျာအောင်...စာမေးပွဲနီးနေပြီ၊ ငါတို့ စာအုပ်ပျောက်လို့မဖြစ်
ဘူး။ လုံးဝ မငှားပေးနိုင်ဘူး”

“ကပ်စေးကုပ်မတွေ့...ငါ ပြောရတာမောတယ်...
သွားမယ်”

“ကြွ...ကြွ”

ပေစောင်းစောင်းနှင့်ထွက်သွားသော ဝေယျာအောင်ကို
ရှင်ငြိမ်းမိုးနှင့်မေနှင်းချစ် ထောပနာပြုလိုက်သည်။

မေနှင်းချစ် ပြောသကဲ့သို့ပင် ဝေယျာအောင်တို့ကို စာအုပ်
ငှားပေးတိုင်း ဘယ်တော့မှ ပြန်မရတတ်ပေ။ ကိုယ်တွေ့က အတန်း
မပျက်သူတွေမို့ စာအုပ်ထဲတွင် အမြဲတမ်း စာပြည့်နေသည်။

ဒါကို ဝေယျာအောင်နှင့်ဆိုင်ဖေတို့က အခွင့်ကောင်းယူကာ ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့ထံမှ စာအုပ်ကို စာမေးပွဲနီးတိုင်း နှစ်တိုင်း အပျောက် ရိုက်နေကြ ဖြစ်သည်။

ဒီနှစ်တော့ ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့ နပ်သွားပြီ။ အထူးသဖြင့် ဒီနှစ် သည် အစိုးရစစ်ပေမို့ စာအုပ်ကို ဘယ်သူမှ မငှားနိုင်။ ပျောက်ပျက် သွားသော မှတ်စုများကို ဘယ်သူ့ဆီမှ ငှားလို့မရနိုင်။ အားလုံးက စာမေးပွဲအောင်ရေး ကြိုးစားနေကြရာ မှတ်စုပျောက်မှာ ဆိုးကြ သည်။

“ရှင်ငြိမ်းမိုး”

“နောက်တစ်ယောက် လာပြန်ပလား”

ဒီတစ်ခေါက်ရောက်လာသူက ဆိုင်ဖဦးဖြစ်သည်။ ဆိုင်ဖဦး အသံမို့ ရှင်ငြိမ်းမိုး လုံးဝ လှည့်မကြည့်။

မေနှင်းချစ်က ရှင်ငြိမ်းမိုးကျောနောက်ကို မျက်လုံးပြူးကြီး ကြည့်နေလေသည်။ စိတ်ထဲမသိုးမသန် ဖြစ်လာသဖြင့် ရှင်ငြိမ်းမိုး ကျောဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆိုင်ဖဦး ရှင်ငြိမ်းမိုး မသိအောင် ဘာလုပ်နေသလဲအတွေးနှင့် ခေါင်းကို ပွတ်ပြီး လှည့်ကြည့်ခြင်းဖြစ်ရာ...

“ဟင်”

ရန်မခကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဒေါသဖြစ်နေသော ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့ မျက်နှာမှာ အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ရန်မခဘေးက ဆိုင်ဖဦးကို မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ် နှင့်ကြည့်မိတော့...

“ရန်မခက သူတို့ကျောင်းမှာ တွက်ခဲ့ရတဲ့ သင်္ချာနဲ့ ငါတို့ ကျောင်းမှာတက်တဲ့ သင်္ချာတွက်ပုံတွက်နည်း မတူလိုက်တဲ့”

“နင်တို့နှစ်ယောက်မှာ စာစုံတယ်လို့ သူတို့ကပြောလို့ ငါ့ကို စာအုပ် ခဏငှားပေးပါလား။ မပျောက်စေရဘူး။ မနက်ဖြန်မနက် ကျောင်းရောက်တာနဲ့ ချက်ချင်းပေးမယ်။ စာအုပ်လည်း မျက်ရာတွေ ခြစ်ရာတွေ မဖြစ်စေရဘူး”

ဆိုင်ဖဦးကို ကြည့်နေရာမှ သူ့စကားကြောင့် သူ့ဆီသို့ ကြည့် မိပြန်သည်။

မေနှင်းချစ်ဆီ မသိမသာကြည့်မိတော့ မေနှင်းချစ်ကလည်း သူတို့ကို တအံ့တဩ ကြည့်နေလေသည်။

လူတကာ သူတို့ကို စိတ်ဝင်စားနေချိန်မှာ မေနှင်းချစ်တို့က သူတို့ကို လမ်းတွေ့လို့မှ မျက်နှာလွဲသွားသူများ ဖြစ်သည်။

ယခု ထိုလူက သူမတို့ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ သူ့ညီမက တော့ နေမကောင်း၍ ဒီနေ့ ကျောင်းမတက်တဲ့။

သဲစုနွေးက ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ချင်စကားပြော ခင်ပုံရသော်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ ခပ်တည်တည် ခပ်တန်းတန်းနေ သောကြောင့် ဘာမှစမခေါ်ရုံ မပြောရဲပေ။

“ငါ့ကို ငှားပေးမယ်မလား”

“နင်ကလည်း ကိုယ့်ကျောင်းသူကျောင်းသားအချင်းချင်းကို ဘုနဲ့တိုနေလိုက်တာ”

“ငါ ဘယ်မှာတွန့်တိုလို့လဲ”

“မတွန့်တိုရင် ငှားပေးလိုက်လေ။ ဒီတစ်ခါ တကယ်ကတိ

ပေးတယ်။ နှင့်စာအုပ် ဘာဆိုဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး။ ဖြစ်ရင် နင် ဆရာမနဲ့ တိုင်...ဟုတ်လား။

ဘာဆေးကောင်းနေသည် မသိ။ ဆိုင်ဖဦးက သူ့ကိုယ်တိုင် ကတိတွေ အခိုင်အမာပေးလို့။

ရှင်ငြိမ်းမိုး မေနှင်းချစ်ဆီ လှည့်ကြည့်တော့ မေနှင်းချစ်က မသိမသာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

အခန်း (၄)

သူမတို့အားလုံး (၈)တန်းစာမေးပွဲကို ကောင်းမွန်စွာ ဖြေဆို အောင်မြင်ကြလေသည်။ သူမတို့အားလုံးဆိုသည်ထဲတွင် ရန်မခ၊ ဝေယျာအောင်၊ စိုင်းဆိုင်ဖဦး၊ နော်မေနှင်းချစ်၊ သဲစုနွေးနှင့်ရှင်ငြိမ်းမိုး ဖြစ်သည်။

အထက်တန်းကို သူမတို့၏ အမှတ် (၁၉)ကျောင်းနှင့် မနီးမဝေးတွင်ရှိသော အ.ထ.က (၆) တွင် တက်ကြပါသည်။

အမှတ် (၁၉) တွင် လူဆိုးလူမိုက်ပုံစံဖြစ်ခဲ့သော ဝေယျာအောင် တို့နှစ်ယောက်မှာ အ.ထ.က (၆) သို့ရောက်တော့ ပုံစံပြောင်းလဲ သွားကြသည်။

ကိုယ့်ရွာတွင် ကြက်ဖ၊ သူ့ရွာတွင် ကြက်မ ဆိုသည့်စကားပုံ ကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ကျောင်းတွင် လူရွာလုပ်ရသော်လည်း တခြား ကျောင်းတွင်မူ ငြိမ်ကုပ်သွားသည်မှာ ဓမ္မတာပင်။

တခြားကျောင်းသို့ အတူတကွ ပြောင်းသွားရသဖြင့် ရှင်ငြိမ်းမိုး တို့ (၆)ယောက်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ စည်းလုံးသွားကြသည်။

ကိုးတန်း (ဘီ) အခန်းတွင် ကံကောင်းထောက်မရွာ (၆) ယောက်စလုံးကျသည်။

ရှေ့ဆုံးခုံများကို ထိုကျောင်းက ကျောင်းသူကျောင်းသားများ ဦးထားသဖြင့် သူမတို့ (၆)ယောက်လုံး နောက်ဆုံးတွင် ထိုင်ရသည်။ မိန်းကလေးသုံးယောက်က တစ်ခုံ၊ ယောက်ျားလေးသုံးယောက်က တစ်ခုံ။ သူတို့ရဲ့နောက်တွင် နံရံသာ ရှိတော့သည်။

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ရှင်ငြိမ်းမိုး၊ ရှန်မေကို ကြည့်မရပေ။ ဘယ်တုန်းကတည်းကလဲဆိုလျှင် သူမတို့ကျောင်းကို ပြောင်းလာ ကတည်းက ဖြစ်သည်။

သူသည် တော်သောကျောင်းသား ဖြစ်သည်။ ယခင်က အဆင့် (၁)ကို ရှင်ငြိမ်းမိုးက ဗိုလ်စွဲထားနိုင်ခဲ့သည်။

သူရောက်လာတော့ အဆင့် (၁)ကို သူနှင့်သူမ လတိုင်း လုနေရသည်။ ရှင်ငြိမ်းမိုး အဆင့် (၁)ရလျှင် သူ မည်သို့ဖြစ်သလဲ မသိ။ သူ အဆင့် (၁)ရလျှင်တော့ ရှင်ငြိမ်းမိုး အိပ်မရ၊ စားမရ ဖြစ်တဲ့အထိ ဝမ်းနည်းရသည်။ ဒေါသဖြစ်ရသည်။

နော်မေနှင်းချစ်ကတော့ ရှင်ငြိမ်းမိုးလို လောဘကြီးသူတော့ မဟုတ်။ အဆင့် (၁)ကိုလည်း မက်မောသူမဟုတ်ပေ။ သူ့ဘာသာ စာကို ပုံမှန်ကျက်၍ ပုံမှန်ကြိုးစားသူ။ ပြိုင်လိုဆိုင်လိုစိတ် မရှိ။ ဘယ်သူ အဆင့် (၁)ရသွား၍ဆိုပြီး မမှာလိုစိတ်လည်း မရှိ။

ဒါကြောင့်လည်း ရှင်ငြိမ်းမိုးနှင့်ပေါင်း၍ရခြင်း ဖြစ်မည်။

ဆုတ်လျှင် ရှင်ငြိမ်းမိုးက ဘယ်သူ့ကိုမှ အကျောပံ့သူဖြစ်ရာ ချကြ သတိကြရမည်။

ရှင်ငြိမ်းမိုးကို နော်မေနှင်းချစ်တစ်ယောက်သာ နားလည်ပေး သူ ဖြစ်သည်။ တခြားသော ကျောင်းသူကျောင်းသားများအမြင်တွင် ရှင်ငြိမ်းမိုးသည် ဒေါသကြီးသူ၊ လောဘကြီးသူ ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်လိုစိတ်ရှိသော ရန်မခန့်ခံဘဲတော့ မတည့်ကြတာ မဆန်း မေ။ မတည့်ကြတယ်ဆိုတာကလည်း ရှင်ငြိမ်းမိုးဘက်ကသာ ဖြစ် သည်။ ရန်မခကတော့ ထိုသို့သောစိတ် မရှိပေ။

စာမှာတင်လားဆိုတော့ မဟုတ်။ ကောင်မလေးတွေနှင့် ရောရောနှောနှောနေတာကိုလည်း ရှင်ငြိမ်းမိုး အမြင်ကတ်၏။

သူမဆိုလျှင် စာမှစာ၊ စာကလွဲလျှင် တခြားဘာဆိုတာမှ စိတ် မဝင်စား။ ရန်မခကတော့ စာလည်းကြိုးစားသည်။ ရည်းစားတွေ လည်း ထားတတ်သည်။

သူမတို့ အမှတ် (၁၉)တွင် (၈)တန်းကျောင်းသူကျောင်းသား များ ဟိုစိတ်ဒီစိတ်ရှိသည်က နည်း၏။ အားလုံး ကစားမည်၊ စား မည်၊ ရန်ဖြစ်မည်၊ စာကျက်မည်ဆိုတာလောက်ပဲ ရှိသည်။

ဆတ်စလူးစိန် ဓာတ်ဗူးပိန် မိန်းကလေးများမှာ နည်းသည်။ ချားသည်။ ရှိသည့်သူများကလည်း ဆရာ၊ ဆရာမများရဲ့ ချဉ်ဖတ် များသာ ဖြစ်သည်။

ရန်မခသည် သူနေခဲ့သောကျောင်းတွင် ရည်စားနှစ်ယောက် ကျန်ခဲ့သည်တဲ့။ အခုလက်ရှိကျောင်းတွင် တစ်ယောက်။ တခြား သာ မိန်းကလေးများနှင့်ကလည်း ရောရောနှောနှော။

(၈)တန်းအငွေ့သံနှင့် ရည်းစားထားသော သူ့ကို ရှင်ငြိမ်းမိုး ဘာမှမဆိုင်ပေမယ့် အမြင်ကတ်သည်။ ကြည့်လို့မရ။

ထို့ကြောင့် အမှတ် (၁၉) ကျောင်းတွင် ရှင်ငြိမ်းမိုးသည် ရန်မခမကို လုံးဝ မပတ်သက်။ ခပ်တည်တည် နေသည်။

တခြားကျောင်းသို့ ရောက်တော့မှသာ အဖွဲ့ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ကြည့်မရတာလဲ ရှင်ငြိမ်းရဲ့”

“ဆိုင်ဆိုင်မဆိုင်ဆိုင်ပေါ့...ငါတို့ (၁၉) ကျောင်းက ကျောင်း သူကျောင်းသားတွေက စာကျမတော်ဘူး။ ရည်းစားကျထားတယ်လို့ အပြောမခံနိုင်ပေါင်”

“ပြောတော့ကော သူ့ကိုပဲ ပြောမှာပေါ့။ နင်က အနေသာ ကြီးပါ...ပြီးတော့ အဲဒါ...သူရဲ့ personal ကိစ္စလေ။ နင် ဒီတိုင်း သွားပြောရင် ဖောင်းသွားမှာပေါ့”

“မသိဘူးဟာ...ငါ အဲကောင်ကို ကြည့်မရတာပဲသိတယ်”

ကျောင်းတက်တာ တစ်လ မပြည့်သေး။ အေအခန်းက ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ရန်မခ ရည်းစားဖြစ်သွားသည်ဆို တော့ ရှင်ငြိမ်းမိုး ဒေါသဖြစ်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း မေနှင်းချစ်က ရှင်ငြိမ်းမိုးကို ဖျောင်းဖျသည်။ သဲစုနွေးက...

“ကိုရန်ဂွာ ဒီလိုပဲ...ဒါတော့ နားလည်ပေးလိုက်ပါ ရှင်ငြိမ်း ရယ်”

“စုနွေးတို့အမေက သူ့ကို မဆူဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

မသိနားမလည်သူတစ်ယောက်လို ခေါင်းယမ်းလိုက်သဖြင့် ရှင်ငြိမ်းမိုး အံ့ဩရသည်။ ဘယ်လိုမိဘတွေလဲ။ ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့မိဘ နာဆိုလျှင်...

“ကျောင်းသားအရွယ် ကျောင်းစာမှာပဲ အာရုံရှိရမယ်။ ရည်းစားထားတယ် အသံကြားကြည့်...တစ်ခါတည်း ကျောင်းထုတ် ပြီး ပန်းရန်လုပ်ခိုင်းပစ်မယ်”

ဤသို့ ပြောဆိုခဲ့သလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ရည်းစားထား အိမ်ထောင်ကျခြင်းအပေါ်တွင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရွတ်ချသူများ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရှင်ငြိမ်းမိုးလည်း စာဘယ်လောက်တော်တော် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ရည်းစားထားတတ်သော ရန်မခမကို လုံးဝ အထင်မကြီးပေ။

“မေမေတို့က ပြောတယ်။ သားရဲ့ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကို ပျောက်ပျက်စေနဲ့။ ရောက်အောင်သွား...လမ်းခုလတ်မှာ အချစ် ကြောင့် လဲမကျစေနဲ့တဲ့”

“ဘာရယ်...အချစ်...ဟုတ်လား”

ကိုးတန်းကျောင်းသူပေမယ့် အချစ်ဆိုတဲ့စကားလုံးက ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့နှင့် အစိမ်းသက်သက်ပင် ဖြစ်သည်။

“အင်းလေ...မသိဘူးလား”

“ဘာကိုလဲ...အချစ်ဆိုတာ...ဟာ...ဒီအရွယ်ကြီးမှာ”

“ဟင်း...ဟင်း...ရှင်ငြိမ်းမိုးကတော့ ရိုးချက်...စုနွေးတို့

မြို့မှာဆိုရင် ဒါက ဆန်းကိုမဆန်းတော့တာ”
သဲစုနွေးတို့က မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ အထင်ကရမြို့ကြီးမှ ပြောင်းလာ
သူများ ဖြစ်သည်။

ခေတ်မမီဘူးပဲပြောပြော ဆယ်တန်းမအောင်သေးဘဲ ရည်းစား
ထားကြ၊ အိမ်ထောင်ပြုကြ...ဒါတွေရဲ့ အဓိကအကြောင်းရင်းက
အချစ်ကြောင့်။

ပညာဆုံးခန်းမတိုင်ဘဲ အိမ်ထောင်ကျခဲ့၍ ဘယ်သူမှ ဘဝ
မလှပခဲ့တာ ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သာဓကပြစရာတွေ ရှိ
သည်။ ထို့ကြောင့် ပညာရေးကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေသော အချစ်
ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို ရှင်ငြိမ်းမိုး မုန်းပါသည်။

“ဟိတ်...ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”
“အမလေး”

ဘေးနားတွင် သူရပ်ပြီး လာပြောတာက တိုးတိုးလေး။ ကိုယ်
က သူ့အကြောင်းတွေးနေတာမို့ ရှက်လည်းရှက်၊ လန့်လည်းလန့်သွား
သည်။

ရှင်ငြိမ်းမိုး မျက်စောင်းထိုးတော့ သူက သဘောကျစွာ
ရယ်လေသည်။

“နင်ကလေး...ကလေးလည်းမဟုတ်ဘဲ၊ မျက်စောင်းတလိုင်း
ထိုးနဲ့ အမြင်ကတ်ချင်စရာကြီး”

အမှတ် (၁၉) ကျောင်းမှာတုန်းက သူ ရှင်ငြိမ်းမိုးကို ထိုသို့
မှတ်ချက်လာချသည်။

“နင် အမြင်ကတ်တော့ ကောင်းတာပေါ့” ဟု ရှင်ငြိမ်းမိုး

ဗြေတော့ သူ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ကြည့်နေခဲ့သည်။

“စောစောက ဆရာ စာတုသင်သွားတာမဟုတ်လား”
“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”
“ငါ့ကို စာအုပ်ငှားပေးလေ”
“လုံးဝပဲ”
“ဟင်”

အံ့ဩသလိုလုပ်ပြသော သူ့ကို ဘုကြည့်ကြည့်ကာ...

“နင့်ဘာသာနင် အခန်းသွားပြီး အလေလိုက်နေတာ။ ငါက
ငှားပေးစရာလား။ သေရေးရှင်ရေး ဆောင်ရွက်နေတာလည်း မဟုတ်
ဘူး...လုံးဝပဲ”

“အကျင့်ပုပ်လိုက်တာ”
“ဘာဖြစ်လဲ”
“အဲဒါကြောင့်လည်း နင့်ကို ဘယ်သူမှ မကြိုက်တာ”
“သေချင်းဆိုး...သူများမကြိုက်တာ ငါက ထိုင်ငိုနေရမှာ
လား...မသာကောင်ရဲ့”
“ဟာ...ရိုင်းလိုက်တာကွာ”
“ရိုင်းတယ်လေ...ဘာဖြစ်လဲ၊ မကျေနပ်ရင်...လဲသေ”
“ဟာကွာ”

ဘုမသိ ဘမသိနှင့် ဝင်ပြောသော ဆိုင်ဖကို ရှင်ငြိမ်း ပြော
လိုက်သည်။ သူ့စာအုပ်ဆွဲလုမှာမဟုတ်ဘဲ စာအုပ်ကို လက်ဖဝါး
နှစ်ဖက်နှင့် ဖိထားလိုက်သည်။ ကလေးဆန်ဆန်လုပ်နေသော
ရှင်ငြိမ်းမိုးကို သူက ပြူးကြည့်ပြီး မေနှင်းချစ်ဆီက စာအုပ်ငှားလေ

သည်။

မေနှင်းချစ်က ရှော့ရှော့ရှူရှူ ငှားပေးတော့ သူက စာထိုင်လုံးရင်း ရှင်ငြိမ်းမိုးကို သနားပါတယ်ပုံစံနှင့် လှောင်ပြုံးပြုံးလေသည်။ ထိုနေ့က အိမ်အပြန်လမ်းတွင် မဆီမဆိုင်နှင့် သူ့ကို စာအုပ်ငှားပေးသော မေနှင်းချစ်ကို ရန်လုပ်နေမိတော့သည်။

အခန်း (၅)

“အဲဒါ...လုံးဝ မဖြစ်သင့်ဘူး”

“မဖြစ်သင့်ဘူးဆိုပေမယ့် ဘယ်သူ ဘာပြောပြော ပြောလို့ တားလို့မှ မရတာ”

“နင်တို့က ယောက်ျားလေးတွေပဲ၊ သူ့ကို ထိန်းမှပေါ့။ ငါတို့ အဲဒီလောက်ထိ လိုက်ပြောရရင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“အေးလေ...နင်တို့က သူ့ကို ထိန်းရမယ့်အစား နင်တို့ပါ ဆိုက်ပျက်စီးနေကြတာမလား”

“ဂျပမနေနော်...ငါတို့က လိုက်ထိန်းရအောင် သူ့အဖေလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူ့အစ်ကိုတွေလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူကကော ငါတို့ စကားကို နားထောင်မယ်ထင်နေလား”

သူမတို့လေးယောက် အကြိတ်အနယ် ပြောနေကြသည်က နေ့မခါး ၏အရေးကိစ္စပင် ဖြစ်သည်။

ရှင်ငြိမ်းမိုး တွေးထားခဲ့သည့်အတိုင်း ပညာမစုံခင် စိတ်ကစား ခြင်းသည် ပညာရေးအတွက် ဆိုးရွားလွန်းသော အနှောင့်အယှက်ပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

“အချစ်” ဆိုတာ တခမ်းတနား စာပွဲရလောက်အောင် တန်ဖိုး ကြီးကောင်းကြီးနိုင်ပေမယ့် နုနယ်သော ရှင်ငြိမ်းရဲ့အတွေးမှာတော့ ပညာသင်လူငယ်စာသင်သားတို့အား အချစ်သည် နှောင့်ယှက်သည်၊ အချစ်သည် ဖြားယောင်းသွေးဆောင်တတ်သည်။ နောက်ဆုံး အချစ် သည် ဖျက်ဆီးတတ်သည်။

ယခုပဲကြည့်လေ...အချစ်ကြောင့် တပြုံးပြုံး တပျော်ပျော် ရှိနေခဲ့သော ရန်မခတစ်ယောက် အချစ်ကြောင့် စိတ်လေနေပြီ။

အခန်းမှ သူကြိုက်ခဲ့သော ကောင်မလေးက သူ့ကိုထားပြီး တခြားသော ယောက်ျားလေးနှင့် ကြိုက်သွားသည်။

ထိုကောင်မလေးရဲ့လုပ်ရပ်ကို ရှင်ငြိမ်း မကြိုက်သလို ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်အတွက်နှင့် တေလေနေ သော ရန်မခကိုလည်း ရှင်ငြိမ်း ဒေါသဖြစ်သည်။

“ခုကြည့်လေ...နှစ်ဝက်စာမေးပွဲက နီးပြီ၊ နင်တို့တောင် စာတွေ ဖိဖိစီးစီး ကျက်နေတဲ့အချိန်မှာ သူက ကျူရှင်လည်း မှန်မှန် မတက်၊ ကျောင်းလည်း မှန်မှန်မတက်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ် စာမေးပွဲထို ဖြေမှာလဲ”

“နင်ကလည်း အဲ့ဒီလောက်ထိ ပူမနေစမ်းပါနဲ့။ သူ့အိမ် တောင် ဘာမှမပြောတာကို”

“ဆိုင်ဖ...နင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ ငါတို့က သူငယ်

နင်းတွေလေ။ တစ်ယောက်မှားနေရင် တစ်ယောက်က ထောက်ပြ မှောမဟုတ်လား။ ငါနဲ့ခင်တဲ့လူ လမ်းမှားရောက်နေတာကိုတော့ ငါ ကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

“ကြည့်မနေနိုင်တော့ နင် ဘာလုပ်မှာလဲ။ သဲစုနွေးတောင် သူ့အိမ်ကို ဘာမှ အမှန်အတိုင်း မပြောတာ။ ငါတို့က ပြောနေလည်း အပိုပဲ။ နင် ရန်မခအကြောင်း မသိလို့။ ဒီကောင်က သွားတားရင် စိတ်မထင်ရင် မထင်သလို ရွဲ့တတ်တဲ့ကောင်ဟ”

ဒီလောက်ထိတော့ ရှင်ငြိမ်းမိုး မသိ။ ဝေယျာအောင်တို့က တော့ ယောက်ျားလေးအချင်းချင်းဆိုတော့ ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့ထက် ပို၍ သိမည်။

“ဟင်...အဲလိုကြီးလား”

“အေး...အဲလိုကြီးပဲ။ နောက်ပြီး အဲဒါက သူ့ရဲ့ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကိစ္စလေ။ ငါတို့က သွားတားမြစ်နေလို့ ဘယ်ကောင်းပါ လဲ”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးလေ”

ဆိုင်ဖရဲ့စကားကို သဘောမတွေ့သလိုနှင့် ရှင်ငြိမ်းမိုး ဆိုင်းယမ်းလိုက်သည်။

ယခုချိန် သူမတို့တတွေက ဆယ်တန်းကျောင်းသူကျောင်းသား များဖြစ်နေပြီမို့ ကျောင်းတွင် အတန်းကြီး အစ်ကို၊ အစ်မများ ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးစာမေးပွဲ နီးနေပြီမို့ ကျောင်းတွင် လူမရှိသလောက် နည်းနေပြီ။ အဆောင်နေကျောင်းသားကျောင်းသူများ အသေအလဲ

ကြိုးစားနေသည့်အချိန် ဖြစ်သည်။

ရန်မခတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကတော့ နာမည်ကြီးကျူရှင်တွင် နေကြသည်။ ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့ (၄)ယောက်ကတော့ သာမန်ကျူရှင်သာတက်နေပြီး အဆောင်မနေနိုင်ကြပါ။

ကိုယ့်အတွက် စိတ်မပူဘဲ အဆောင်ကောင်း၊ ကျူရှင်ကောင်းမှာနေသော ရန်မခကို စိတ်ပူနေခြင်းကတော့ သိပ်တော့ မဟုတ်ပေ။ သို့သော်...

“သူကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စဆိုပေမယ့် ဒီချိန်က ကျောင်းစာကလွဲရင် ဘာမှအရေးမကြီးဘူးလေ။ ပြီးတော့ အခု ငါတို့က ဆယ်တန်း”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

ဝေယျာအောင် အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ကန့်လန့်ပြောလိုက်သည်။ ကြာလာတော့ စိတ်မရှည်ချင်တော့ပေ။

(၂)နှစ်လောက် ခင်ရသေးတဲ့သူအပေါ် ဒီလောက်ထိ စိတ်ပူနေပြီး ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကျောင်းအတူတက်ခဲ့သည့် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ ရှင်ငြိမ်းမိုးက ယေနိုင်ဖြစ်သည်။

ကိုယ်တွေ့ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့ကို စနောက်တယ်ဆိုတာ နည်းနည်း။ သူမက တကယ်အသားနာအောင်လုပ်သူ ဖြစ်သည်။

“နင်ကကော ဘာလုပ်နေတာလဲ... မှန်း”

“ဟဲ့... ဝေယျာ... ငါ့စာအုပ် ပြန်ပေးနော်”

ရှင်ငြိမ်းမိုးကို မကြည်သလိုကြည့်ပြီး မျက်နှာလွှဲလိုက်စဉ် မေနှင်းချစ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားသည်။

သူတို့စကားပိုင်းကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ပေးသော်လည်း ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေသော မေနှင်းချစ်ကို ဝေယျာအောင် သိပ်မသင်္ကာတော့။ မေနှင်းချစ်က စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲ ဘာတွေသည်းကြီးမဲကြီး ရေးနေသလဲမသိ။

စာအုပ်ကို ဆွဲလုပ်စစ်လိုက်တော့ မေနှင်းချစ် ကင်းကိုက်သလို အတင်းထအော်သည်။

ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ကလည်း စကားစပြတ်သွားကာ သူတို့နှစ်ယောက်ထံ စိတ်ဝင်တစား လှည့်ကြည့်ကြသည်။

အတန်းထဲတွင်ရှိသော ကျောင်းသူကျောင်းသားအချို့ကလည်း စိတ်ဝင်တစားကြည့်ကြသည်။ ဝေယျာအောင်က စာအုပ်ကြီးသိပ်ကိုင်းပြီး ရှေ့ကပြေးနေပြီး မေနှင်းချစ်က စာအုပ်ရရေး အသည်းအမဲ လိုက်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဝေယျာအောင်... ငါ့စာအုပ် ပြန်ပေးလို့ပြောနေတယ်နော်”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲဟ... နင်ကလည်း ဘာလဲ... ကျောင်းစာအုပ်ထဲမှာ ရည်းစားစာတွေ ရေးနေတာလဲ... ဘာလဲ... ငါ့ကို သေးမလို့လား... အဟက်”

“သေနာကောင်... ဆုတောင်းမနေနဲ့... နင်တို့မှာပဲ အဲဒီစိတ်နဲ့က”

“နင့်မှာက အဲစိတ်မရှိဘူးလား။ ဒါဆို နင်က အပျိုကြီးလုပ်မှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ယောက်ျားလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတော့ မိန်းကလေးအချင်းချင်းပဲ စိတ်ဝင်စားတာလား။ ဟား... ကျ... ရှင်ငြိမ်းမိုးရေ... နင်တော့ လူပေါင်းမှားပြီ... ပြေးဟ... ပြေး”

“ကောင်စုတ်”

ဝေယျာအောင်က ရှင်ငြိမ်းမိုးကို လှမ်းပြောလေသည်။ ရှင်ငြိမ်းမိုးနှင့်ဆိုင်ဖဦးက သူတို့နှစ်ယောက် ဖြစ်ပျက်နေပုံကို သဘောကျစွာ ကြည့်နေကြသည်။ စာမေးပွဲအတွက် စိတ်ပိုမိုမူတွေ၊ ရန်မခအတွက် စိတ်ရှုပ်မှုတွေ ခဏတော့ ပျောက်သွားသည်။

ဝေယျာအောင်၏ အကျင့်ဟောင်းမှာလည်း ပြန်ပေါ်လာသည်။ အရင်ကတည်းက ဝေယျာအောင်ဆိုတာ သူများမခံချင် ဒေါသဖြစ်အောင် စရမှ စားဝင်အိပ်ပျော်သောသူ ဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုမှ လိုက်မမိတဲ့အဆုံး မေနှင်းချစ် ရှင်ငြိမ်းမိုးနားသို့ ဆူပုပ်ပုပ်နှင့် လာထိုင်သည်။

“ဟေ့...သူ ဘာရေးထားလဲဆိုတာ ငါ ဖတ်ပြရမလား”

“အေး...ကောင်းတာပေါ့”

ဝေယျာအောင်က စာရေးစားပွဲခုံပေါ် တက်ထိုင်ပြီး မေးလေသည်။ ဆိုင်ဖဦးကလည်း သူ့အကျင့်ဟောင်းအတိုင်း မီးလောင်ရာ လေပင့်နေသည်။

မေနှင်းချစ်မှာ လူပေါင်း မှားခဲ့ပြီမို့ ဤနှစ်ယောက်ကို မျက်စောင်းထိုးရုံကလွဲ၍ ဘာမှမလုပ်တတ်။ ပြီးတော့ မေနှင်းချစ်က ရှင်ငြိမ်းမိုးလောက်လည်း မစွာ။

“သူငယ်ချင်းရေ...”

ပူလောင်ပြင်းပြ

တောက်လောင်လှတဲ့

(၁၅၀၀) အချစ်မှာ

လှေလှော်နေတုန်း

တက်ကျိုးသလို

မဖြစ်စေချင်ဘူး။

တပ်မက်မှု၊ ပူလောင်မှုတွေ

ခံစားနေရရင်

ကျောင်းတော်က ဘဝ

(၅၂၈) မေတ္တာဆီ

ပြန်လည်တမ်းတ

အေးမြစေလိုသည်။ ။”

အားလုံး ကိုတိဆီတိငြိမ်သက်သွားသည်။ ဝေယျာအောင်ကလည်း မေနှင်းချစ်ကို စနောက်ဖို့ သတိမရတော့ပေ။

စောစောတုန်းက သူတို့ ရန်မခအကြောင်း ပြောနေစဉ်က မေနှင်းချစ် ဘာမှဝင်မပြော။ စိတ်မဝင်စားသလိုနှင့် စာသုံးရေးနေခဲ့သည်။ ခြောက်...စာသုံးရေးနေတာဆိုတာထက် ဤကဗျာကို ငဲ့ရေးနေခဲ့တယ်ဆိုတာ ပိုမှန်လိမ့်မည်။

ပြီးတော့ ကဗျာလေးက ကာရံနဘောလွတ်တယ်ဆိုပေမယ့် အဓိပ္ပာယ်နားလည်လွယ်သည်။

အားလုံး ရန်မခအတွက် စိတ်ပူသွားသည်။ သူ စာမလုပ်တဲ့ အကြောင်း သဲစုနွေးကလည်း သူ့မိဘကို ဘယ်တော့မှပြန်မပြော။ ကျောင်းလစ်တဲ့အကြောင်းတွေကိုလည်း ဘယ်တုန်းမှမတိုင်။

“တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲဟ”

“ဟင်...”

“ဘာတစ်မျိုးလဲ...မင်းရဲ့စကားကလည်း အရင်းမရှိ အဖျားမရှိနဲ့”
ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် တိတ်ဆိတ်နေကြချိန် ဝေယျာအောင်က စကားစလိုက်သည်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့အကြည့်က ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

“သဲစုနွေးကို သူးအိမ်က သိပ်မချစ်သလိုပဲ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်လို့လား”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် အံ့ဩသွားသည်။ သူတို့က ရန်မခတို့အိမ် သိပ်မရောက်ဖူးကြ။ နှစ်ခါပဲလားမသိ...ရောက်ဖူးသည်။ သူမိဘတွေက သိပ်မဖော်ရွေ၍ နောက်ပိုင်း ရန်မခ ဘယ်လောက်ခေါ်ခေါ် မလိုက်တော့ပေ။

“ဟုတ်တယ်...အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်။ ငါတို့က ရန်မခဆီမှာ စားအိမ်သောက်အိမ်ဖြစ်နေတာ”

“အေးလေ...နင်တို့ကတော့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အဲဒီမှာ မြင်တွေ့ရသလောက်ဆိုရင် ရန်မခကို သူတို့မိဘက သိပ်ဦးစားပေးတယ်။ အမှန်ဆို ပိုက်ဆံလည်းရှိ...သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်ပဲဟာ။ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို တန်းတူအလိုလိုက်ရမှာပေါ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေလို့တုံး...နင်တို့ဟာက ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့လားဟယ်”

“ဪ...မဟုတ်ဘဲနဲ့ ငါက လိမ်ပြေးချာလား”

“တစ်ခါတလေ ငါတို့ရှေ့မှာတင် သဲစုနွေးကို ဆူတာ။ နောက်ပြီး သဲစုနွေးက တိုင်တယ်ပြောတယ်ရှိလည်း သိပ်အလေးထားဘူး။ ရန်မခကိုတော့ သားလေးဆိုပြီး ဖူးဖူးမှတ်နေကြတာ”

“ဪ...”

“အဲဒီလိုလား...ဟုတ်မှာပါ”

ကျောင်းတွင် ရန်မခသည် သဲစုနွေးအား ညီမလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် ဂရုစိုက်ရကောင်းမှန်း မသိပေ။

သူတို့နှစ်ယောက်အား မောင်နှမဆိုတာ ဒီကျောင်းတွင် သိသူမရှိသလောက် နည်းသည်။ ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့က အမှတ် (၁၉)ကျောင်းတွင် အတူတက်ခဲ့ခြင်းမို့ သိကြခြင်းဖြစ်သည်။

သဲစုနွေးကလည်း စကားနည်းသည်။ စာအတော်ကြီးထဲက မဟုတ်သော်လည်း အမြဲတမ်း စာတကုတ်ကုတ် လုပ်နေသည်။ ပေမဲ့ စာမေးပွဲအောင်ရင်တော့ သာမန်သူလိုကိုယ်လို။

ဆိုင်ဖဦးကတောင်...

“ငါတို့ သဲစုနွေးလောက် စာတွေ ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်နေရင် အချိန် အဆင့် (၁)ဆို ပြေးမလွတ်ဘဲ”

သို့သော် သဲစုနွေးသည် စိတ်မဆိုးဘဲ ပြုံးရုံပဲ ပြုံးနေခဲ့သည်။ ဪ...ပဟေဠိဆန်လိုက်တာနော်။

အခန်း (၆)

“ပဟေဠိဆန်တယ်လို့ နင် ထင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး... မေနှင်းချစ်မ”

နှုတ်မလုံတဲ့ ကောင်မစုတ်လေး။ ဝေယျာအောင် ကျိတ်ပြီး ထောပနာပြုလိုက်သည်။ ကိုယ့်ဘာသာသိသည့်ကိစ္စကို နှုတ်မငြိမ်ဘဲ သဲစုနွေးအား တိုက်ရိုက်သွားမေးလေသည်။

သဲစုနွေးက မျက်နှာအနည်းငယ် ပျက်သွားပေမယ့် ဟန်မပျက် ပြောသည်။

သဲစုနွေးသည် အသိရခက်သော မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားကောင်းကောင်းမပြော။ မာနကြီးတာတွေ လည်း မဟုတ်။

ဘာသိဘာသာ ခပ်အေးအေးနေတတ်သည့်ပုံစံ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသို့ရောက်ပြီဆိုလျှင် စားပွဲခုံကနေ ဘယ်မှနေရာမရွေ

အစတုန်းက သဲစုနွေးရဲ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းမသိခင်က မာနကြီးတာလား၊ မတူမဟန် သတ်မှတ်တာလားဟု သူတို့ ထင်ခဲ့ ကြဖူးသည်။

သို့သော် သူမသည် သူတို့ထင်သလို မဟုတ်ခဲ့ပေ။ ပေါင်းရ သင်းရခက်တယ်ထင်ပေမယ့် သူမကို ဘယ်သူ့အကြောင်းသွားပြော ပြော နှုတ်လုံသည်။ လုံးဝ တစ်ဖက်လူ မသိစေရ။

“စုနွေးက ဒီလိုပဲနေတတ်တာ။ ဝေယျာအောင်တို့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးထင်နေရင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောအော်။ စုနွေး စိတ် မဆိုးတတ်ပါဘူး”

စိတ်မဆိုးတတ်ဘူးဆိုတဲ့စကားကတော့ မှန်ပါသည်။ ရှင်ငြိမ်း မိုးတို့နှစ်ယောက်ဆိုလျှင် သူတို့ စလိုက်တာနှင့် ပြုပြင်လန်အောင် နေ့တွေတတ်ကြသည်။ သေးသေးတင်လည်း ခံနိုင်ကြသူများ မဟုတ်ပေ။

အစတုန်းက သူတို့လည်း သဲစုနွေးကို စနောက်ဖူးသည်။ သို့သော် စိတ်လည်းမဆိုး၊ ဝမ်းလည်းမနည်းတတ်သူမို့ စရအောက်ရ တာ ဖီးလ်ငုတ်သည်။ ထို့အတွက် မစနောက်ဖြစ်တော့ပေ။

“ကောင်မစုတ်လေး... နင် တော်တော်ပါးစပ်ယားနေတာ လား... ဟုတ်လား... လာခဲ့”

“ဆိုင်ဖအော်”

“မပြေးနဲ့”

“ပြေးမှာပဲ”

ဆိုင်ဖက လက်ကြီးတကားကားနှင့် နော်မေနှင်းချစ်နောက်

သို့ ပြေးလိုက်သည်။ မေနှင်းချစ် ကွေ့ဝိုက်ပြေးနေပုံမှာ မကြာခင် မှီတော့မည်။

“ဟင်း...ဟင်း”

ရှင်ငြိမ်းမိုးက သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။

“နင် ရန်မခနဲ တွေ့သေးလား...ရှင်ငြိမ်း”

လွယ်အိတ်ကြီးကို ကိုင်ထားသော ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့လက်ချောင်း တွေ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ခေါင်းပဲယမ်းပြလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်ကြားတွင် အတန်ငယ် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

အော်သံကြောင့် ရှေ့သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆိုင်ဖသည် မေနှင်းချစ်ကို ဖမ်းမိသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ မေနှင်းချစ်သည် ဆိုင်ခ ဆုပ်ကိုင်ထားသော လွယ်အိတ်ကြီးကို လွှတ်နိုင်အောင် အတင်း ရုန်းကန်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမတို့ (၄)ယောက် ကျူရှင်က ပြန်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ မိဘများမှာ သာမန်လက်လုပ်လက်စားများဖြစ်ကြသဖြင့် ရန်မခတို့ မောင်နမလိုတော့ ဝိုင်းကျူရှင်ကောင်းကောင်း မတတ်နိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး၍ စာကို ဖိဖိစီးစီး ကြိုးစား ပါသည်။

သူမတို့တက်သောကျူရှင်မှာ ကျူရှင်သာဖြစ်ပြီး အဆောင်ဖွင့် ကာ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ဂရုစိုက်ခြင်းတော့ မရှိချေ။ သင်ကြားနေ တစ်ခုတည်းသာမို့ ပြန်လည်လေ့ကျင့်ရမည်မှာ ကိုယ့်တာဝန်သာ

နိုသည်။

ရန်မခ ကျူရှင်မှန်လျှင်တော့ သူတို့ကျူရှင်မှာ ဘာတွေသင် တယ်၊ ဘာတွေကို အထူးပြုမှတ်သားရမယ်ဆိုသဖြင့် ပြောတတ် သော်လည်း သူက ကျူရှင်မှန်သူ မဟုတ်။

ကျူရှင်မှန်သော သံစုနွေးကျတော့လည်း ကိုယ်တိုင် စကား မည်းသလို ဖော်ရွေတတ်သူ မဟုတ်။ သူ့ဆီကျတော့ သူမတို့လည်း အကူအညီ မတောင်းချင်။

ကိုယ့်ကျူရှင်လေးကို ကိုယ်မှန်အောင် တက်ကြသည်။ ယခင်က ရန်ဖြစ်၊ မတည့်ကြသော (၄)ဦးမှာ (၁၀)တန်း ရောက်တော့ သွားအတူ၊ လာအတူ ဖြစ်သည်။

“ဒီကောင် ဒီပုံစံနဲ့ဆိုရင် စာမေးပွဲကျတော့မှာပဲ”

“ဘယ်သူလဲ”

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်ရှိနေတာမို့ ဒီကောင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ စုတ်တရက် မသိသဖြင့် လှည့်မေးလိုက်သည်။

“ရန်မခပေါ့”

“ဪ...”

သူမ အာမေဒိုတ်ပြုလိုက်သည်။

“သူတို့က သူဌေးတွေပဲ ဝေယျာအောင်ရယ်...ဘာပူစရာ နို့လို့လဲ...ငါတို့တတွေကသာ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်ပူရမှာမဟုတ် လား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးလေဟာ”

“ဘယ်လိုက ဟုတ်တာလဲ”

“နင်ကလည်း”

ရွဲမေးလိုက်ခြင်းဆိုတာ ဝေယျာအောင် သိသည်။ စုပုဒ် ဖြစ်နေသော ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ငါတို့တတွေက သူငယ်ချင်းတွေမဟုတ်လား။ အဲဒီလိုနဲ့ မျိုး မထားနဲ့လေ...နင်လည်း ပြောသင့်တာပေါ့။ ဟိုတစ်နေ့က မိုးလားကဲလား”

“ငါက ဘာလို့ပြောသင့်မှလဲ။ လောကမှာ ကိုယ်လိုချင် ရင် ကိုယ်ကြီးစားရမှာပဲ။ ငါတို့က အဲဒီလောက်ထိ လိုက်တွန်း အောင်လည်း သူက ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး။ ငါတို့ထက် အဖေကြီးလည်း တဲ့ ရန်ကုန်သား”

“နင် ဟိုတစ်နေ့တုန်းကပြောတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒီတုန်းက...”

ရှင်ငြိမ်းမိုး ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

ဝေယျာအောင်ကလည်း ခုတစ်မျိုး၊ တော်ကြာတစ်မျိုး ပြောနေ သော ရှင်ငြိမ်းမိုးကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“နင်တို့နှစ်ယောက်က ဘာတွေလဲ”

“ဟင်”

“နင် ဘာမေးတာလဲ”

“ဪ...သိပြီ...ဆိုင်ဖ...ခွေးစုတ်...နင်နော်...လုပ်လို့လဲ လို့ သေသွားမယ်။ ငါတို့ကို အဲဒီလို စ,စရာလား...မှန်းစရာကောင်း လိုက်တာ”

ရှင်ငြိမ်းမိုး မျက်နှာနီနီနှင့် ဆိုင်ဖကို ရန်တွေမှ ဝေယျာအောင်

ဆိုင်ဖစကားရဲ့အထာကို သိလိုက်သည်။

မျက်နှာနီနီနှင့် မျက်စောင်းတထိုးထိုးဖြစ်နေသော ရှင်ငြိမ်းမိုး တို့ကြည့်ပြီး သူ့စိတ်ထဲတွင် ဘာလိုလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

(၄)ယောက်သား အပြန်လမ်းခွဲတော့ ရှင်ငြိမ်းမိုးနှင့်နော်မနင်း နှစ်က ကျန်ခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ကွက်သစ်ဘက်မှာ နေသောကြောင့် ခရီးဆက်ရပြန်သည်။

(၆)မှာရီဆိုတာ ရှမ်းပြည်ရဲ့ဆောင်းကာလတွင် မှောင်မိုက်နေ ပြီ။

သူတို့ရဲ့ကွက်သစ်က သင်္ချိုင်းကိုဖြတ်ပြီးမှ ရောက်သည်။

ရပ်ကွက် (၄) တွင် ထိုသင်္ချိုင်းသည် နာမည်ကြီးသည်။

ဆံပင်ဖားလျား၊ လျှာအရှည်ကြီးနှင့် သရဲမကို တွေ့တယ်လို့ ပြောသူကပြော၊ မီးလုံးသရဲ တွေ့တယ်လို့ ပြောသူကပြောနှင့် ဘယ်သူမှ သေချာမမြင်ဖူးကြ။ အပြောနှင့်ကြောက်ကြံ၍ ညဉ့်အခါ ဒီလမ်းက ဖြတ်သူမရှိသလောက် ရှားသည်။

သူတို့တွေတောင် ဒီကဖြတ်တိုင်း ကျောတွေချမ်းသွားရစမြဲ။ ဒီနားက ဖြတ်ပြီဆို လမ်းကို သွက်သွက်လျှောက်၊ ပတ်ဝန်းကျင် ဘေးဘီသို့ လုံးဝ လုံးဝ မကြည့်ရဲပေ။

“စာမေးပွဲဖြေဖို့ တစ်လကျော်ကျော်ပဲ ကျန်တော့တယ်နော်”

“မင်း စာတွေရနေပြီလား”

“ဘယ်ရပါဦးမလဲ...မင်းကော”

“အတူတူပဲလေ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူအော်ရယ်ကြသည်။ သင်္ချိုင်းအနီးသည်ကို သတိရတော့ ရယ်သံတွေ ချက်ချင်း ပြန်တိတ်သွားသလို သင်္ချိုင်းနားရောက်တော့ နှစ်ယောက်သား စကားမပြောတော့ဘဲ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် လမ်းခပ်မြန်မြန် လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ သူ့အတွေးက ရှင်ငြိမ်းမိုးနှင့် နော်မေနှင်းချစ်ထံ ရောက်သွားသည်။

နော်မေနှင်းချစ်နှင့်စာလျှင် ရှင်ငြိမ်းမိုးသည် ဇွာသည် မဟုတ်မခံစိတ် ရှိသည်။ တခြားသောလူတွေနှင့်ဆို ဘုနှင့်ဘော့ကလေး သူ သည်းခံပေါင်းသည်ဆို၍ နော်မေနှင်းချစ်သာ ရှိသည်။

သူတို့ကကော ဘာထူးလို့လဲ။ နော်မေနှင်းချစ်ကို စရတာထက် ရှင်ငြိမ်းမိုးကို စရတာ ပိုသဘောကျသည်။ မဟုတ်မခံနှင့် ရန်ပြန်စွာ၊ သူတို့ကလည်း ပိုစ...။

သူမတို့နှစ်ယောက်စလုံး လှလား၊ မလှဘူးလားမေးလျှင်တော့ သေသေချာချာ သဲသဲကွဲကွဲ မပြောတတ်ပေ။ ဟိုး...သူငယ်တန်းတက်ကတည်းက မြင်နေခဲ့ရသော ရုပ်တွေမို့ လှတယ်ဆိုတဲ့ပြောင်သမှုကို သတိမထားမိပေ။

ထိုသို့ ဘာမှမသိသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကိုမှ ရင်ထဲ လှုပ်ရှားနေသည်ဆိုတော့...

ဟာ...

သူ ခေါင်းကို ခပ်မြန်မြန် ယမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်...ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟင်...ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဟုတ်လို့လား...မင်းပုံစံကိုကြည့်ပြီး ငါတောင် လန့်လာပြေးပြီ...ဟေ့ကောင်”

“ဟာ...ဟိတ်ကောင် ဆိုင်ဖ...နေဦးလေကွာ”

သင်္ချိုင်းကုန်းအစပ်သို့ရောက်တော့ ဆိုင်ဖသည် သူ့ကို ကြိုဆိုကာ တစ်ယောက်တည်း ထွက်ပြေးလေသည်။

ကျောထဲ စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားကာ သူ နောက်ကျတုတ်ခြေထောက် နောက်ပုံစံနှင့် ဆိုင်ဖရဲ့နောက်သို့ အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်ခဲ့တော့သည်။

ရှင်ငြိမ်းမိုးဆိုသော ကောင်မလေးကတော့ သူ့ရဲ့အတွေးထဲ ဝင်ပါလာသည်။

အခန်း (၇)

“ဟေ့...ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲ”

ရန်မခ နှုတ်ဆက်ပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် သူ့ကို မသိမသာ ကျောခိုင်းသွားသော ရှင်ငြိမ်းမိုးကို မြင်ဖြစ်အောင်မြင်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်အခန်းတော့ ကိုယ် မှတ်မိသေးတယ်ပေါ့”

နော်မေနှင်းချစ်က ခနိုးခနဲ့ ပြောသည်။

ဝေယျာအောင်နှင့် ဆိုင်ဖက ဖာဂူဆန်နှင့် အာစင်ဝင်းဂါး အကြောင်း ပြောနေသည်။ ဒီကောင်နှစ်ယောက်က ဘောလုံးသရဲတွေ ဖြစ်သည်။ သူလည်း အတူတူပါပဲလေ။

ယောက်ျားလေးဖြစ်နေတော့ ဘောလုံးကန်တာ စိတ်ဝင်စားသည်။ နိုင်ငံခြားဘောလုံးအသင်းတွေဖြစ်တဲ့ မန်ယူအသင်း၊ ချဲလ်ဆီးအသင်းတွေ စိတ်ဝင်စားသည်။

“မှတ်မိတာပေါ့...မင်းကလည်း လာရဲ့နေပြန်သေး၊ ဟေ့... ငြိမ်းမိုး...ငါ့ကို စာအုပ်တွေ ငှားပေးဦးနော်”

“.....”

ဆိုင်ဖကိုပြောရင်း တစ်ဆက်တည်း ရှင်ငြိမ်းမိုးကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ရှင်ငြိမ်းမိုးက သူ့ကို ကျောခိုင်းထားပြီး စာအုပ်ထဲ ဘာတွေ ရေးခြစ်နေသလဲ မသိ။

စပ်စုချင်စိတ်နှင့် သူမတို့ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဘေးအစွန်ထိုင်နေသော ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့ဘေးမှာ ရအောင်ထိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟင်...ဘာလာလုပ်တာလဲ”

နိုးကပ်လွန်းသော အနေအထားမို့ ရှင်ငြိမ်းမိုး လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ်နှင့် ရန်မခကို ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။ ရန်မခသည် သတိလက်ပျက်ထိုင်နေခြင်းမို့ ထိုင်ခုံပေါ်မှ ပုံပျက်ပန်းပျက်ကျသွားသည်။

ရယ်သံတွေကြောင့် မျက်နှာရဲသွားကာ...

“သိပ်ကို အကဲပိုတာပဲ”

“ကဲတော့ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟဲ...”

ရန်မခ အမြင်ကတ်ကတ်ဖြင့် ရှင်ငြိမ်းမိုးဘေးတွင် မရရအောင် နှုတ်အတင်း ကိုယ်ချင်းတိုက်၍ ဝင်ထိုင်သည်။ ဟိုဘက်တွင် ထိုင်နေသော နော်မေနှင်းချစ်နှင့် သံစုနွေးမှာ တစ်ဖက်သို့ တိုးပေးမှ အဆင်ပြေသွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ...ရန်မခ”

လူချင်းက ကပ်သွားသဖြင့် ဒေါသလည်းဖြစ်၊ ရှက်လည်းရှက်က ဆောင့်အော်ပစ်လိုက်သည်။

ကျွန်တို့လူများမှာ ပရိသတ်များ ဖြစ်သွားကြသည်။

“နင့်ကို စာအုပ်ငှားပေးခိုင်းနေတာလေ”

“မငှားပေးနိုင်ပါဘူး...နင့်ဘာသာနှင့် သွားချင်ရာသွား၊ လာချင်ရာလာပြီးမှ ငါက စာအုပ်ငှားပေးရမယ်...ဟုတ်လား။ ဟား...ဟား...ဆုတောင်းလေ”

ရှင်ငြိမ်းမိုးက ရွဲတဲ့တဲ့ ပြောသည်။

“ဆုတောင်းစရာမလိုဘူး...နင့်က ပေးမှာပဲ၊ မူနေတာလေ”

“ဘာ”

“ရှင်ငြိမ်း”

“ရန်မခ”

မူနေတာလေဆိုတဲ့စကားကြောင့် ရှင်ငြိမ်းမိုး ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်သည်။

အခြေအနေက တကယ်တင်းမာသလို ဖြစ်သွားပြီမို့ ကျန်သော သူငယ်ချင်းတွေ ငြိမ်နေ၍ မရတော့ပါ။ ရှင်ငြိမ်းမိုးကို ထိုကဲ့သို့ စနောက်၍ မရကြောင်း သူတို့အားလုံး သိသည်လေ။

ရှင်ငြိမ်းမိုးသည် သာမန်စနောက်မှုကိုတောင် သည်းမခံတတ်သူဖြစ်ရာ ထိုသို့ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို စနောက်မှုမျိုးဆိုလျှင်...

“နင့် ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ဟ...ငါက ရိုးရိုးပြောတာပဲ”

ရန်မခက အရပ်မြင့်သူ၊ ရှင်ငြိမ်းမိုးက အရပ်မမြင့်သူ။

ရှင်ငြိမ်းမိုးက မတ်တတ်ရပ်ပြီး ရန်မခက ထိုင်နေတာတောင် သိပ်မကွာချင်ပေ။

အားလုံးရဲ့အကြည့်တွေကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ဆီသို့ မသိသော ရောက်လာသည်။

ရှင်ငြိမ်းမိုးမှာလည်း ဒေါသကြောင့် ထိန်းရကောင်းမှန်းမသိတော့ပေ။ မထိတထိနှင့် မခန့်လေးစားပြောနေခြင်းအား လုံးဝ သည်းမခံနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့်...

“ဒီမှာ...ရန်မခ...ငါက နင် ဟိုလိုလို ဒီလိုလို စနောက်ရမယ့် မိန်းမပျက်မဟုတ်ဘူး”

“ဟာ...”

“ရှင်ငြိမ်းမိုး လွန်မယ်နော်...သူများတွေလည်း ကြည့်နေတာကောင်းပါဘူးဟာ”

နော်မေနှင်းချစ်က မဝံ့မရဲ ဝင်ဆွဲသည်။ သဲစုနွေးကတော့ သူ့ရဲ့ထုံးစံအတိုင်း ပြဿနာကို ပြူးကြောင်ကြည့်ကာ ဝင်ဆွဲဖို့လည်း စဉ်းစား။ တားဖို့ကောင်းမှန်းလည်း သတိမရပေ။

ဝေယျာအောင်နှင့်ဆိုင်မမှာ ကိုယ့်နေရာတွင် ထိုင်၍တားမြစ်ဖို့မရကြောင်း သဘောပေါက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ခုံတန်းမှ ဆွဲကာ ရန်မခဘေးသို့ရောက်သွားသည်။

“ဒီလောက်လေး နောက်တာတောင်မရအောင် နင်က ဘာမို့လို့လဲ”

“ရန်မခ...လွန်မယ်”

“သူများတွေကြည့်နေတာ မင်းတို့ မရှက်ဘူးလား။ ကိုယ့် အချင်းချင်းတွေကို...တော်ပါတော့ကွာ”

“ငါက ဘာဖြစ်ဖြစ် နင် စနောက်စရာ လုံးဝ မလိုတဲ့လူလို့ မှတ်ထားစမ်း ရန်မခ...အထူးသဖြင့်”

ရှင်ငြိမ်းမိုး စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ နောက် ရန်မခကို လက်ညှိုးထိုးကာ...

“နင့်လိုလူမျိုး ငါ့ကို စနောက်တယ်ဆိုတာ နင် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ရဘူး။ အဲဒါက နင်က မြင့်နေလို့၊ ငါက နိမ့်နေလို့မဟုတ်ဘူး။ ငါ့လိုမိန်းကလေးက သူများစနောက်နေတာကို သာယာတဲ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ နင် စနောက်တဲ့လူ မှားနေပြီ”

“ဘာကွ”

“ဟာကွာ”

“ဝုန်း”

“ရန်မခ...တော်ကြာ ဆရာမတွေ လာတော့မယ်... လာပါ ကွာ”

“ရှင်ငြိမ်းမိုး...နင်ကလည်း အချင်းချင်းတွေကိုကွာ”

ဒီတစ်ချိန်မှ ရန်မခ တကယ်ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ ထိုင်ခုံတွေ ကန်ကျောက်၊ စားပွဲတွေ ထုရိုက်ဖို့ ပြင်နေသည်။ ဝေယျာအောင်မှာ ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့အနီးမှ ရန်မခကို ဇွတ်ဆွဲခေါ်ခဲ့သည်။

အတန်းအပြင်ဘက်သို့ ဖြစ်သည်။

ဆိုင်းဖမှာ ရှင်ငြိမ်းမိုးကို အပြစ်တင်ကာ ဝေယျာအောင်တို့ နောက်သို့ ပြေးလိုက်ခဲ့သည်။

ရှင်ငြိမ်းမိုးကတော့ ဘယ်သူကြည့်ကြည့် မကြည့်ကြည့် ဂရု မစိုက်ဘူးဆိုတဲ့အချိုးနှင့် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

“တောက်...”

“စိတ်လျှော့ကွာ”

“ဘလိုင်းကြီးလာဖဲ့တာကွာ...ငါက ဘာတွေဖြစ်နေလို့ သူ့ကို စနောက်ဖို့မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရတာလဲ...တောက်”

ရန်မခ တွေးလေလေ ဒေါသဖြစ်လေလေ ဖြစ်သွားသည်။ အန်တန်းလုံးက လှည့်ကြည့်နေခြင်းမို့ ရှက်သွားသည်။

သူ့ဘဝတွင် သူက စနောက်စရာမလိုဘဲ ဘေးသို့ရောက်လာ သော မိန်းကလေးတွေ အများကြီး။ အားလုံးက သူ့ကို အော်ပြောဖို့ မနေသာသာ အသံမာနှင့်တောင် ပြောဖူးသူတွေ မဟုတ်ပေ။

“အမှန်တော့ မင်း သူ့ကို သွားစလိုက်တာကိုက မှားတာ”

“ဘာကွ”

ကိုယ့်ကို မှားတယ်ဟု ဝေဖန်လိုက်သဖြင့် ရန်မခရဲ့ဒေါသများ မှာ ဝုန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဝေယျာအောင်ရဲ့အင်္ကျီရှင်ဘတ်ကို ဆွဲစုတ်ကာ...

“ဘာလဲ...မင်းတို့သူငယ်ချင်းကို ပြောလို့လား...ဟုတ်လား၊ မင်းတို့ကောင်တွေက အဲဒီလို ခွဲခြားဆက်ဆံကြေးလား”

“ကျွတ်...ရန်မခရာ...တကယ်ပဲ မင်းနဲ့ရှင်ငြိမ်းမိုးဟာ

စိတ်ဓာတ်လည်းတူ၊ စရိုက်လည်းတူ၊ မြွေဟောက်တွေကျနေတာပဲ။ နည်းနည်းဆို ဒေါသက ဖြစ်ပြီ...ဒါကြောင့်လည်း မတည့်တာ မပယ်”

“မင်း အသာနေ ဆိုင်ဖ... ဒီချိန်မှာ ငါ့ဒေါသက ဘယ်သူ့ကို မှ ချမ်းသာပေးမှာမဟုတ်ဘူး။ ဟေ့ကောင် ဝေယျာအောင်... မင်းက ဘာသဘောလဲ”

ဖျန်ဖြေရေးဝင်လုပ်သော ဆိုင်ဖကို ရန်မခ ပိတ်ဟောက်ပစ် လိုက်သည်။

ဝေယျာအောင်က ရန်မခက ဆွဲစုတ်ထားသောလက်ကို ဖြေရင်း...

“ဒီနေ့... ရှင်ငြိမ်းမိုး ဘာဖြစ်နေသလဲ... မင်း သိလား”
ခပ်မာမာ မေးလိုက်ခြင်းကြောင့် ရန်မခရဲ့ လက်တွေ နည်းနည်း လျော့သွားသည်။ လွတ်တော့ မလွတ်သေးပေ။

“သူ့အိမ်မှာ သူ့အဖေနဲ့သူ့အမေ ရန်ဖြစ်လို့ သူ့အမေ အိမ်ပေါ် က ဆင်းသွားတာ မင်း သိလား”

“.....”

“မင်း ဘယ်သိပါ့မလဲ... မင်းက ကိုယ်ကျိုးကြည့် အတ္တ သမား... မင်းရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာလောက်ပဲ သိတယ်။ ငါတို့လို လူတန်းစားတွေရဲ့ဘဝကို မင်း ဘယ်နားလည်မလဲ။ သူ့မှာ စာမေးပွဲ ကနီး... အမေက လိုက်ခေါ်မရ၊ အိမ်မှာက ညီမလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လောက် စိတ်ရှုပ်စိတ်ညစ်နေရသလဲ... မင်း သိလို့လား”

ရန်မခရဲ့လက်တွေ လုံးဝ လွတ်သွားသည်။ သို့သော် ဝေယျာ အောင်က အရှိန်ရနေပြီမို့ ပြောတာကို မရပ်။ တွန့်ကျေသွားသော အင်္ကျီကိုလည်း ဆွဲဆန့်ရကောင်းမှန်းမသိ။

“ဟုတ်တယ်... မင်းက တကယ်အတ္တကြီးတယ်... ရန်မခ။”

မင်းက ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့ကို စိတ်တိုနေတယ်၊ ဒေါသထွက်နေတယ်... ဟုတ်လား။ မင်း ပြီးခဲ့တဲ့ဟစ်ပတ်က တစ်ပတ်လုံး ကျောင်းမတက် လို့ သူတို့တွေ စိတ်ပူနေတာတော့ မင်း မပြောဘူးလား။ ဟေ့ကောင် မင်း မသိဘူးလားကွ”

“ဒါတော့ အမှန်ပဲ ရန်မခ... ငါတို့တောင် မင်းကို မနာလိုချင် လောက်အောင်အထိ သူတို့နှစ်ယောက် မင်းကို စိတ်ပူနေတာ။ ဒါပေမဲ့ မင်းညီမတော့ မပါဘူးနော်”

ဆိုင်ဖက ဝင်ပြောသည်။ ရန်မခရဲ့ တင်းမာသောမျက်နှာထား မှာ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ဖြစ်သွားသည်။

“သူတို့က မင်း ကျောင်းပျက်တဲ့ကိစ္စ မင်းအိမ်အထိ သွားပြောချင်ကြတယ်။ အဲဒါက မင်းအမေက မင်းကို ဆွဲငါက် ခေချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ မင်း စာနဲ့အဆက်ပြတ်ပြီး စာမေးပွဲကျမှာ ဆိုးလို့”

“ဒီတစ်ခေါက်ကိစ္စမှာ ရှင်ငြိမ်းမိုး လွန်တယ်လို့ မင်း ထင်နေ ရင် ငါတို့ မင်းကို အပြစ်မတင်ပါဘူး။ သူ့လို ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေးက မင်းကို လူကြားထဲမှာ အော်တယ်လေ”

“ဝေယျာအောင်... ငါတို့ ရန်မခတို့ဆိုတာ သူငယ်ချင်းတွေ လေ... ဘယ်တုန်းကတည်းကပဲ စခင်ခင် တစ်ခါသူငယ်ချင်းဖြစ်ရင် ထာဝရသူငယ်ချင်းပဲ မဟုတ်လား။ မင်း အဲဒီလို ခွဲခြားခွဲခြား မပြော သင့်ဘူး”

ဤသို့ဆိုတော့လည်း ဆိုင်ဖက လူကြီးဆန်နေပြန်သည်။ တကယ်ပဲ ဝေယျာအောင် အပြစ်တင်သကဲ့သို့ ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့

အမေ အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားရသည့်ကိစ္စ သူ မသိပါ။ ဒီလူအားလုံး သူ့အတွက် စိတ်ပူနေတယ်ဆိုတာ သူ မသိပါ။

ရန်မခဆိုတဲ့သူက နောက်ကြောင်းနှင့်ရှေ့ရေးတွေကို သိပ်စွဲ တတ်သူ မဟုတ်။ ကိုယ့်အတွက် ပူပေးတဲ့သူတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သူ့ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်သွားသည်။

ဤရဲ့ခံစားချက်သည် မပူလောင်၊ မပြင်းပြ၊ အေးမြသည် စိတ်ငြိမ်းချမ်းစေသည်။ ကျောင်းနှင့် အချိန်ပြည့်အလုပ်ရှုပ်နေတတ် သော ဖခင်တောင် သူ့ကို ထိုမျှထိ စိတ်မပူ။ သူ စိတ်ချမ်းသာစေ လုပ်ချင်တာလုပ် ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

“ငါ မှားသွားတယ်လို့ မင်း ထင်နေတာလား ဝေယျာအောင်”

အခန်း (၈)

“ထင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ...အဲဒီတုန်းက မင်းလည်း တကယ်မှားခဲ့တာပဲ”

သူ့ကို လိုက်လိုက်လျှောလျှော ပြောမည်ထင်သော်လည်း မပြောဘဲ ရှင်ငြိမ်းမိုးဘက်လိုက်ကာ ပြောသဖြင့် ရန်မခ မျက်လုံး ကြီးပြူးသွားသည်။

ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကိုခါကာမှ ရှင်ကြီးက ကျားထက် ဆိုးနေပါလား။

ဝေယျာအောင်ကိုသွားပြောလျှင် ဝေယျာအောင်သည် ရှင်ငြိမ်း မိုးဘက်မှာ အမြဲတစေ ရှိနေတတ်တာမို့ ဝေယျာအောင်ရဲ့ရှေ့တွင် ရှင်ငြိမ်းမိုး မကောင်းကြောင်းပြော၍မရ။ ထို့ကြောင့် ဆိုင်ဖကို ပြော ကာမှ ပိုတောင်ဆိုးနေသည်။

“မင်း စာလေးပွဲတွေအားလုံး အေးဆေးပဲလား”

“အေးဆေးပဲလေ...ဂုဏ်ထူးတောင်မှန်းထားသေးတယ်”

“အေး...အဲဒါပဲ”

“ဘာ...အဲဒါပဲလဲ”

အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ ပြောလိုက်သဖြင့် ရန်မခ ကြောင်သွားသည်။

“အဲဒီတုန်းက ရှင်ငြိမ်းမိုးသာ မင်း ကျောင်းစာနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်မပူခဲ့ရင် အဆုံးစွန်ကွာ...မင်းတို့ ရန်မဖြစ်ခဲ့ရင် မင်း ဒီဆူလို ပြုံးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဟ...ဆိုတာပေါ့...မင်းညီမ သဲစုနွေး မင်း အတန်းမဟုတ်တာ...ကျူရှင်မတက်တာ...စာစိတ်မဝင်စားတာ မင်းရဲ့အိမ်ကို ပြောလို့လား။ ငါတို့ညီမတွေ နေမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို အမှားတွေကို စောင့်နေတာ...သိပ်ကို တိုင်ချင်လွန်းလို့လေ”

“.....”

“ရှင်ငြိမ်းမိုး အမုန်းခံခဲ့လို့သာ မင်း စာဘက်ပြန်လှည့်ခဲ့တာ”

“ငါ ရှင်ငြိမ်းမိုးကို မမုန်းပါဘူး။ ဘယ်တော့မှလည်း မမုန်းခဲ့ဘူး”

“သေချာလို့လား”

“ဟိတ်ကောင် ဆိုင်ဖ...မင်းရဲ့အချိုးတွေ ဝေယျာအောင်ရဲ့အချိုးတွေနဲ့ တူမလာနဲ့နော်။ ဝေယျာအောင်ရဲ့ရှေ့မှာ ရှင်ငြိမ်းမိုးမကောင်းကြောင်း ပြောလို့မရတာ မင်းလည်းအသိ”

“ဒါတော့ သေချာတယ်”

“သူစေတနာက ခါးပေမယ့် ငါ့အတွက်တော့ ဆေးကောင်းအိမ်လက် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ငါသာ ရည်းစားကိစ္စတွေနဲ့ချည်း နပန်းလုံးမောင် သေချာတယ်။ မင်းပြောသလို ဒီနေ့မှာ ငါ ပြုံးရွှင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“That right”

“သူစေတနာကို ငါ နားလည်းလည်တယ်။ ကျေးဇူးလည်းအပ်တယ်...ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့...ဘာဖြစ်လဲ”

ဒါပေမဲ့နှင့် စကားရပ်သွားသဖြင့် ဆိုင်ဖက စကားထောက်ပေမယ့် သူ့စကား ရှေ့မဆက်တော့ဘဲ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ အဲဒီတုန်းက ရှင်ငြိမ်းမိုး သူ့ကို လူကြားထဲမှာ အော်လိုက်သဖြင့် သူ အတော်ခံစားသွားရတာတော့ ဝန်ခံပါသည်။ ရန်မခဆိုတဲ့သူက အားလုံးရဲ့ဖူးဖူးမှတ်၊ အလိုလိုက်ခံထားရသူ ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးတွေဆိုတာလည်း သူ့ကို မစွတ်ခင်ကပင် ညွတ်ခဲ့သူ။ ဒါကတော့ အပိုပြောတာမဟုတ်ပါ။ သူ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်ကတည်းက အတန်းထဲမှာ ကောင်မလေးများ သူ့အား အဘောကျကြသည်။

သူကလည်း သဘောကျရင်း ရည်းစားဖြစ်သွားသည်။ ရည်းစားလို့သာပြောသည်၊ ခုနစ်တန်းကျောင်းသားတစ်ယောက်က အလွမ်းအကြောင်း ဘာသိခဲ့လို့လဲ။

ဒီလိုပဲ လူကြီးမိဘတွေ သဘောမကျတာလုပ်ရလျှင် ကျေနပ်

သည် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်များမို့ လူကြီးမသိအောင် ရည်းစားဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနှင့် ခိုးတွေ့ရတာ ပျော်သည်။

ဘာဘာညာညာကိစ္စဆိုတာ မရှိ။ ကိုယ့်ကို ဟိုကျောင်းသူမပတ်သက်နှင့်၊ ဒီကျောင်းသူနှင့် မပတ်သက်နှင့်...အစရှိသဖြင့် လာတားမြစ်တော့ ပြတ်သည်။ နောက်တစ်ယောက်နှင့် တွဲသည် ဒီလောက်ပါပဲ။

ဒီမှာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။ တစ်နယ်တစ်ကျေးက ရောက်လာသူမို့ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားသည်။ သူကလည်း မိန်းကလေးတွေနှင့် သွားလာလည်ပတ်နေရတာကို ပျော်သည့်သူဆိုတော့ ဒီလိုရည်းစားလိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်သွားသည်။

(၁၉) ကျောင်းမှာကတည်းက သူ ရောလို့မရတဲ့ မိန်းကလေးက 'ရှင်ငြိမ်းမိုး' ပဲ ရှိသည်။

သူမသည် စကားကို တုတ်ထိုးအိုးပေါက် ပြောတတ်သူ ဖြစ်သည်။ မဟုတ်မခံစိတ်ဓာတ်ရှိသော မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။

ထို့အတွက်ကြောင့် သူတို့ အမှတ် (၁၉)ကျောင်းမှာတုန်းက ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဒီဘက်ကျောင်းရောက်မှသာ ပေါင်းသင်းဖြစ်ကြသည်။

သူမသည် ကျောင်းစာနှင့်ပတ်သက်လျှင် လောဘကြီးသည်။ သူ့ကိုလည်း သူက မပြိုင်ရဘဲ လိုက်လိုက်ပြိုင်တတ်သည်။

သို့သော် တခြားသော ကောင်မလေးတွေလိုတော့ စိတ်မပုပ်ပေ။ တချို့ဆို ကိုယ်ကသာ စာရချင်သည်။ သူများစာရသွားမှာတော့ အင်မတန် ကြောက်ကြသည်။ ရှင်ငြိမ်းမိုးကတော့...

"ငါက ရန်သူကို ချုံခိုတိုက်တဲ့အလုပ် ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး ရန်မခ... အဲဒါ အောက်တန်းကျတယ်။ နင် စာမရှိဘူး။ ငါ စာပေးမယ်... စာပြမယ်... လက်ရည်တူမှ ငါက ပြိုင်ချင်တာ"

"ဟာ...နင် ပြောလိုက်တာကလည်း အကြီးကြီးပဲ။ ရန်သူဆိုတဲ့စကားတော့ မသုံးစမ်းပါနဲ့"

"ဪ...စကားအဖြစ်ကို"

"စကားအဖြစ်လည်း ဘယ်တော့မှ မပြောနဲ့ဟာ...ပြိုင်တယ်ဆိုတာကလည်း နင်ပဲ ငါ့ကို ပြိုင်နေတာ။ ငါကတော့ နင့်ကို ဘယ်တော့မှ ပြိုင်ဘက်လို သဘောမထားဘူး။ နင်လည်း အဲဒီစိတ်ဓာတ်မထားနဲ့...အောက်တန်းကျတယ်"

"အမ်မာ..."

"ဟုတ်တယ်လေ"

သူ့ကျောကုန်းကို ထုဖို့ပြင်နေသောကြောင့် အလျင်အမြန် ရှောင်လိုက်ရသည်။

ပြဿနာဖြစ်တုန်းကသာ သူက ဝေယျာအောင်ပြောသလို အရိပ်အက်၊ အထူအပါး နားမလည်ခဲ့ဘဲ သွားစနောက်ခဲ့၍ စကားများခဲ့ရခြင်း၊ သူမက စာအုပ်မငှားပေးရခြင်းတို့ ဖြစ်လေသည်။ နောက်တော့လည်း ဝေယျာအောင်တို့၊ နော်မေနှင်းချစ်တို့ ကြားဝင်ပေး၍ ပြန်လည်ပြေလည်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမက ဒေါသကြီးသည်။ စိတ်မှတ်မကြီး၍ တော်သေးသည်။

သူမ၏ မိခင်နှင့်ဖခင်ကတော့ တကယ် လင်ခန်း၊ မယားခန်း ပြတ်ကာ ကွာရှင်းခဲ့သည်။ သူမက သမီးမိန်းကလေးမို့ အဖေဆီ

ကျန်ခဲ့ပြီး သူမရဲ့ညီအစ်မငယ် နှစ်ယောက်ကိုတော့ ငယ်သေး၍ သူမအမေက ခေါ်သွားသည်။

သူမတွင် စိတ်ဒဏ်ရာဖြစ်သွားခဲ့သည်။ စာမေးပွဲကြီးက နီးကပ်ပြီမဟုတ်လား။ ထိုကိစ္စသည် သူမ၏ စာမေးပွဲကြီးတွင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည်ဆို၍ သူတို့ သူမကို ဂရုစိုက်နေစဉ် သူမကတော့ မှဲပြုံးပြုံးကာ...

“ငါ့အတွက် စိတ်မပူကြပါနဲ့ဟာ”

“အဲ့ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲဟာ”

“ငါတို့မှာရှိတာဖြင့် ဒီသူငယ်ချင်းတွေပဲရှိတာ။ ငါတို့ ဂရုစိုက်ရင် နင့်ကို ဘယ်သူဂရုစိုက်မလဲ”

“ငါ့အမေတောင် ဂရုစိုက်ဘဲ”

“ဟင်...ရှင်ငြိမ်း”

“ဟင်...”

နော်မေနှင်းချစ်ရဲ့ပခုံးတွင် မျက်နှာမှောက်ချ၍ ငိုနေသော ကြောင့် သူတို့မှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ သို့သော် သူများ၏ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စဆိုတော့ သူတို့မှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံကလွဲ၍ ဘာမှမတတ်နိုင်ပေ။

ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့မျက်ရည်တွေကို ဘယ်သောအခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ သူတို့အတွက်တော့ ထူးလည်းထူးဆန်းသည်။ ကြည့်လည်းမကြည့်ရက်ပေ။

“ဒါပေမဲ့...ကိစ္စတွေက ဖြစ်သွားပြီပဲ။ ငါ့ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်က ဘယ်တော့မှ မပျောက်ပါဘူး။ အဖေနဲ့အမေ အတူမနေ

ကာတစ်ခုပဲ...အဖေကလည်း ငါ့အဖေ၊ အမေကလည်း ငါ့အမေ... ငါ သွားတွေ့ရင်လည်းရတာပဲ။ အမေပြောသလို ရေစက်ကျန်ပြီဆိုမှ တော့ ငါက ဘယ်လိုလုပ် ကြားဝင်စေ့စပ်ပေးလို့ရမှာလဲ”

“အေးလေ”

“ဒါပေါ့...နင့်မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်ပါဟာ”

ဝေယျာအောင်ကို ကြည့်ပြီး သူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သာကျားချင်းမို့ ဝေယျာအောင် ရှင်ငြိမ်းမိုးအပေါ်မှာ စိတ်ညွတ်နေတာသိသည်။

ရှင်ငြိမ်းမိုးကတော့ စာကလွဲလျှင် တခြားဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားတဲ့သူ မဟုတ်လို့တော်သေးသည်။

ဘုရားရေ...

သူက ဘာကိုတော်သေးသည်ဟု တွေးရသနည်း။

အခန်း (၉)

“မင်းက ဘာကိုတော်သေးတယ် တွေးရတာလဲ”

“ဪ... အိမ်က ဒီနေ့ အပြင်ပေးမထွက်ရင် မင်းတို့အားလုံးရဲ့ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ခြင်းကို ငါ ခံရတော့မှာလို့”

လူစုံတက်စုံရှိနေသူအားလုံးကို ဝေကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ စာမေးပွဲပြီးနောက်တစ်ရက် ညဘက်တွင် ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့အိမ်တွင် သူတို့သူငယ်ချင်းအားလုံး တွေ့ဆုံရန် ချိန်းထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့က လူငယ်သဘာဝအရ ပြောဟယ်ဆိုဟယ်ဆိုလျှင် လူကြီးသူမကို အားနာရသည်။ ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့အိမ်မှာကျတော့ သူမအဖေက ကာယအလုပ်သမားမို့ ညဘက်ပြန်လာတာ နောက်ကျတတ်သည်။

သူတို့လည်း သူမနှင့် အဖော်စောင့်ပေးရန်၊ နောက်ပြီး ဆက်ဆို သူတို့တွေ တွေ့ဖို့က သိပ်မလွယ်။

စာမေးပွဲပြီးပြီမို့ အိမ်ထဲအိမ်ပြင် မထွက်ရတဲ့သူလည်း ရှိချင်သည်။ နော်မေနှင်းချစ်... သင်တန်းတွေ တက်ရသူလည်း ရှိမည်။ နုနှင့်သဲစုနွေး... အလုပ်လုပ်ရသူတွေလည်း ရှိမည်။ ကျန်သည့် ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့ (၃)ယောက်...

သူနှင့်သဲစုနွေး မပါလျှင် ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့အဖွဲ့တွင် အနည်းငယ် ခြေလည်သူဆိုလို့ နော်မေနှင်းချစ်သာ ရှိသည်။

ကျန်သည့်သူများကတော့ လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရသောသူများ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တွေ့ဖို့ရန်က သိပ်မလွယ်ကူ။ စာမေးပွဲပြီး နောက်တစ်ရက်မှာ ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့အိမ်လာဖို့တောင် အိမ်က...

“သားနော်... စာမေးပွဲပြီးပြီ၊ အပြင်ကို လတ်လျားလတ်လျား ထွက်မနေနဲ့တော့။ အရင်တန်းက မင်းကို လွှတ်ထားတယ်ဆိုတာ မင်းက ကျောင်းသားမို့”

“မေမေကလည်း”

“မေမေကမလဲနဲ့... သားကို ဒီတိုင်း စိတ်လေသွားမှာ မေမေဘယ်တော့မှ လက်မခံဘူး။ ဒီတစ်ပတ်တော့ ရှိစေ... ရှေ့တစ်ပတ်တစ်ပတ် ပြီး ကွန်ပျူတာနဲ့အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းကို သားတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး တက်ရမယ်”

“ကျွတ်”

“ဘာကျွတ်လဲ”

ဖေဖေက လှမ်းဟောက်သည်။ ဖေဖေကိုတော့ အနည်းငယ် ရှိန်တာမို့ အသာကလေး ငြိမ်နေရသည်။

“သဲစုနွေးကော”

“မလိုက်ဘူးတဲ့”

“ဟာကွာ”

“ဟင်... သူကလည်း လူစုံစုံတွေ့ချင်ပါတယ်ဆိုတာကို တွေ့လား... ဝေယျာအောင်၊ အဲဒီသဲစုနွေးတစ်ယောက် ငါတို့တွေ့ ချိန်းတိုင်း သူ ရောက်မလာဘူး”

“နင်ကလဲ”

“နင်ကလဲမနေနဲ့... အရင်တုန်းကကိစ္စတွေကတော့ထားပါ။ ဒီနေ့တော့ လူစုံမှဖြစ်မယ်လို့ ပြောထားတာကို... နင်ကလည်း ဇွတ်မခေါ်ဘူးလား... ရန်မခ”

နော်မေနှင်းချစ်က နှုတ်ခမ်းစု၍ သူ့ကို မေးလေသည်။ သူ ပခုံးတွန့်ကာ အိမ်ပေါ်တက်ရင်း...

“စုနွေးကို ဘယ်တော့မှ အတင်းအကျပ်လုပ်လို့ မရဘူး မလိုက်တော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ... ရှင်ငြိမ်းမိုးကော”

ခုထိ အရိပ်အယောင် မတွေ့ရသေးသော ရှင်ငြိမ်းမိုးကို ခေလိုက်သည်။ အိမ်ရှင်တော့ မတွေ့ရသေး။ ဧည့်သည်တွေတော့ ဈာကျယ်ဈာကျယ် လုပ်နေကြသည်။

“ငါတို့စားဖို့တဲ့... လက်ဖက်သွားသုတ်တယ်တဲ့။ နေဦး... နင်တို့ ထိုင်နေကြဦး... ငါ သူ့ကို သွားကူလိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းသားပဲ”

“သုပ်ကောသုပ်တတ်လို့လား မေနှင်းရာ”

“ကောင်စုတ်”

ဆိုင်ဖေက မေနှင်းချစ်ကို လှမ်းစနောက်လိုက်သည်။ မေနှင်းချစ်က နောက်ဘက်ထဲ ပင်သွားသည်။ သုံးယောက်သား အိမ်ရှေ့တွင် အဖီချထားသော ကြမ်းခင်းပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေကြသည်။

ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့အိမ်သည် ပျဉ်ထောင်အိမ်လေး ဖြစ်သည်။ အိမ်လေးက မကျဉ်းမကျယ်နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ပြောပုံက ရှင်ငြိမ်းမိုးအဖေက အသောက်သမားတဲ့။ ညအခါဆို သောက်စားပြီးမှ ပြန်လာတတ်သူတဲ့။

အိမ်လေးက လုံလုံခြုံခြုံသာ တော်သေးသည်။ သို့သော် ဘယ်လောက်ပဲလုံခြုံခြုံ သမီးပျိုတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ ညနက်သန်းခေါင်ထိ ကျန်ခဲ့တာတော့ မဖြစ်သင့်ပေ။

“မင်း... တကယ်သင်တန်းတက်ရတော့မှာလား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ကော...”

ဝေယျာအောင်နှင့်ဆိုင်ဖေ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားတာကို တွေ့ရသည်။

ပြီးမှ ဝေယျာအောင်က ...

“ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး တရုတ်ပြည်မှာ အလုပ်သွားလုပ်ကြမှာ”

“ဘယ်လို... တရုတ်ပြည်... ဟုတ်လား”

အံ့ဩတကြီး မေးလိုက်ခြင်းကို သူတို့နှစ်ယောက်က အံ့ဩစရာ မဟုတ်သလိုနှင့် ခေါင်းညိတ်လေသည်။

“မင်း...မင်းတို့က တရုတ်ပြည်မှာ ဘာအလုပ်သွားလုပ်ကြမလို့လဲ”

“ငါတောင် သူတို့နဲ့လိုက်သွားမလို့”

“ဘာ...ရှင်ငြိမ်းမိုး”

အိမ်နောက်ဘက်မှ ရှင်ငြိမ်းမိုးက လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်ကိုင်၍ နော်မေနှင်းချစ်က ရေခွေးကြမ်းအိုးနှင့် ခွက်တွေ သယ်လာသည်။

ဆိုင်ဖက် မနိုင်မနင်းဖြစ်နေသော မေနှင်းချစ်ကို သွားကူသည်။ ရှင်ငြိမ်းမိုးက လက်ဖက်ပန်းကန်ကို လူငါးယောက်၏ အလယ်တွင်ချရမ်း...

“ဟုတ်တယ်...အစတုန်းကလိုက်သွားဖို့ အဖေက မထည့်ဘူးလေ”

ရင်ဘတ်ထဲမှာ အလုံးကြီးကျသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ စောစောတုန်းက ငါလည်း လိုက်သွားမှာဆိုတဲ့စကားက ရင်ဝကို ဆောင့်ထိုးလိုက်သလို ခံစားရလေသည်။

ဘာကြောင့်လဲ...ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မဆန်းစစ်ရဲပေ။ သက်ပြင်းကို မသိမသာ ခိုးရွိုက်ရင်း ဝေယျာအောင်တို့ဘက်လှည့်ကာ...

“မင်းတို့အရွယ်က တရုတ်ပြည်မှာ ဘာလုပ်ကိုင်စားတတ်မှာရှိလို့လဲ”

“သစ်ခွသွားလိမ်မှာ”

“သစ်ခွသွားလိမ်မှာ...ဟုတ်လား”

ကြားရသောစကားများက ဂင်းနစ်စံချိန်ချိုးရလောက်အောင် အထူးအဆန်းပင် ဖြစ်သည်။

ဝေယျာအောင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး...

“ဒီမှာလည်း လိမ်လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ တရုတ်ပြည်မှာတော့ သူတို့ ငွေနှံ့တွက်ပေးမှာဆိုတော့ ပိုရတာပေါ့”

“နေပါဦး...အဲဒီသစ်ခွ သွားလိမ်တယ်ဆိုတာက ဘာလဲ... သစ်ခွပွင့်တွေကို လိမ်တာလား”

သူ့ရဲ့စကားကြောင့် သူမှအပ (၄)ယောက်စလုံး ပြုံးရယ်သွားပေသည်။ ဆိုင်ဖက် ဒီကောင် ခေတ်မစီသေးဘူးဟု ဆိုသည်။

ရှင်ငြိမ်းမိုးက ရေခွေးကြမ်းခွက်ထဲသို့ ရေခွေးငဲ့ထည့်နေရင်းမှ

“သစ်ခွလိမ်တယ်ဆိုတာက သစ်ခွအရိုးတွေကို ပျောသွားအောင် မီးနှံ့ကင်ပြီး ခရုကျွေးလေးတွေလို လိမ်ရတာ”

“အင်း”

“အဲ့ဒီလိုလိမ်တဲ့အခါမှာလည်း တတ်နိုင်သမျှ သေးကျစ်နေအောင် လိမ်ရတာ။ လက်သန်းတစ်ဆစ်လောက်တောင် မကြီးရဘူးတာ...လိမ်ပြီးတဲ့သစ်ခွကို မပြည်အောင် ကောက်ရိုးနှံ့ချည်ရတယ်”

“ဟင်...အဲ့ဒီလောက်သေးသေးလေးကို ကောက်ရိုးနှံ့ချည်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“တော်ပြီ...ဒီကောင့်ကို ရှင်းပြမနေနဲ့...ရွာလည်သွားမယ်”

“ဟုတ်တယ်...အခုတောင် ရွာလည်ချင်နေပြီ”

ရန်မခ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။ လက်ဖော် သုပ်ကို ခပ်စားရင်း ဝေယျာအောင်တို့ဘဝနှင့် သူ့ရဲ့ဘဝကို နှိုင်းယှဉ် ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ဘဝသည် ဝန်ထမ်းထဲမှ လူကြီးသားသမီးစို့ အစစအရာရာ ပြည့်စုံသည်။ ဝေယျာအောင်တို့ဘဝက ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသည်။ မေမေကတော့ ဝေယျာအောင်တို့နှင့် ပေါင်းသင်းတာ မကြိုက်ပေ။ တစ်ခါတလေ စိတ်တိုလျှင် အောက်တန်းစားဟု ပြောသည်။ သူက အဲဒီလိုမပြောနှင့်လို့အော်တော့ ရိုက်သည်။ ရိုက်လည်း ဒု ထပ်အော်သည်။

“သူတို့တတွေက အောက်တန်းစားမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူ့ခိုက်မှ ခိုးဝှက်လိမ့်ညာစားတဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး...မေမေ”

“မင်း ငါ့ကို မအော်နဲ့နော်”

“မေမေက ဘာလို့ မဟုတ်တာပြောတာလဲ။ သားသူငယ်ချင်း တွေက မေမေပြောသလို အောက်တန်းစားတွေ မဟုတ်ဘူး”

“တော်ကြတော့ သား...မိဘကို ပြန်မအော်ရဘူးဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား။ မိန်းမလည်း နောက်တစ်ခါ သားမကြိုက်စရာ ထပ်မပြောနဲ့”

ဖေဖေ ကြားဝင်၍သာ တော်တော့သည်။

သံစုနွေး သူနှင့် မလိုက်ခြင်းကလည်း မေမေစကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်၍ဖြစ်သည်။

မလိုက်သူကိုလည်း သူ ဇွတ်မခေါ်ပါ။

“ဒါနဲ့ ငါ စဉ်းစားမိတယ်ဟာ...သစ်ခွဆိုတာ တရားမဝင်

မှောင်ခိုတဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ...သူက သစ်တောထွက်ပစ္စည်းထဲမှာ မိတာကိုး။ နင်ကလည်း ငါတို့သစ်ခွ လိမ်နေတယ်ဆိုတာ အများ ပြီး ဘယ်လိုလုပ် တောသေးသေးလေးထဲမှာ ရမှာလဲ...ဟိုး... တောနက်ကြီးထဲကိုသွား...သစ်ပင်ကြီးတွေကို လှဲပြီးမှ သစ်ခွပင် တွေကို ယူရတာတဲ့။ တချို့ဆို သစ်ပင်ပိပြီး သေတဲ့သူတွေတောင် ရှိတယ်”

“ဆို...ဟုတ်လား”

“ငါတို့ပြည်ထဲကပစ္စည်းနဲ့ ငါတို့ကို ပြန်နိုင်ပြီးတော့ သူတို့ ပြည်ထဲကို တင်ဖို့...ဟာ...ဟာ...တရုတ်က တော်တော်လည်တာ

“ဒါတော့ဟုတ်တယ်...ငါ့အမေက ပြောဖူးတယ်။ အရင် တန်းက မန်ကျည်းသီးဆိုတာ တားမြစ်ကုန်တဲ့။ အဲဒါကို သူတို့ ပြည်ထဲသွင်းချင်တော့ အိတ်ကလေးသေးသေးလေးတွေနဲ့ ထုတ်ပြီး သူတို့ပြည်ထဲပို့၊ ဒီကလူတွေက လက်ခံကလေး မဖြစ်စလောက်နဲ့ အသောင်းမိခဲ့ပြီး လုပ်ကြတာတဲ့လေ”

“ပြီးတော့ မြန်မာနိုင်ငံထဲ အဲဒီပစ္စည်းတွေက အသွင်တစ်မျိုး နဲ့ ပြန်ရောက်လာတယ်”

“ဘယ်လိုပုံစံနဲ့လဲ”

“မန်ကျည်းသီးတွေက မန်ကျည်းရည်တွေအဖြစ်...သစ်ခွ တွေက ဆေးအဖြစ်နဲ့ပေါ့။ ကိုယ့်နိုင်ငံထဲမှာ အလကားနီးပါးရနေတဲ့ မန်ကျည်းသီးကိုတော့ မန်ကျည်းရည်လုပ်သောက်ရကောင်းမှန်း မသိ

ဘူး။ တရုတ်ပြည်ကဝင်လာတဲ့ မန်ကျည်းရည်ဗူးကိုတော့ လေးငါးရာလောက်ပေးဝယ်ပြီး သောက်ကြတယ်လေ”

“ဟား...ဟား...ဝေယျာအောင် မင်းက လူကြီးစကားတွေ ပြောနေပါလားကွ...ဒီအလုပ်နဲ့ မင်း ထမင်းစားဖူးတယ်လေ”

“ဟ...အဲဒါက မရှိလို့...ရှိတဲ့အလုပ်ကလေး လုပ်စားတာ တန်ရာတန်ကြေးနဲ့ လုပ်ယူပြီးလုပ်စားတာ။ သစ်ခွကို မှောင်ခိုသွင်းတဲ့သူက ငါတို့ မဟုတ်ဘူး”

“တော်ပါတော့ဟယ်...နင်တို့နှစ်ယောက်ကလည်း ပြောရင်းရန်ဖြစ်တော့မယ်”

ရှင်ငြိမ်းမိုးက ကြားဝင်ပြောသည်။ “သူကတော့ သူမတို့အားလုံး ပြောနေကြသည့်စကားကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေ၍ လက်ဖက်သုပ်ကိုတောင် နှိုက်စားရကောင်းမှန်း မသိခဲ့ပေ။

“အခု ငါတို့ပြောရမှာက ငါတို့တွေရဲ့ အနာဂတ်ပဲ”

“ငါတို့တွေရဲ့အနာဂတ်အကြောင်း...ဟုတ်လား...ရှင်ငြိမ်းမိုး”

အခန်း (၁၀)

“ဟုတ်တယ်...ဆယ်တန်းပြီးသွားပြီဆိုတော့ ငါတို့ ဒီလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ဆုံရဖို့ မလွယ်တော့ဘူးလေ”

သူမရဲ့စကားကြောင့် ဝေယျာအောင်က ပြုံးစိစိနှင့်...

“ဘာလဲ...ဘယ်သူ့ကို မခွဲနိုင်လို့လဲ”

“ထောင်တန်တဲ့စကား ရယ်ရင်ပေါ့တယ်တဲ့...ဝေယျာအောင် စကားတောင်းပြောနေတာ၊ အပြောင်အပျက် မလုပ်စမ်းနဲ့”

ဟု ဝေယျာအောင်ကို ရှင်ငြိမ်းမိုးက ခပ်တည်တည် ငေါက်လိုက်သည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ရောသမမွေဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေသော သူငယ်ချင်းများလည်း ရောသမမွေဖို့၊ စနောက်ဖို့ သတိမရတော့ပေ။ ဆိုင်ဖက ခေါင်းညိတ်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်...အဲဒီစကားကို ငါ ထောက်ခံတယ်... ရှင်ငြိမ်းမိုး...စာမေးပွဲမအောင်သေးတော့ မအောင်သေးလို့ ရုန်းရ ကန်ရ...အောင်တော့လည်း အောင်လို့...ကိုယ် အားသန်ရာလိုင်း တစ်ယောက်တစ်နေရာရောက်သွားရင် ဘယ်လိုမှ တွေ့ဖို့ မလွယ် တော့ဘူး”

“အဲဒီလိုရောက်သွားပြီဆိုရင် ပတ်ဝန်းကျင်က မတူ၊ အပေါင်းအသင်းက မတူတော့ တဖြည်းဖြည်း ဒီအုပ်စုက ကွဲသွား နိုင်တယ်နော်”

ဆိုင်းဖရဲ့စကားကို နော်မေနှင်းချစ်က ဝင်ရောက်ဖြည့်စွက် ပြောလေသည်။

ရှင်ငြိမ်းမိုးက ငိုချင်သလိုလိုမျက်နှာဖြင့်...

“တော်စမ်း ကောင်စုတ်...ငါက ငိုချင်နေပါတယ်ဆိုတာကို သူက ဖြေခြောက်နေသေးတယ်”

ဘဝဆိုသည်မှာ ငိုချင်းချ၍ ရသည့်အရာ မဟုတ်ချေ။

အချိန်နာရီစက္ကန့်ကာလ ယန္တရားတို့ကိုလည်း ရှေ့မတိုးနိုင် အောင် ဆွဲထား၍ မရနိုင်ပေ။

လူတွေက နာရီလက်တံကို ပြောင်းပြန်လှည့်ထားဦးတော့ ကာယယန္တရားကတော့ အချိန်မှန်လည်ပတ်ကာ သူ့အလုပ်ကိုသူ လုပ်နေပေဦးမည်။

လာချင်ရင် အနီးလေး၊ မလာချင်လို့သာ ခရီးဝေးနေတာဆို သော်ငြား ကိုယ့်ဘီဝ၊ ကိုယ့်အနာဂတ်ကို ပြင်ဆင်နေရသည်နှင့် တွေ့ကြဆုံကြဖို့ဆိုသည်မှာ လွယ်ကူလှသည်တော့ မဟုတ်ပေ။

ကိုယ်အားတဲ့အချိန်နှင့် သူ့အားသည့်အချိန်က တိုက်ဆိုင်ချင်မှ တိုက်ဆိုင်မည်။ သူ့လာလျှင်လည်း ကိုယ်က အဆင်သင့်ရှိနေဖို့က လည်း မသေချာ။

“အဲဒီလိုတော့ လုံးဝ မဖြစ်ရပါဘူး”

“ဟင်”

“ဘယ်ဟာလဲ”

“မေနှင်းချစ်ပြောသလို ဒီအုပ်စုက တဖြည်းဖြည်း ကွဲသွား နိုင်တယ်ဆိုတာ”

“ရန်မခရယ်”

ရှင်ငြိမ်းမိုးက ခပ်ညည်းညည်းနှင့်ပြုံးကာ မျက်နှာသုန်မှုန်နေ သော ရန်မခကို...

“နင်ကမှ ပိုဆိုးတယ်ဆိုတာ သိလား”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ...နင်က ငါတို့အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ လုံးဝ မတူ တဲ့ အမြင့်ပေါ်ကလူ”

“မဆိုင်လိုက်တာ”

သူ အလိုမကျသလိုပြောတော့ ဝေယျာအောင်က ခေါင်းညိတ် ကာ...

“ဒါတော့ ငါ ထောက်ခံတယ် ရန်မခ...မင့်အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ငါတို့အသိုင်းအဝိုင်းက ရှင်ငြိမ်းမိုးပြောသလို တကယ့်ကို ခြားနား တာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့...ဆယ်တန်းအောင်ရင် မင်း ငါတို့တက်သင် အဝေးသင်တက်ရမယ်ထင်လား...သာမန်ရိုးရိုးမေဂျာပဲ တက်ရမယ် ထင်လား...ငါတော့ လုံးဝကို မထင်တာ”

“ဒါက...”

ဤစကားက ဒက်တီကွက်တီမှန်နေခြင်းကြောင့် ဘယ်လို တုံ့ပြန်ရမလဲ။ ရုတ်တရက် သူမ စဉ်းစားတတ်ပေ။ သူတို့တွေ ခန့်မှန်းချက်ထုတ်သကဲ့သို့ သူ သာမန်တက္ကသိုလ်တက်ရဖို့တော့ အလားအလာ သိပ်မရှိပေ။

မေမေက သူ့ကို ဆယ်တန်းအောင်လျှင် ထားခဲ့သည့်ရည်မှန်းချက်က အများကြီးနှင့် အကြီးကြီးတွေ။ ဂုဏ်ထူးမပါဘဲ ရိုးရိုးအောင်လျှင်တောင် အဖတ်ဆယ်ပေးမည့်နည်းလမ်းတွေလည်း ရှိသေးသည်။ ဒီအတွက်တော့ သူ စိတ်ပူမိသည်။ ဝေယျာအောင်တို့အုပ်စုနှင့်တော့ သူ မခွဲချင်ပါ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုတော့ သူ တက်လာခဲ့သည့် ကျောင်းဝိုင်းတွင် သူငယ်ချင်းပေါင်းစုံနှင့် စုံခွဲဖူးသည်။ သူ့ဖခင်က အရာရှိကြီး။ သူမိခင်က နည်းပညာတက္ကသိုလ်က ဆရာမ။

ထိုသို့သော ဂုဏ်ထူးဝိသေသများကြောင့် ဘယ်နေရာသို့ ရောက်ရောက် သူ မျက်နှာပွင့်သည်။ ဆရာ၊ ဆရာမများ ဂရုစိုက်သည်။

ကျောင်းသားကျောင်းသူများကလည်း ခင်ချင်ကြသည်။ ထိုထဲတွင် သူ့ကို အစစ်အမှန်ခင်သူက ရှားသည်။

ဝေယျာအောင်တို့ကတော့ သူနှင့် အဆင့်အတန်းမတူ၊ အသိုင်း

အိုင်းမတူ။ သို့သော် သူ့အပေါ် ဘာမှမမျှော်ကိုးဘဲ ခင်သည်။ သူ့ဘာဝင်းစားဖို့ဆိုလျှင် အမှန်းခံပြီး တားမြစ်ကြသည်။

ဤသည်ကမှ သူငယ်ချင်းကောင်းတွေဟု သူ အချိန်မရွေး ခြားကြော်နိုင်သည်။ ဤသို့သော သူငယ်ချင်းကောင်းတွေနှင့် သူ ခွဲနိုင်၊ မခွဲချင်။

“မလွယ်ကူ ပြန်ဆုံနိုင်ဖို့ရာ *** တို့တွေ ကမ္ဘာမှာ တကယ် ခြားနား *** တစ်ခါတလေ ခဏတော့ *** မင်း သတိရမိမှာ *** သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်မှာလဲ***ငါက တမ်းတရုံ အဲဒီထက် *** ငိုနေလို့လည်း မထူးနိုင်တဲ့အခါ***

စာသင်နေကြတဲ့***ကျောင်းကို ပြန်မြင်ယောင်ခဲ့တော့*** ဒီရင်ထဲ***အလွမ်းနဲ့ဝမ်းနည်းမိပြန်တယ်*** အဲဒီချိန် ဘတ်ဟောင်းက အရောင်မခြယ် ဖြူစင်တဲ့ တို့စိတ်တွေ***ခုတော့ အရာရာအားလုံး ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ***

တစ်နေ့ပြန်တွေ့တော့ တွေ့မှာပါ*** လောကကြီးရဲ့ အစစ်ထောင့်တစ်နေရာ***တာဝန်ကိုယ်စီ ကျေပွန်စေဖို့*** အမ်းရွက်တဲ့အချိန်မှာ***ကိုယ့်ကိုယ်ကျိုးလည်း ရှိပါစေပေါ့*** အများတွေအတွက်လည်း ငဲ့ညှာကွာ***ယုံကြည်ပါတယ်*** သူငယ်ချင်းတို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ *** မွန်မြတ်တာ***

ငါတို့အိပ်မက်လေးတွေ***ကုန်တော့လည်း ဘယ်မှာလာဖြစ် နိုင်ပါ့မလဲလေ***

အရုံးမပေးလိုက်နဲ့*** ကမ္ဘာမြေရဲ့ဇာတ်ခုံပေါ်***

သတ္တိမွေးလို့ ရှေ့ဆက်လိုက်ဦးနော်* * *

ရုတ်တရက် ဝေယျာအောင်က ဆောင်းဦးလှိုင်ရဲ့ သူငယ်ချင်း ဆိုသောသီချင်းကို ဆိုလိုက်သဖြင့် ငိုချင်ရက်လက်တို့ဖြစ်နေသော မိန်းကလေးတွေ ဝမ်းနည်းသွားကြသည်။ ယောက်ျားလေးတွေက တော့ မျက်ရည်မကျပေမယ့် မျက်နှာတော့ မကောင်းတော့ပေ။

တပေါင်းလပြည့် ပြီးသွားခဲ့ပြီမို့ ကောင်းကင်ထဲ၌ လမင်းကြီးက ကွေးကွေးလေးသာနေသည်။ ကြယ်များကလည်း စုံလင်နေသည်။ မည်းမှောင်တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အတော့ကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

“ရှင်ငြိမ်း...နင်က တိုင်းရင်းဆေးတက္ကသိုလ်တက်မှာဆို ခေါင်းစဉ်တစ်ခုဆိုသို့ ဦးတည်သွားသည်။ အနာဂတ်ဆိုတော့ မျှော်ကြည့်ရင်း သူမ မသိမသာ ခေါင်းယမ်းရင်း...”

“မမှန်းတော့ပါဘူး မေနှင်းရယ်...တိုင်းရင်းဆေးတက္ကသိုလ်က အမှတ်များတယ်။ နောက်ပြီး ငါ့အိမ်ရဲ့အခြေအနေကလည်း ခင်သိသားပဲလေ။ အင်း...ဒါပေမဲ့ စာရေးဆရာမတော့ ဖြစ်ချင်တာဟာ...ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားမသိဘူး”

မျှော်လင့်ချက်ငွေငွေဖြင့် ပြုံး၍ပြောလိုက်တော့...
“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ...လူဆိုတာ မသေမချင်း ကြီးစားနေရတာပဲ။ ကြီးစားမှုရလဒ်ကြောင့် တစ်နေ့နေ့တော့ အောင်မြင်သွားမှာပါ”

ရန်မခက အားပေးစကားပြောလေသည်။
“ငါတော့ ကျောင်းဆရာမ လုပ်မယ်ဟာ...ပေး...ဟုတ်

အားပဲ ရှင်ငြိမ်း...နင်လည်း ကျောင်းဆရာမ လုပ်ပါလား...စာသင်ရင်း စာရေးလို့ရတာပဲ...ခစ်...ခစ်”

“ဟာ...နင်တို့ကလည်း ဆယ်တန်းကဖြင့် အောင်မယ်အောင်မယ် မသိသေးဘူး။ လေထဲတိုက်အိမ်ဆောက်နေလိုက်ကြတာ...လောလောဆယ် တွေးရမှာက ဆယ်တန်းအောင်ဖို့ပဲ။ ကုန်ကုန်ဟာ...ခွေးတိုးပေါက်ကပဲအောင်အောင်...အောင်ဖို့အတောင်းရမှာပဲ”

ဝေယျာအောင်က သူမတို့နှစ်ယောက်ကို ထောက်သည်။ ဆိုင်ဖက ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်နေရာမှ...

“နေစမ်းပါ...ဝေယျာအောင်ရာ...ကြိုတွေးပြီး ပျော်ရတာကံဆံပေးရတာမှတ်လို့...ပျော်ပါစေ”

ယခုကျတော့ ဆိုင်ဖက သည်းခံခွင့်လွတ်တတ်သော အစ်ကိုဦးပုံစံ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ငါလေ...တစ်ခုပြောချင်တယ်၊ မင်းတို့...နင်တို့တွေအကံခံနိုင်မလား”

ရန်မခက ဝေယျာအောင်တို့ယောက်ျားလေးတွေနှင့် သူမတို့မိန်းကလေးတွေဆီ ကြည့်ပြီး စကားစလေသည်။

“ဘာလဲ...ဘာပြောမှာလဲ”

“ပြောချင်တာပြောပေါ့...စကားပလ္လင်ခံနေရတယ်လို့ကွာ”

“ခံရတယ်ကွာ...မင်းတို့လက်ခံမှ ဖြစ်မှာမို့လို့လေ”

“အထူးအဆန်းပါလား...ဘာမို့လို့လဲ”

“အေးလေ”

အားလုံး ရန်မခခ၏ မစရသေးသော စကားကို စိတ်ဝင်စား သွားကြသည်။

ရန်မခခ၏မျက်နှာမှာ တစ်ခါမှ မလေးနက်ပူးသော မျက်နှာနှင့် လေးနက်နေကာ တစ်ယောက်ချင်းဆီကို သေချာကြည့်သည်။ သူ့ဆီ အာရုံစိုက်နေတာမြင်မှ...

“ငါတို့အားလုံးကွာ...ဘယ်နေရာမှာရောက်နေနေ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးမှာပဲရှိရှိ ပြန်ဆုံနိုင်မယ့်ရက်ကလေးတစ်ခု သတ်မှတ် ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဘယ်လို...ဘယ်လို”

“နင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ...ငါတို့ နားမရှင်းဘူး ရန်မခ”
အားလုံး ခေါင်းတွေထောင်သွားကာ အားတက်သရော ခေါ်ကြသည်။

“ဒီလိုကွာ...(၅)နှစ်ဆိုတဲ့အချိန်က နည်းနည်းနီးကပ်စေ တယ်။ အဲဒီတော့ (၁၀)နှစ် သတ်မှတ်မယ်”

“အင်း”

“အဲဒီ (၁၀)နှစ်...ဒီနေ့ ဘယ်နေ့လဲ...ဘာလဲ”

“သုံးလပိုင်း (၂၂) ရက်”

“ဟုတ်ပြီ...ခုက ၂၀၀၇ ခုနှစ်ဆိုတော့ ၂၀၁၇ ခုနှစ် သုံးလ ပိုင်း ၂၂ ရက်နေ့မှာ ငါတို့ (၅)ယောက် ပြန်ဆုံကြရအောင်”

“ခြောက်ယောက်မဟုတ်လား”

“မင်းရဲ့သဲစုနွေးကို ထည့်မနေနဲ့”

ဆိုင်ဖက ဝေယျာအောင်ကို ရွဲတဲ့တဲ့ ပြောသည်။ မိန်းကလေး

တွေကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို စိတ်မဝင်စား။ ရန်မခရဲ့ စကားကိုတော့ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

ရှင်ငြိမ်းမိုးက...

“ဘယ်မှာစုံမှာလဲ”

“ငါတို့ စတွေ့ခဲ့ကြတဲ့ အမှတ် (၁၉)ကျောင်းထဲမှာ”

“ဘယ်လို”

“ဟာ...ရန်မခ...မင်းရဲ့အိုင်ဒီယာ တကယ်လန်းတယ်ကွာ။

မကောင်...လွတ်မိုက်တယ် ယောက်ဖ”

လူကြည့်လျှင် မလေးနက်သလိုနှင့် လေးနက်သောအစီအစဉ် လေးမို့ အားလုံး ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သွားကြသည်။ တစ်ချိန်လုံး ငေးမှိုင် တွေဝေနေမှုများလည်း ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ဖြစ်သွားလေ သည်။

ရွှေ့ချစ်သူ

ဥဩတေးဆို ရွှေ့အကြံဖြင့်
 ရွက်ဝါလွင့်တိုင်း ပန်းရိုင်းလေးများ
 အဆွေးလှိုင်းထ ဘဝဇာတ်ကွက်
 လှည့်စားချက်ကြောင့် ကွယ်ဝှက်သိပ်သိပ်
 အဝေးရိပ်ဝယ်...
 တိတ်တိတ်ကလေး မျက်ရည်လည်။ ။

သင်ပြောရမယ့်စကားကို သတိထားပါ။ စိတ်မှာ
 စရာကောင်းတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို (၁၀) စက္ကန့်
 အတွင်း သင် ပြောနိုင်ပေမယ့် အဲ့ဒီစကားကြောင့်
 ရသွားတဲ့ စိတ်ဒဏ်ရာကတော့ (၁၀) နှစ်ကြာ
 သွားရင်တောင် ကျန်နေပါလိမ့်မယ်။

Joel Osteen

အခန်း (၁၁)

“ငါတို့ထားခဲ့တဲ့ကတိက ရှေ့လဆို ရောက်ပြီနော်”
 နော်မေနှင်းချစ်ရဲ့စကားကို ရှင်ငြိမ်းမိုး အင်းမလုပ်၊ အဲမလုပ်
 နှင့် နားထောင်နေခဲ့သည်။
 ဘာဆိုဘာမှ ဝင်မပြော။
 နော်မေနှင်းချစ်က ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့အရိပ်အကဲကို ကြည့်ကာ...
 “နှင်...ရန်မခအပေါ် ခုထက်ထိ နာကြည်းနေတုန်းပဲဆိုတာ
 ငါတို့တတွေ သိပါတယ်”
 “မေနှင်း”
 “ငါ ပြောပါရစေ”
 “ဒီကိစ္စကို ငါ ခဏခဏ ထပ်ခါတလဲလဲ ရှင်းမပြချင်တော့
 ဘူးနော်”

ရှင်ငြိမ်းမိုးမှာ သူ ဒီလောက်ထိ အတန်တန် ရှင်းပြနေသည့်
 ကြားက ခုထက်ထိ မယုံကြည်နိုင်ဘဲ သူတို့ရဲ့ထင်တစ်လုံးနှင့် သူမ
 ကို စိတ်ပူနေကြသော သူငယ်ချင်းများကို မည်သို့ ရှင်းပြရမလဲ
 မသိတော့ပေ။
 ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရန်မခနှင့်ရှင်ငြိမ်းမိုး အောင်စာရင်းမထွက်ခင်
 ပပ်ကြား (၃)လတာကာလအတွင်း ရည်းစားတွေဖြစ်သွားသလဲ
 မတွေ့တတ်တော့ပေ။
 သေချာတာတစ်ခုက ရန်မခက သူမအပေါ် ကရုဏာသက်နေ
 ရင်း ချစ်စိတ်ဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်။
 “ဘာလို့ အဲဒီလိုထင်ရတာလဲ...အဲဒီလို လုံးဝ မဟုတ်ဘူး
 နော်...ရှင်ငြိမ်း...ကိုယ်က မင်းကို တကယ်ရင်ထဲက ချစ်တာ”
 “သွားစမ်းပါ...ရန်ရယ်...ဒီလိုစကားတွေကို နှင် ကောင်မ
 လေးအများကြီးကို ပြောခဲ့တာပဲ။ ငါက တကယ်ဆိုပြီး ယုံစရာ
 လား”
 “မရဘူး...နှင်...အဲဒီလိုပြောလို့ လုံးဝ မရဘူး။ နှင့်ရဲ့အမှား
 အတွက် ငါ့ကို ပြန်တောင်းပန်”
 “ဘာရယ်...ငါက တောင်းပန်ရမယ်...ဟုတ်လား”
 “ဟုတ်တယ်လေ...ရင်နဲ့ရင်းပြီး ချစ်ရတယ်ဆိုတဲ့စကားက
 ငါ နှင့်ကို ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံး ပြောခဲ့တာ”
 “ထမင်းကို ကုန်အောင်စား၊ စကားကို ကုန်အောင်မပြောစမ်း
 ပါနဲ့။ ဒါဆို ဟိုကောင်မလေးတွေကို ချစ်တယ်မပြောဘဲ နှင်
 ဘယ်လိုရည်းစားဖြစ်ခဲ့တာလဲ...ပြောပါဦး”

ရည်းစားဖြစ်သည့်အချိန်တွင် ရန်မခက ရှင်ငြိမ်းမိုးအား ကိုယ်နှင့်မင်းနှင့် ပြောသည်။ အဲ...စကားလေးနည်းနည်းများရပြီ၊ ဒါမှမဟုတ် စကားကြာကြာပြောပြီဆိုရင်တော့ နင်နဲ့ငါ သွေအလိုလို ပြောထွက်သွားသည်။

“ဝေယျာအောင်က နင့်ကို ကြိုက်နေတာ”

“ကောင်စုတ်...အဲဒီလို ပရမ်းပတာစကားတွေ လျှောက်မပြောနဲ့”

“ကြည့်စမ်း... ကိုယ့်အိမ်ဦးနတ် ဖြစ်တော့မယ့်သူကို ကောင်စုတ်တဲ့”

“ရန်နော်”

အိမ်ဦးနတ်ဆိုသည့်စကားကြောင့် ရှင်ငြိမ်းမိုးမျက်နှာ နီရဲသွားသည်။

ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စိတ်က ဘယ်လိုပေါ်ပေါက်ခဲ့မှန်းမသိပေမယ့် လက်ထပ်ဖို့ထိတော့ သူမ ကြိုမတွေးခဲ့ဖူးပါ။ ရန်နှင့်သူမက အခြေအနေအသိုင်းအဝိုင်းချင်းက လုံးဝ ခြားနားနေသဖြင့် ဘယ်အရာကိုမှ ကြိုတင်မမျှော်လင့်ရဲပေ။

ဒါပေမဲ့...

“နင့်ဘဝမှာ ရည်းစားတွေ အများကြီးရှိခဲ့ပေမယ့် ငါ့ဘဝမှာတော့ နင်က ရည်းစားဦး၊ အချစ်ဦးပါ...ရန်”

“ဒီစကားနဲ့ နင် ငါ့ကို အနိုင်ယူခဲ့တာ...ခဏခဏရှိနေပြီနော်။ ရည်းစားများခဲ့တာဟုတ်ပေမယ့် အချစ်ဦးက ငါ့ဘဝမှာ နင်တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတာ။ ငါတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုအခက်အခဲ

ရှိရှိ တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် မဖြုတ်ကြားနော်”

ရန် ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူမရဲ့လက်ကို ငေးရင်း အဲဒီစကားကို ပြောရမယ့်သူက ငါပါ ရန်...။ နင်သာ တခြားသော ကောင်မလေးတွေကို ထားခဲ့သလို ငါ့ကို ထားခဲ့တယ်ဆိုရင် ငါ သေလိမ့်မယ်ထင်တယ်။

နင့်ကိုလည်း ငါ အရမ်းကြီးမုန်းမိလိမ့်မယ်။

“တိတ်လှချည်လား...ရှင်ငြိမ်း”

“ရန်...”

“ဟင်...ပြောလေ”

ဘာမှမပြောဘဲ မော့ကြည့်နေသော ရှင်ငြိမ်းကို သူက ဂရုတစိုက် မေးလေသည်။ ရှင်ငြိမ်းမိုး သက်ပြင်းချကာ တစ်ခါမှ ကိုယ့်ဘက်က စဆုပ်မကိုင်ခဲ့သော သူ့ရဲ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ...

“နင် ငါ့ကို ထားမသွားပါနဲ့နော်”

“.....”

“ဘယ်လိုအကြောင်းတွေရှိရှိ...ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် နင် ငါ့ကို ထားမသွားဘူးလို့ ကတိပေးနိုင်ဘူးလားဟင်”

“ဘာလို့မပေးနိုင်ရမှာလဲ”

ရန်က သူမရဲ့ပခုံးကို ပွေဖက်ကာ...

“အဲဒီကတိကို နင် ဘယ်တော့မှ တောင်းစရာမလိုပေမယ့် ငါ ပေးတယ်...ရှင်ငြိမ်း၊ ငါ့ဘဝမှာ ချစ်ခဲ့တာ နင်တစ်ယောက်တည်း... နင် မယုံနိုင်ပေမယ့် ငါ သစ္စာဆိုပြလို့ရတယ်”

“ဟင်...အဲဒီလိုတော့ ဆိုပြစရာမလိုပါဘူးနော်။ ငါ့ဘာသာ

မုန်းချင်မုန်းလိုက်မယ်။ ငါ့ကိုနှိပ်လိုက်လို့ နင် ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခမရောက်စေရဘူး။”

သူမနှင့်ရန် ချစ်သူတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သူငယ်ချင်း (၅)ယောက်လောက်သာသိပြီး သဲစုနွေးနှင့်တကွ သူ့ရဲ့မိဘတွေ မသိသလို ဘယ်သူမှလည်း မသိခဲ့ပေ။

သူမတို့ကလည်း ချစ်သူရည်းစားတွေ ဖြစ်နေပြီဆိုပြီး ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း လူ့အမြင်ကတ်လောက်အောင်နေသောသူများ မဟုတ်ပေ။

ဝေယျာအောင်က သိပ်မကြာခင် တရုတ်ပြည်မှာ သစ်ခွဲသွားလိမ်သည်။ ဆိုင်ဖက်တော့ ကုန်စုံဆိုင်မှာ အထမ်းဝင်လုပ်သည်။ မေနှင့်ချစ်ကတော့ ဘာမှမလုပ်ရ။ အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်လည်း သိပ်မထွက်ရပေ။

ရှင်ငြိမ်းမိုးကတော့ အမေဖြစ်သူ ထောက်ပံ့၍ စက်ချုပ်သင်ရသည်။

သူငယ်ချင်းတွေ စုပြီးဆုံတဲ့အချိန်လောက်သာ သူမတို့နှစ်ယောက် တွေ့ဖြစ်ပြီး သီးသန့်သက်သက်ကြီး မတွေ့ဖြစ်ပေ။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘယ်မိဘကမှ မရိပ်မိ၊ မသိရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူမကတော့ ကိုယ့်မိဘတွေ သိမှာဆိုးတာထက် သူ့ရဲ့မိဘတွေသိမှာ ပိုဆိုးကြောက်သည်။ ဘယ်တော့မှ သေးသေးတင်မခံတတ်သည့် ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကို သိသည်။

သူ့ရဲ့မိဘတွေ ကိုယ့်ကို သူ့သားနှင့် မတူမတန်ဘူးဟု

လာပြောတာမျိုး လုံးဝ သည်းခံခွင့်လွတ်ပေးနိုင်မည် မဟုတ်။

ဖွင့်ပြောမည်ဆိုသော သူ့ကိုတောင်...

“ရန်...လုံးဝ ဖွင့်ပြောရဘူးနော်။ ရှင်ငြိမ်းတို့ ကိုယ့်ဘဝကို လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်ခွင့်မရသေးသရွေ့...ရန်...ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူး။”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ရှင်ငြိမ်းရာ”

နားမလည်စွာ ခေါင်းတယမ်းယမ်း ပြောနေသော သူ့ကို ရှင်ငြိမ်းမိုး ခပ်တင်းတင်း ကြည့်လိုက်သည်။

အကြည့်နှစ်ခု အားပြိုင်သွားရာ အတော်ကြာသည်။

နောက်ဆုံး ရန်မခကသာ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချပြီး မျက်နှာလွဲသွားသည်။

ရှင်ငြိမ်းမိုးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ချောင်းတွေက တင်းကျပ်သွားခဲ့သည်။ ရှင်ငြိမ်းမိုး နာသော်လည်း မညည်းရဲ။ အားပြိုင်ပွဲမှာ သူမ အနိုင်ရခဲ့သည်ဟု သတ်မှတ်လိုက်သည်။

အခန်း (၁၂)

အချစ်ဆိုတာကို ရှင်ငြိမ်းမိုး ယုံကြည်မှုမရှိဘဲ အချစ်က ဘာလို့ ရင်ထဲတိုးဝင်လာသလဲ... နားမလည်နိုင်။ သူငယ်ချင်းတွေ ခွဲခွာနီး အော်တိုစာအုပ်ထဲမှာ အမှတ်တရစာ ရေးပေးခဲ့တာကို သတိရမိသည်။

“သစ်ပင်မှာလည်း အမြစ်နဲ့၊ လူမှာလည်း အချစ်နဲ့”

လို့ ရေးပေးခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းမျိုးလည်း ရှိသည်။ နောက်ပြီး ပေါက်တတ်ကရလေးဆယ် လျှောက်ရေးပေးတဲ့သူတွေလည်း ရှိသည်။

ထိုလူတွေက အချစ်ကို နားလည်ကြလို့ မဟုတ်ပါ။ ဒီလို လျှောက်ရေးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှင်ငြိမ်းမိုးကိုယ်တိုင် ရန်မခအပေါ် ချစ်မိလိမ့်မည်ဟု မထင်ပါ။

“ရှင်ငြိမ်းက ကိုယ့်ကို ကြိတ်ပြီးချစ်နေတာ”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ... ကိုယ် စာမေးပွဲကျမှကြောက်တာ၊ စာမလုပ်တာတွေကို စိတ်ပူနေ... နီးရိမ်နေတာက ချစ်တာ၊ မဟုတ်လို့... ဘာလဲ”

“ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘူး”

“ဆိုင်တာပေါ့”

“ရန်နော်”

ရန်က ရှင်ငြိမ်းကို စနောက်ရလို့ ပျော်နေသည့်ဟန်။ ရှင်ငြိမ်း စိတ်ဆိုးသလိုနှင့် ပြီးတော့ရယ်မိသည်။

တကယ်ပဲလား...

သူနဲ့ မတည့်ရာမတည့်ကြောင်းတွေ ပြောနေမိသည်က ရှင်ငြိမ်း သူ့ကို ချစ်နေလို့တဲ့လား။

အမှတ် (၁၉)ကျောင်းသို့ သူ ပြောင်းလာစဉ်အခါက ချောမောသောသူ့ကို သတိထားမိခဲ့ပါရဲ့။ ကျောင်းသားအားလုံးရဲ့ကြားထဲမှာ ထင်းခနဲ၊ လင်းခနဲ ဖြစ်နေတတ်သော သူ့ကို ကြည့်မရခဲ့။ ကိုယ့်ထက် စာတော်နေသောအဖြစ်ကိုလည်း ကြည့်မရခဲ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူတစ်ယောက်ကို အချိန်ပြည့်ကြည့်မရဖြစ်နေတာက ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ သူ့ကို မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်သွားသည်ဆိုလျှင်...

“ရန်အရင်... တို့က စချစ်ခဲ့တာပေါ့”

ဟုပြောရတော့မည်သာ။ ဒါဆိုလျှင် အချစ်ခြင်းပြိုင်လျှင် ရှင်ငြိမ်းရဲ့အချစ်က သာမည်။

“ဒါတော့ လုံးဝ မတရားဘူး”

“အမ်မာ...”

မတရားဘူးဟု ပြောနေသဖြင့် ရှင်ငြိမ်းလက်နှစ်ဖက် ခါးတွင် ထောက်၍ ရန်ကို ဘုကြည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ...ရှင်ငြိမ်းက ကိုယ့်ကို အရင်စချစ်ခဲ့တင် ဆိုပေမယ့် ဖွင့်မပြောခဲ့ဘူးလေ။ ကိုယ်က ဖွင့်ပြောတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ် နိုင်တာပေါ့”

“ကြည့်စမ်း...ရန်နော်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ရန်လက်မောင်းကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ထုမိရင်း နှစ်ယောက် သား ရယ်မိကြသည်။

“ရန်...အခု ကွန်ပျူတာသင်တန်းတက်နေပြီဆို”

“ဟုတ်တယ်...တစ်ပတ်လောက်ရှိနေပြီ”

“ပြီးခဲ့တဲ့လကတက်တဲ့ သင်တန်းကကော”

“အဲဒီသင်တန်းတုန်းက ဆရာရဲ့ သင်ပုံသင်နည်းတွေကို မေမေက မကြိုက်လို့တဲ့။ အဲဒါ သင်တန်းပြောင်းခိုင်းတာ”

“သင်တန်းကြေးက အပြတ်သွင်းပြီးသားမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ...ဒါပေမဲ့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

ရန်က ပခုံးတွန့်၍ အပူအပင်မရှိသလို ပြောနေသည်။ အမြဲ တမ်း တက်ကြွစွင်လန်းနေတတ်သော ရန်ကို ခိုးကြည့်ပြီး သက်ပြင်း ချမိသည်။

ချစ်သူဖြစ်ခါမှ သူ့ဘဝနှင့် ကိုယ့်ဘဝနှင့် မြေကြီးပမာ ဘာဟုနေတာကို မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။

ရန်သည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူမို့ အပူအပင်လည်း မရှိပေ။

စိတ်ညစ်မှုများကိုလည်း ကြာရှည်မမွေးမြူတတ်ပေ။

“ရန်...စာမေးပွဲအောင်ရင် ဘာတက်မှာလဲ”

“ဟင်...ဪ...အောင်ရင်လား...ဟိုတစ်နေ့က ပြောပြီး ပြီးလေ”

“ဘာပြောတာလဲ”

“အမှတ်အခြေအနေပေါ် မူတည်ပြီး တက်ရမှာလို့”

“ရန်ရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရှင်ငြိမ်းရဲ့”

သက်ပြင်းချကာ ခပ်ညည်းညည်းခေါ်လိုက်သော ရှင်ငြိမ်းမိုး သူက နားမလည်သလို မေးသည်။

ရှင်ငြိမ်းမိုး ခေါင်းယမ်းကာ ခြောက်သွေ့သောကျောင်းဝန်းထဲ သို့ ငေးနေမိသည်။

မေလမို့ ပူလည်းပူ၊ ရွက်ဟောင်းတွေခြောက်သွေ့လို့နေသည်။ ကျောင်းအုတ်တံတိုင်းတစ်လျှောက်တွင် စိုက်ထားသော စိန်ပန်းပင်ရဲ့

ရွက်များလည်း ခြောက်သွေ့လို့။

ကြည့်လေရာ မြင်လေရာတိုင်းသည် ပူလောင်ခြောက်သွေ့ ခြင်းကို ကိုယ်စားပြုနေလေသည်။

“ရှင်ငြိမ်းကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို စိတ်ညစ်စရာရှိနေသလို ခဲ...ဘာစိတ်ညစ်နေလို့လဲ...ကိုယ့်ကိုပြောပြလေ”

“ရန်ရယ်...ပြောပြတော့ကော ရန်က ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာလို့လဲ”

“ရန် ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်ပါဘူး”

“ရှင်ငြိမ်း”

“ဘာလဲ...ရန်ရဲ့”

ငေါက်ဆတ်ဆတ်ခေါ်လိုက်ခြင်းကို ရှင်ငြိမ်းမိုး စိတ်မနှေးသလို ထူးလိုက်သည်။

ဒါကိုပဲ ရန်မခ မခံစားနိုင်။

ရှင်ငြိမ်းသည် ထက်သည်။ တော်သည်။ အစစအရာရာမှ စဉ်းစားချင့်ချိန်နိုင်သည်။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးနိုင်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် ဂုဏ်ယူစရာရှိပေမယ့် ကိုယ့်ချစ်သူအပေါ်တော့ အားကိုးလိုစိတ်မရှိ။

ဒါကို သူ ယဘောမကျ။ ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့ စကားကလည်း သူ့ရဲ့မာနကို လာတိုက်ခိုက်နေသလို ခံစားရသည်။

“အခု...ရှင်ငြိမ်း ဘာဖြစ်နေလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖြစ်နေပါတယ်”

“မဖြစ်ပါဘူးဆို...စိတ်သိပ်ညစ်တာပဲကွာ...လာမရန်ရာ...အိမ်မှာက တစ်မျိုး...ရန်က တစ်မျိုးနဲ့”

“ဘာ”

“ဘာ”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာလဲ...ခင်ဗျားပြောတဲ့လေသံကို ခင်ဗျားပြန်နားထောင်

ကြည့်ပါလား။ လူကို စိတ်ကုန်နေတဲ့လေသံနဲ့ ဘာလဲ...ကျုပ်က အရှုပ်ထုပ်လား”

“ရန်”

ဘောလုံးကန်နေသော လူတချို့ ဒီဘက်သို့ လှည့်ကြည့်နေသဖြင့် ရှင်ငြိမ်း မျက်စိပျက်၊ မျက်နှာပျက်နှင့် ရန်ကို တားမိသည်။

“သူများတွေ ကြည့်နေတာ ရန်...မရှက်ဘူးလား”

“ဘာရှက်စရာရှိလို့လဲ...ဒီမှာ...နေပါဦး...ကျုပ်က ခင်ဗျားအတွက် အရှုပ်ထုပ်လား...အမှိုက်ထုပ်လား”

“.....”

“ရန် ဘာလုပ်ပေးနိုင်လို့လဲဆိုတဲ့စကားက ကိုယ်က အစွမ်းအမရှိလို့လား။ ကိုယ်က မင်း အားကိုးထိုက်တဲ့အရည်အချင်း မရှိလို့လား”

“.....”

“ဟေ့...ငါ မေးနေတာ မင်း ဖြေလေ”

အုတ်ခုံထက်မှထကာ ခေါင်းကိုင့်၍ လုံချည်ကိုခါနေပြီး သူ့ကို မော့မကြည့်။ တုံ့ပြန်မှုလည်း မရှိ။

“ဟေ့”

“ပြန်မယ်”

“ဟင်”

မျက်ရည်ကျကာ သံပြတ်နှင့် ပြန်မည်ပြောကာ လှည့်ထွက်သွားခြင်းကြောင့်...

“ရှင်ငြိမ်း”

“လွတ်...”

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...ပြောနေတာ မပြီးသေးဘဲ”

“ပြီးအောင် ဘာမှဆက်ပြောလို့ မရမယ့်အတူတူ ဘာမှ မပြောကြတာ အကောင်းဆုံးပဲ...ကိုရန်မခ”

ရှင်ငြိမ်းမိုးက သူ ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်ကို အတင်းခွာချရင်း ဒေါသတကြီး ပြောလေသည်။

“ဘာလဲကွ...ကိုယ်ဘာလုပ်လို့ မင်းက မျက်ရည်ကျရတာလဲ”

“ဘာလုပ်လဲ...ဟုတ်လား၊ နင် ငါ့ကို အော်ပြီးပြောနေတာတွေ...ရီသဲ့သဲ့ပြောနေတဲ့စကားတွေက အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးလား...ဟုတ်လား”

“ငါကကော မှားလို့လား...စိတ်ညစ်တယ်ပြောလို့ မျှော်ခံစားရအောင်၊ ဘာဖြစ်တာလဲမေးတယ်...နင်က ငါ ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်ပါဘူးဆိုတော့ ငါက ဘာကောင်ဖြစ်သွားပြီလဲ”

စိတ်တိုလာကြသောအခါ နင်နဲ့ငါ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ရှင်ငြိမ်းမိုးက သွားမယ်ပြောလိုက်၊ ရန်မခက မသွားရဘူးဆိုပြီး လက်ဆွဲထားလိုက်နှင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေကြသည်။

ဘောလုံးကန်နေသူတွေက မသိမသာမဟုတ်ဘဲ သိသိသာသာကြီး ကြည့်လာကြတော့ ရှင်ငြိမ်းမိုးမျက်နှာ နီရဲလာသည်။

“ရန်မခ”

“ဘာလဲ”

ရှင်ငြိမ်းမိုးက ဆောင့်အော်သလို ရန်မခကလည်း မကျေနပ်

သည်လေသံနှင့် ပြန်ထူးသည်။

“နင်နဲ့ငါ ဆက်ပြောကြရင် လူသတ်ပွဲဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။

အတုတုနားက ဘာမှမပြောခဲ့ဘူးပဲ ထားလိုက်တော့။ သူများတွေကြည့်နေတာ ရှက်စရာကောင်းတယ်...ပြန်မယ်”

“အစကတည်းက ခင်ဈေးဘက်က တိုင်တိုင်ပင်ပင်နဲ့ ပြေပြေသည်လည် ဆွေးနွေးရင် ဒီလိုအော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဖြစ်စရာမရှိဘူး”

“လျှာရှည်တာ”

“အား”

လူချင်းကပ်ကာ ရန်မခ ခါးကို လိမ်ဆွဲလိုက်သည်။ ပြေလည်သွားကြပြန်တာမို့ ဝင်ဆွဲရမလား၊ ဘာလားကြည့်နေကြသည့် ဘာလုံးသမားများမှာ ခေါင်းကုတ်ခြေကုတ်နှင့် ဘောလုံး ဆက်စားကြလေသည်။ ဘောလုံးကွင်းဘေးက ဖြတ်လျှောက်တော့ နေမခက မျက်လုံးမှိတ်ပြသည်။ ရှင်ငြိမ်းမိုး သူ့လက်မောင်းကို နှိုးခနဲ ရိုက်လိုက်သည်။

အခန်း (၁၃)

“ဖြစ်ရမယ်နော်”

“အမယ်...မေနှင်းနော်...နင့်လေသံက ငါ့ကို အပြစ်တင် တဲ့လေသံနဲ့...သူပဲ သူ့ကိုယ်က နားလည်မှုမရှိတာ”

“နစ်ယောက်စလုံး အတူတူပါပဲဟယ်...နင်ကလည်း စိတ်ဓာတ်က ခက်ထန်ထန်...တစ်ခုခုဆို ဒေါသကအရင်။ ဒေါသ ကြီးရှင် အမှားတွေတတ်တယ် ရှင်ငြိမ်းရဲ့”

အားကိုးရမလားအောက်မေ့ပြီး သူမတို့နစ်ယောက် စကားများ ရသည့်အဖြစ်အား ပြန်ပြောပြမိသည်။ အပြစ်တင်ခံရတာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ဆိုတော့ မတရားဘူးဟု ခံစားမိသည်။

“နင်က ငါ့ကို အပြစ်တင်နေတယ်ဟုတ်လား...သူက သဘောထားသေးတာကျတော့ နင် မမြင်ဘူးပေါ့လေ...ဟုတ်လား”

“သူက ဘာသဘောထားသေးလို့လဲ”

“အို...သေးတာပေါ့၊ ငါ့အမေ မန္တလေးမှာ သွားနေတယ် ဆိုတာ နင်လည်းအသိ”

“အေးလေ”

“အဲဒါ လားရှိုးလာတဲ့လူကြီးနဲ့ ငါ့အတွက် ပစ္စည်းတွေထည့် ပေးတာ...အဲဒီအစ်ကိုကြီးက လမ်းကြိုယူခဲ့ပေးတာ၊ အိမ်အထွက် မှာ စကားနည်းနည်းပြောမိတယ်။ အိမ်ရှေ့ကနေ သူက ဆိုင်ကယ်နဲ့ ဖြတ်သွားတာ၊ ငါ့ကိုလည်း ကြည့်ပုံက စားတော့ဝါးတော့မတတ်ပါ ပဲ”

“အစ်ကိုကြီးဆိုတဲ့လေသံက...ဟွန်း”

“နင်ကလည်း”

မဲ့ကာရွဲကာနှင့် မျက်စောင်းထိုးခံရသည်။ နောက်ဆုံးတော့ မေနှင်းချစ်လည်း သူ့သူငယ်ချင်းဘက်ပဲ ပါသွားလေသည်။

တကယ်ဆို ဘာမှားလို့လဲ။

ကိုယ့်အိမ်လာသည့်စဉ်သည်အား အိမ်ရှင်တစ်ယောက်အနေ နှင့် စကားလက်ခံပြောမိသည်။ ဒါကလည်း သူနှင့်ကိုယ်နစ်ယောက် တည်းကိစ္စ မဟုတ်။ အမေ မှာလိုက်ပြောလိုက်သည့်ကိစ္စအား ပြန်ပြောရယ်မောမိရုံကို။

“နစ်ယောက်သား အကြည်စိုက်ပြီး ရယ်နေလိုက်ပုံက ပတ်ဝန်းကျင်များမရှိရင်...”

“ရန်...”

“မဟုတ်လို့လား...ကိုယ် ဖြတ်သွားတာ မင်း မြင်လို့လား”

“မမြင်ရအောင် ငါက ကန်းနေတာမှ မဟုတ်တာ။ မြင်သား”

ပဲ...နင်ကကော အဲဒီကတည်းကငါ့ကို မယုံသင်္ကာဖြစ်နေရင် ဆင်းနုတ်ဆက်ပါလား။”

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ ဆိုးလို့ မနှုတ်ဆက်တာ”

“တောက်”

မချိုမချဉ်ပြောနေသော ရန်မခရဲ့မျက်နှာကို ရှင်ငြိမ်းမိုးကုတ်ဖဲ့ချင်လာသည်။

သူငယ်ချင်းဘဝတန်းက သူ ဒီလောက်ထိ သဘောထားကျဉ်း လိမ့်မည်ဟု မထင်။ သဘောထားသေးသည်ဟူ၍လည်း ကိုယ့်ချစ်သူကို အပြစ်မတင်ရက်ပြန်။

ဒါပေမဲ့ ချစ်ရ တစ်ရက်၊ ရန်ဖြစ်ရက် များနေတော့လည်း အချစ်ရေးက ပျော်စရာမကောင်းတော့သလို ခံစားရသည်။

တစ်ခါက ရန် ပြောပုံက...

“ချစ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်...လင်မယားပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်ဖြစ်ကြတယ် ဆိုတာ ဘာဆန်းလို့လဲ ရှင်ငြိမ်းရာ...ကိုယ့်လက်ချောင်းတွေတောင် တစ်ချောင်းနဲ့တစ်ချောင်း အတိုအရှည် မညီသေးတာ။ စိတ်ဓာတ် မတူတဲ့လူနှစ်ယောက် သဘောထပ်မတူတာ အပြစ်လား။”

“နောက်ပြီး ကိုယ့်ကျတော့ တစ်မျိုး... မတူတဲ့ အဲဒီစိတ်တွေ ကို တူအောင်လိုက်မညီချင်ဘူး။”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ရန် မှားနေပြီ။ ချစ်သူတွေကြားမှာ အဲဒီလို စိတ်မျိုးထားနေရင်တော့ ရှင်ငြိမ်းတို့ ဘယ်တော့မှ ပြေလည်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်ငြိမ်း သိသလောက်ပြောရရင် ချစ်တယ်ဆိုရင်

တကယ်ချစ်တဲ့လူက အလျှော့ပေးသင့်ရင် လျှော့ပေးရတယ်။”

“ရှင်ငြိမ်းပြောပုံအရဆို လူနှစ်ယောက်မှာ တကယ်ချစ်တဲ့ လူလို့တွက်ရင် ကျွန်တို့တစ်ယောက်က သိပ်မချစ်ရာကျနေပြီပေါ့။”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ...လူလေး နှစ်ယောက်ရှိပါတယ်... တကယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ တကယ်မချစ်တဲ့သူ ခွဲနေရင်တော့ မဟုတ်သေး ပါဘူးကွာ”

ယူဆချက်က ဖမ်းထိန်းထားရင်းက ကွဲထွက်သွားပြန်သည်။ ရှင်ငြိမ်းတို့နှစ်ယောက်ဆုံပြီဆိုလျှင် ချစ်တယ်၊ ယုယတယ်ဆိုတာက နည်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စကားလုံးတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲရသည်။ တစ်ခါ ဘလေကျတော့ စကားနိုင်လုရင်းနှင့် အချိန်ကုန်ရသည်။

တကယ်တမ်း ရှင်ငြိမ်း ဖြစ်ချင်တာက သူနှင့် ကိုယ့်ဘဝရဲ့ ရှေ့ရေးနောက်ရေးကို ကြိုတင်တိုင်ပင်ထားချင်သည်။

အောင်စာရင်းထွက်ရင် သူ ဘာလိုင်းယူယူ၊ သူမ ဘာလိုင်း ယူယူ အရင်တုန်းကလို တွေ့ဆုံခွင့်၊ ကျောင်းအတူတက်ခွင့်ဆိုတာ ရနိုင်မည်မဟုတ်။

အဆိုးဆုံးက သူ ဒီမြို့မှာ မရှိဖို့က သေချာနေသည်။ သူမိဘ တွေကလည်း သာမန်ကောလိပ်မှာ သူတို့ရဲ့သားကို ထားလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

အဖေကော အမေကော ဝန်ထမ်းတွေမို့ သူတို့သားအား အသက်မွေးတက္ကသိုလ်ပို့၍ အစိုးရဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လုပ်ခိုင်းမည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ရန်သည် အခြားမြို့ကြီးမှာရှိသည့် တက္ကသိုလ်ကို မလွဲမသွေ သွားတက်ရမည်။ မသွားခင် သူမတို့ဘဝရဲ့အနာဂတ်အစီအစဉ်ကို ပြောပြခဲ့သင့်သည်။ ဆွေးနွေးခဲ့သင့်သည်။ တိုင်ပင်ခဲ့သင့်သည်။

တစ်ခါတော့ စကားစမိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆီက ပြန်ရလိုက်သည့်စကားလုံးက...

“ဘာတွေ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် မင်းအပေါ်ထားတဲ့အချစ်ကတော့ မပြောင်းလဲဘူး။ ကိုယ် တကယ်ချစ်တဲ့လူကိုပဲ အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ်ရွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား...ရှင်ငြိမ်းက ကိုယ်လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးပဲ”

“သေချာလှချည်လား...ရန်ရယ်”

ဒါက လက်တွေ့မကျဘူး။ စိတ်ကူးယဉ်တဲ့စကားလုံးတွေဆိုတာ သူမ မည်သို့ ပြောပြရမည်နည်း။ ဘဝချင်းမတူလျှင် စိတ်ဓာတ်ကော စရိုက်ပါ ကွဲပြားတတ်သည်တဲ့။

တကယ်ပဲ ရှင်ငြိမ်းနှင့် သူ့ရဲ့ပုံစံက ထိုစကားလုံးတွေနှင့် ကိုက်ညီမှုရှိနေသည်။

သူမက သူ့ကို အရာရာ မလေးနက်တဲ့လူဟု စွပ်စွဲတတ်ပြီး သူကတော့ သူမကို စကားလုံးက တစ်လုံးကစပြီး အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူတတ်သည်။ သိပ်ကို ခံစားလွယ်သူဟု ပြောတတ်ပြန်သည်။

“ငါလေ...ငါတို့နှစ်ယောက် ကွဲရမှာ ငါ အရမ်းကြောက်တယ်ဟာ... တစ်ခါတလေကျတော့ သူ့ကို မချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူ

တစ်ယောက်အနေနဲ့ ရှိချင်တယ်”

“ဘာလို့လဲဟ”

မေနှင်းက နားမလည်သလို မေးသည်။ ရှင်ငြိမ်း လမ်းမထက်ဘွင် ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူတွေကိုငေးရင်း...

“ဟုတ်တယ်လေ...ချစ်သူကို ပုယံရပုံနဲ့ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ကို ပုယံရပုံချင်းက တူမှမတူတာ။ သူ့စိမ်းအပေါ် စိတ်ပူစိုးရိမ်တတ်ပေမယ့် အဲဒီလူဆီက ဘာပြန်ရလာပါစေ...ညာပြန်ရလာပါစေ ဆိုတဲ့စိတ် မရှိဘူး။ ချစ်သူအပေါ်ကျတော့ ကိုယ်က စိတ်ပူသလို ကိုယ့်ကို စိတ်ပူတာမျိုး လိုချင်တယ်။ ကိုယ်က ချစ်သလို ကိုယ့်ကို ချစ်တာမျိုး လိုချင်တယ်”

“နင်ပြောတော့ တချို့အချစ်တွေက ပေးဆပ်ခြင်းဆို”

အချစ်အကြောင်းလည်း မရည်ရွယ်ဘဲ ဆွေးနွေးမိပြန်သည်။

“ပေးဆပ်ခြင်း...ဟုတ်တယ်။ ကိုယ် သူ့ကို ဘာဆိုဘာမှ မမျှော်ကိုးဘဲ ချစ်နိုင်တယ်ထား... ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ချစ်လိုက်တဲ့လူရဲ့ တုံ့ပြန်မေတ္တာကိုတော့ မိန်းကလေးတိုင်း လိုချင်ကြတာချည်းပါပဲ မေနှင်းရာ”

“မသိတော့ပါဘူးဟာ...ဒါပေမဲ့ နင် ဒေါသကိုတော့လျှော့ရှင်ငြိမ်းရာ...ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ ထင်သလောက်ပြောရရင် ဒေါသဆိုတာ ဘယ်တုန်းက အမှားအမှန်ကို ခွဲခြားတတ်လို့လဲ။ တစ်ခုခုဆို နင်က ဒေါသကြီးပြီ။ နင့်စကား အနိုင်ရဖို့ အမှားအမှန် မခွဲခြားဘဲ ပြောတယ်။ ဒေါသဖြစ်တုန်းတော့ ဟုတ်နေတယ်။ ဒေါသပြယ်သွားရင် ကိုယ့်အမှားအတွက် နောင်တရတဲ့လူက ကိုယ်ပဲ

မဟုတ်လား”

မေနှင်း ထောက်ပြနေတော့လည်း မှန်နေသည်။

သူမ ဒေါသကြီးတတ်သူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ လက်ခံပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူများက ဒါကိုပဲ အပြစ်တစ်ခုလို ထောက်ပြနေတော့ စိတ်ထဲမခံချင်စိတ်ဖြစ်သွားသည်။ မေနှင်းချစ်ကို စိတ်ဆိုး၍ မခံချင်စိတ်ဖြစ်တာမျိုးလည်း မဟုတ်ပေ။

“ငါက သူနဲ့ ရှေ့ရေးနောက်ရေးတွေကို တိုင်ပင်ချင်တာ ပြောချင်တာ မေနှင်း... ဒါပေမဲ့ သူ့ခေါင်းထဲ အဲဒီကိစ္စကောရှိရဲ့လားကို မသိတာ”

“ရှိမှာပါ... ရန်မခက ငါတို့သူငယ်ချင်း၊ သူ့စိတ်တတ်ကို နင်ကော ငါတို့အားလုံး သိပြီးသား၊ ငါတို့အပေါ် ဒီလောက်ထိ ခင်တွယ်နေတာ နင့်ကို နာကျင်ကျန်ခဲ့ရအောင် သူ မလုပ်လောက်ဘူးလို့တော့ ငါ ထင်တယ်”

“အင်း အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ငါတော့ ဆုတောင်းရတာပေါ့”

“နင်လည်း ဒေါသကို လျှော့ဦး”

“အင်းပါ”

မေနှင်းချစ်က မမေ့မလျော့ မှာနေသည်။ ကိုယ့်စိတ်နှင့်ကိုယ်အသားကျနေသည့် ရှင်ငြိမ်းကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒေါသကြီးတယ်ဟု မထင်မိပေ။ တခြားသူတွေအတွက် ထိုသို့ ထင်မှတ်စရာ ဖြစ်နေသည်ဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ထိန်းရမည်ပေါ့။

အခန်း (၁၄)

ရက (၄) မှာရှိတဲ့ အဘွားတို့အိမ်ကို သွားလည်သည်။ အမေတော့ မန္တလေးမှာ အလုပ်လုပ်နေသည်။ ညီမလေးနှစ်ယောက်တော့ အဘွားတို့အိမ်မှာ ထားခဲ့သည်။

ညီမလေးနှစ်ယောက်ကလည်း သူမကိုမြင်တော့ အနားကကိုခွာ။ အဖေကတော့...

“သမီးညီမလေးတွေကိုလည်း အိမ်မှာခေါ်ပါဦးဟ”

လို့ပြောပေမယ့် သူကိုယ်တိုင်တော့ ဘယ်တော့မှ သွားမခေါ်တတ်ပေ။ အဘွားတို့နှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်တာကြောင့် ဖြစ်သည်။

အမေကလည်း မန္တလေးမှာ အလုပ်လုပ်ပြီး ဒီကို ဝိုက်ဆံပို့နေသည်။ နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အသစ်ရှာတာမျိုးလည်း မရှိ။

အဖေကလည်း အလုပ်ပုံမှန်သွားသည်။ ပြန်လာလျှင် အရင်ကလေး အာစွပ်အောင်သောက်ပြီး ပြန်လာတတ်သည်။

အရင်တုန်းက ပြန်လာလျှင် အဖေ့ကို လုပ်အားခအပ်ပြီး စားသောက်တတ်သည့်အဖေက အလုပ်က ပြန်လာလျှင်...

“သမီး...အဖေ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံယူထား။ အဖေ့ကို ထမင်းခူးပေးကွာ...အဖေ ဝိုက်ဆာပြီ။ အဖေကလေး...ငါ့သမီးချက်တဲ့လက်ရာပဲ သဘောကျတာ။ အဲဒါပို့ အပြင်စာဆို ဘာပဲတော့မှ မစားတာ”

“အဖေရယ်”

အမေရှိတုန်းကလည်း ဒီလိုပြောခဲ့သည်။ အခုလည်း ဤနဲ့ပြောသည်။

အဖေနှင့်အမေ ကွဲရခြင်း၏အကြောင်းတရားက ဘာလဲ။

“ရှင်လုပ်စာလေး တစ်ပဲခြောက်ပြားနဲ့ ငါ လုပ်ကျွေးနေတာ ငါ လုပ်ကျွေးလို့ မင်းတို့ ထမင်းမငတ်ရတာဆိုတဲ့စကား မပြောနိုင်ပါနဲ့...နားခါးတယ်”

“ဟ...ငါ မလုပ်ကျွေးတော့ မင်းကို ဘယ်လင်ငယ်လဲ လုပ်ကျွေးနေလို့လဲ...အေ့”

တစ်ခါတလေ ပြောလိုက်သောစကားသည် တစ်ဖက်သားအပေါ်မှာတော့ အဖုအထစ် အစိုင်အခဲ ဖြစ်သွားစေတတ်သည်။

အမေသည် အနေတည်ဆိုတာ အဖေ မသိမဟုတ်။ မူးသားလျှင် သိသိသာသာ ထိုသို့ အော်ဟစ်ရန်ဖြစ် အဆုံးသတ်ရမှ ကျွေးတတ်သည်။

အမေ့အတွက်တော့ မဟုတ်ဘဲ ပြောခံရသည့်စကားလုံးတွေရင်ထဲမှာ ပြည့်သိပ်နေအောင် စုဆောင်းခဲ့သည်။

တစ်ခါတလေကျတော့လည်း စာပေစကားတွေက တော်တော်နယ်လွန်တတ်သည်လေ။

“ဒီမှာဟေ့...မှတ်ထားစမ်းပါ။ မြင့်လွင်ဆိုတဲ့ကောင်က မိဘအိမ်မှာတုန်းက ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘဲ ထိုင်စားလို့ရတဲ့ကောင်ဆိုတာမင်း မြဲမြဲမှတ်ထားကွ”

“ဒါ...မိဘအိမ် မဟုတ်ဘူး။ ရှင် သူများသားသမီးကို သူထားပြီး ရှာမကျွေးလို့ရမလား။ ရှင်ဘာသာရှင် ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘဲ ထိုင်စားရရ ရှင်ဘုရင်ခေတ်က ရွှေထီးဆောင်းရတဲ့ ကိစ္စကို စားမြဲပြန်မနေနဲ့”

“ဘာကွာ...ကဲကွာ”

“အောင်မလေးတော့...”

“အီး...တော်...ကျုပ်ကို ရိုက်တယ်...ဟုတ်လား၊ တွေ့ကြရောပေါ့”

“အား...မင်း”

“ကျုပ် အသားနားအောင်လုပ်ရှင် ရှင်ကြီးပဲ ချမ်းသာရာရမယ်”

“ဝုန်း”

“ဒုန်း”

“ဒိုင်း”

သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် ရိုက်ကြနှက်ကြ၊ ခွဲကြထုကြနှင့်

မိဘနှစ်ဦး နယန်းလုံးနေတာကို သူမတို့ညီအစ်မ (၃)ယောက် တံခွန်ချပ်တွေကြားကနေ ချောင်းကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျခဲ့ရသည်။

အဘွားကတော့...

“ညည်းတို့အဖေက ပညာတတ်သူဌေးသားလေ”

“ဟင်...တကယ်ကြီးလား”

အလုပ်သွားလျှင် တည်ငြိမ်သလောက် ပြန်လာလျှင် အရက်အစဉ်မူးကာ သီချင်းတကျောကျော ဆိုနေတတ်တဲ့အဖေက သူဌေးသားပညာတတ်ဆိုတာ ကျိန်ပြောလို့ ယုံစရာမရှိ။

“အင်း...အရက်...အရက်...ညည်းအဖေကို ဖျက်ဆီးတာ အရက်ပဲလေ”

“အရက်...ဟုတ်လား...အဘွား”

“ဟုတ်တယ် မြေးကြီး...ညည်းအဖေက အစတုန်းက ပါးစပ်ထဲလက်ထည့်ရင်တောင် မကိုက်တတ်တဲ့ လူအေးကြီး...ညည်းအဖေနဲ့ ညည်းအဖေကို မောင်မြင့်လွင်ရဲ့မိဘတွေက သဘောမထူကြဘူးလေ”

“ရှင်”

ဒါကတော့ ကိုယ်မသိသော အစိတ်အပိုင်းမို့ ရှင်ငြိမ်း အဘွားရဲ့စကားကို အံ့ဩတကြီး နားထောင်မိပါသည်။

အဖေသည် ချမ်းသာသောမိဘမှ မွေးဖွားလာသူ။ ပညာတတ်သူဌေးသား၊ သူတို့အိမ်မှာ အိမ်ဖော်လာလုပ်သည့် အမေနှင့် လှူငွေချင်း ချစ်ကြိုက်ခဲ့သည်။

အဖေမိဘတွေက ချမ်းသာသူတွေမို့ ဒီလိုအဆင့်အတန်းနဲ့

သဘောမတူဘူးခွဲရာမှ မိုးပြေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အဖေသည် အစတုန်းက အလုပ်ကို ကြီးကြီးစားစားလုပ်သော်လည်း ရှင်ငြိမ်းအခါလယ်သမီးတွင် လူပေါင်းမှားကာ အရက်သမားလုံးလုံး ဖြစ်တော့သည်။

“ဒါဆို...သမီးတို့အဘိုးအဘွားတွေ မန္တလေးမှာရှိတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား အဘွား”

“ရှိတာပေါ့အေ...ဒါပေမဲ့ ယောင်လို့တောင် ခွေမျိုးလာစပ်လိမ့်မယ် မထင်နဲ့နော်...ဝေးသေး”

“သမီး နားလည်ပါတယ် အဘွားရဲ့”

“ညည်းအဖေနဲ့ ညည်းအမေ ကွဲရတာလည်း စိတ်ထဲဝမ်းနည်းမနေနဲ့...ကံကုန်လို့ လမ်းခွဲရတယ်မှတ်”

“ဘွားကလဲ”

“အဘွားကလဲမနေနဲ့ မိရှင်ငြိမ်း... ညည်းက သူတို့ (၂)ယောက် ပြန်ပေါင်းရအောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုပြီး ချော်တော့ငေါ့ တွေးမနေနဲ့နော်။ ညည်းတို့မိဘတွေက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်လို့ ခဏကွဲနေကြတာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်နာနေကြပြီဆိုတော့ အတူထားလို့ အချစ်မီးပွင့်ဖို့နေနေသာသာ ထမသတ်ကြရင် ကံကောင်း”

“အဘွားကလည်း ပြောရော့မယ်”
အမေက ရှင်ငြိမ်းကို ထောက်ပံ့သလို အဖေက အဘွားနဲ့ သူသမီးငယ်တွေကို ထောက်ပံ့သည်။

အရက်မူးလျှင် ရစ်တတ်သလောက် အရက်မမူးလျှင် ငြိမ်နေ

တတ်သော အဖေကို ရှင်ငြိမ်း အမေ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမပြောရဲ၊ အမေကိုတော့...

“သမီးတို့မျက်နှာကိုထောက်ပြီး အဖေ့နဲ့ ပြန်ပေါင်းပေးပါလား အမေရယ်”

ဖုန်းထဲကတစ်ဆင့် ပြောရတာမို့ အားမရ။ ငိုရှိုက်နေသဖြင့် အသံလှိုင်းတို့က တုန်ခါနေသည်။

အမေ့ရဲ့အသံကတော့ အထူးတည်ငြိမ်နေသည်။

“အမေတို့ (၂)ယောက်က စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်လို့ လမ်းခွဲကြတာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ကုန်လို့ရောကွာ၊ ရှင်းခဲ့ကြတာ။ ဒီအတွက် သမီးတို့ကို ထိခိုက်စေတယ်ဆိုတာ အမေ ညီတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကုန်နေတဲ့ယောက်ျားကို သည်းခံပေါင်းပြီး ပြောသမျှဆိုသမျှတွေ မခံချင်တော့ဘူးအေ...နောက်ထပ်လည်း မမေးနဲ့ တော့”

ဟု တစ်ခါတည်း အပိတ်ပြောခဲ့တာမို့ အဖေ့နဲ့အမေ့ ပြန်ပေါင်းဖို့ ရှင်ငြိမ်းတို့မှ ဘာမှ ထပ်ကြစည်၍ မရတော့ပေ။

“အလတ်မ”

“ရှင်...မမကြီး”

“နင် အိမ်လိုက်ခဲ့မှာလား”

“မမကြီး...သမီးလည်း လိုက်မယ်”

အဘွားတို့အိမ်ရောက်တုန်း စပါးလုံးကူကောက်ပေးရင်း အနားမှာလာထိုင်နေသည့် ညီမလတ်ကို မေးလိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့ကွင်းပြင်တွင် သားရေပင်ကြီးကို ကွင်းတွေဆက်ပြီး ကစားနေသည့် ညီမငယ်က ပြေးလာပြောသည်။

အဘွားနှင့်အဘိုးမှာလည်း သူ့ဘာသာ သူတို့ လုပ်စားကိုင်စား နေဆိုတော့ ညီမငယ် (၂)ယောက်မှာ ဝိုင်းကူညီရသည်။ လုပ်ကိုင်ပေးသည်။ အဘွား ဈေးရောင်းထွက်ဖို့ ညီမလတ်က ကူပေးရသည်။

“သမီးက အရွယ်နည်းနည်းရနေပြီ...ကိုယ့်စိတ်လည်း ကိုယ်နိင်တယ်။ သမီးအတွက် အမေ ဘာမှစိုးရိမ်စရာ မရှိဘူး။ သမီးက သူများတွေထက်ပိုပြီး စဉ်းစားချင်ချိန်တတ်တဲ့သူပဲ။ အငယ်နဲ့ညီယောက်က လူကြီးတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အုပ်ထိန်းစောင့်ရှောက်မှုကို မဖြစ်မနေ လိုအပ်တယ်။ အငယ်နှစ်ယောက်ကို ညည်းအဖေ့နဲ့ထားခဲ့ရင် အကုန်လုံး ပရမ်းပတာတွေ ဖြစ်ကုန်မှာ”

အဖေသာ ကြားလျှင်တော့ ဒေါသဖြစ်လေမလား။ ဒါပေမဲ့ အမေ့ရဲ့စကားကို ရှင်ငြိမ်း လက်ခံပါသည်။ အဖေသည် အလုပ်ကို တစ်နေ့ကုန်သွားသည်။ ပြန်လာလျှင် မိုးချုပ်။ တစ်ခါတလေဆို ညတောင်နက်သည်။

ညီမလေးတို့ကို အဘိုးအဘွားတို့နှင့်ထားခဲ့တာ စိတ်ချရပါသည်။

“မနက်ဖြန် ကဆုန်ညောင်ရေသွန်းပွဲသွားမို့ အဘွား... သူတို့ကို ခေါ်သွားမယ်နော်။ ညောင်ရေသွန်းပွဲက အပြန်ဝင်ပို့ပေးမယ်လေ။ အဘွား ခိုင်းစရာရှိသေးလား”

“ခိုင်းစရာတော့ မရှိပါဘူးအေ...မနက်ဖြန် လပြည့်နေ့ အဘွားလည်း ဈေးရောင်းမထွက်ဘူး။ ခေါ်သွား...ခေါ်သွား”

အဘွားက ရှောရှောရှူရှူ ခွင့်ပြုတော့ ညီမနှစ်ယောက်မှာ နံဆွခုန်ဆွနှင့် ပျော်နေရရှာသည်။

ဪ...အရင်တုန်းကဆို ညီအစ်မ (၃)ယောက် ဘယ်သွား
သွား အတူတူ။ ရှင်ငြိမ်းရဲ့နောက်မှာ အလတ် ဒါမှမဟုတ် အငယ်
တစ်ယောက်ယောက် ပါတတ်သည်။

လာခေါ်တော့ သူတို့လေးခမျာ ပျော်ကြရာမည်ပေါ့လေ။

အခန်း (၁၅)

တပ်ဦးကျောင်းတွင် ကဆုန်ညောင်ရေသွန်းပွဲနှင့်အတူ ဆွမ်း
ဆန်စိမ်းလောင်းလှူပွဲမှာ စည်ကားလှသည်။ တစ်နှစ်မှာ တစ်ကြိမ်
ခွဲ ခြိမ့်ခြိမ့်သံသံနှင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပခြင်း ဖြစ်သည်။

သံဃာအပါး (၁၀၀) ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းလှူပွဲ ဖြစ်သည်။

“အဖေ...သမီးတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား”

ညီမငယ်နှစ်ယောက်ကို လှလှပပ ပြင်ပေးရင်း အဖေကို
ခေါ်လိုက်သည်။ အဖေက အိမ်ဦးခေါင်းထဲက ဝါးပက်လက်ကုလား
ထိုင်မှာ ထိုင်ချရင်း...

“အဖေ မနက်က သီလသွားယူပြီးပြီ...မလိုက်တော့ဘူး
လေ။ သမီးတို့ညီအစ်မ (၃)ယောက်ပဲ သွားကြလေ”

“အဖေကလဲ”

မနက်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သီလအတင်းသွားယူခိုင်းတာ လည်း အခြားဘယ်သူမှမဟုတ်။ ရှင်ငြိမ်းပဲ...အဖေကို အလုပ် မသွားဖို့ တတ္တတ်တွတ်ပြောပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားစေခဲ့တာ မဟုတ်လား။

အဖေသည် ပညာတတ်သူဌေးသားဟု မထင်ရလောက်အောင် ယခုဆို ပေပေတောတောနှင့် နေချင်သလို နေနေတော့သည်။ တစ်နည်း ဆိုရသော် စိတ်ကို အလိုလိုက်နေသည်။

“အလတ်နဲ့အငယ် အဖေဆီ လာကြည့်ဦး”

မမူးလျှင် အကောင်း။ အဖေက ညီမနှစ်ယောက်ကို သူ့နားသို့ ခေါ်လေသည်။ ညီမနှစ်ယောက်က ပြင်ဆင်ပေးပြီးပြီမို့ ရှင်ငြိမ်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြင်ရပါသည်။

သွေးလက်စ သနပ်ခါးလက်ကျန်ထဲ ရေထည့်ပြီး ထပ်သွေး သည်။ သနပ်ခါးသွေးပြီးတော့ သနပ်ခါးတုံးမပွတ်သေးဘဲ မျက်နှာ ကို ပရိုမီနာအစက်ချပြီး လိမ်းလိုက်သည်။

ပြီးမှ သနပ်ခါးတုံးက သနပ်ခါးတွေကို လက်ညှိုးနှင့်ခြစ်ယူ ပြီး ပါးမို့မို့ပေါ် တင်လိုက်သည်။

သနပ်ခါးလိမ်းပြီးတော့ ခါးလယ်ခန့်ရှိသော ဆံပင်ကို ကျစ်ဆံ ပြီးတစ်ချောင်း ကျစ်လိုက်သည်။

အဝတ်အစားကတော့ ညီမလေးတွေနှင့်ဆင်တူ အနီရောင် ပေါ်မှာ အဝါရောင် စတော်ဗယ်ရီသီးပုံလေးနှင့် ဝမ်းဆက်ဖြစ်သည်။

အမေရှိတုန်းက ပွဲလမ်းသဘင်ရှိလျှင် ညီမ (၃)ယောက် လောက်အတွက် ဆင်တူအင်္ကျီချုပ်ပေးတတ်သည်။

“အဖေ...သမီးတို့ သွားတော့မယ်နော်”

“ညီမလေးတွေကို မုန့်ဖိုးပေးလိုက်ဦးနော် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ”

ရှင်ငြိမ်းက ဆန်ဇလုံကို ခေါင်းပေါ်တင်လိုက်သည်။ ညီမ လတ်က တစ်ထုပ်ချင်းဖို့ထားသည့် ကော်ဖီမစ်ထုပ်ကို ပွေ့ပိုက် သည်။

“မမကြီး”

“ဘာလဲ...အလတ်”

“ဒီနှစ် ရှစ်တန်းက အစိုးရစစ်တဲ့”

“ဟုတ်လား”

ညီမလတ်က (၇)တန်းအောင်ပြီး (၈)တန်းတက်ဖို့ စောင့်နေ သူ ဖြစ်သည်။ အငယ်ကတော့ (၅)တန်းတက်မည်။

“သမီး ကျူရှင်တက်ရမလား”

“အဘွားက ဘာပြောလဲ”

အကြောင်းမရှိဘဲ မပြောနိုင်တာမို့ မေးလိုက်သည်။ အလတ်မ နဲ့မျက်နှာ သိပ်မကောင်းဘဲ...

“အဘွားက နှစ်ဝက်စာမေးပွဲနီးမှ တက်ချင်တက်တဲ့”

“ဪ...ဘာလဲ...နင်က ကျောင်းဖွင့်က တည်းက တက်ချင်တာလား”

ဟုတ်ကဲ့လို့ မပြောပေမယ့် မျက်နှာကို ကြည့်ရုံနှင့်သိသာတာ မို့ ရှင်ငြိမ်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သူမ ဆယ်တန်းအောင်မှာကို တော့ သေချာပေါက်သိသည်။ ဂုဏ်ထူးအနည်းအများထွက်တာပဲ

ရှိမည်။ အောင်တာကတော့ အစကတည်းက အောင်မှာသေခဲ့ သည်။

အောင်လျှင်လည်း အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် ကျောင်းတက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသား။ ဒါကြောင့်မို့လည်း စက်ချုပ်သင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ စာရေးချင်သည့် ဝါသနာကတော့ ဪ...။

အတွေးထဲကနေ ခေါင်းယမ်းမောင်းထုတ်မိသည်။ ဝါသနာကို ဦးစားပေးရမည့်အရွယ် မဟုတ်ပေ။ ဘဝပေးအသိနှင့် ရှင်ငြိမ်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆင်ခြင်လိုက်သည်။

အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် အဝေးရောက်ဘွဲ့တစ်လုံးကိုရအောင် ယူနိုင်သည်။

“နင် တက်ချင်တယ်မလား...တက်ပေါ့”

“အဘွားက...”

“အဘွား မထားလည်း ငါ ထားမှာပေါ့။ ခုတော့ အဆင် မပြေသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ စက်ချုပ်သင်တန်းပြီးရင် ဆိုင်မှာ ဝင်လုပ်မယ်။ နင့်ကျူရှင်ခတော့ မပူရတော့ဘူးပေါ့”

စက်ချုပ်သင်တန်းက (၆) လမို့ လပြည့်ဖို့တော့ လိုသေး သည်။ အလတ်က ကျောင်းမကြာခင်ဖွင့်တော့မည်။ ရပ်ကွက်ထဲက အပ်ချုပ်ဆိုင်တွေမှာ ကြယ်သီးတပ်ဖို့ ဘော်ကြယ်လက်ခ ထိုးပေး လျှင်တော့ အလတ် ကျူရှင်လောက်တော့ အဆင်ပြေကောင်းပါရဲ့။

သူမတို့ညီမ (၃)ယောက်စလုံး ဆင်းရဲကြသော်လည်း ပညာ အရာမှာတော့ အမြဲတမ်း အဆင့်တစ်၊ နှစ်မို့ ပညာရဲရင့် ပွဲလယ်တန် ကြပါသည်။

ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းလှူပွဲတွင် ရန်တို့မိသားစုကိုလည်း စုံစုံ သင်လင် တွေ့ရသည်။ ရန်ရဲ့မိခင်မှာ မျက်နှာတည်ကာ ဘယ်သူ ကိုမှ ပြုံးရယ်စကားမပြောဘဲ ခပ်တည်တည် ရပ်နေသည်။ ရန်ရဲ့ စခင်ကတော့ အခြားသော အမျိုးသားကြီးတွေနှင့် ပြုံးရယ်စကား ပြောနေသည်။

သဲစုနွေးကတော့ သူ့ရဲ့ထုံးစံအတိုင်း ဘာစကားမှမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ သူတို့ရဲ့လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေကတော့ နှက်နှာသုတ်သဘက်၊ သွားတိုက်ဆေး၊ ဆပ်ပြာခွက်၊ ဆပ်ပြာတုံး တစ်ပါးတစ်ပါးအတွက် အိတ်တွေနှင့် သီးသန့်ထုတ်ထားသည်။

ရန်မိခင်ရဲ့လက်ထဲတွင် ငါးရာတန် ပိုက်ဆံအသစ်စက်စက် အထပ်လိုက်ကိုင်ထားသည်။ ရန်က သူမကိုမြင်၍ လာမည်ပြင်သော် လည်း သူ့အမေ ဘာပြောလိုက်သည် မသိ။ လူအုပ်ထဲကနေ ထွက် သွားသည်။

“နင့်ယောက္ခမလောင်းက လန်းတယ်နော်”

“မေနှင်းနော်”

ဘေးမှာ ညီမလေးတွေ ရှိနေတာမို့ မေနှင်းကို လှမ်းဟန်လိုက် သည်။ ရန်မိခင်က အကောင်းစား ဇာဝမ်းဆက် အနက်ရောင်ကို ခတ်ဆင်ထားသည်။ ဖြူဝင်းတုတ်ခိုင်သူမို့ အနက်ရောင်ဇာဝမ်းဆက် နှင့် ခန့်ချောကြီး ဖြစ်သည်။

“စိုင်းဆိုင်ဖတို့ကော...”

“မတွေ့သေးဘူး...ဪ”

“ဘာလဲ”

“ဝေယျာအောင် ပြန်ရောက်နေပြီ...သိလား”

“ဟင်...သူသွားတာ ဘယ်နှလပဲ ရှိသေးလို့လဲ။ အဆင်မပြေလို့လား”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောသေးဘူး။ မနေ့ညက ပြန်ရောက်တာတဲ့။ ငါတို့ဆိုင်မှာ ဈေးလာဝယ်လို့လေ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တွေ့ဖို့ ချိန်းပေးဦးတဲ့”

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလိမ့်”

“ဟော...ဟိုးမှာ ဆိုင်ဖနဲ့ ဝေယျာအောင်”

မေနှင်း ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ပုဆိုးလေးတွေ ရှုပ်အင်္ကျီ လက်ရှည်အဖြူလေးနှင့် နှစ်ယောက်စလုံး သန့်ပြန်နေကြသည်။

ဝေယျာအောင်က စကြွာကွက်ပါသည့် နေဗီပြာပုဆိုးကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆိုင်ဖက အကွက်နုတ်နုတ်ပုဆိုးလေးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ကြည့်ရတာ ဦးစင်းတို့နောက်ကနေ ပစ္စည်းသယ်ပေးဖို့နှင့် တူသည်။ ရန်မခက ခုထိ ပြန်မရောက်သေး။ ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းတော့ ထင်သည့်အတိုင်း ဝေယျာအောင်တို့က ဦးစင်းတို့နောက်တွင် ဆာလာအိတ်ကိုငံ၍ လိုက်ပါလာကြသည်။

သဲစုနွေးမှာ သူမတို့နှင့် မျက်စောင်းထိုးမှာ ရှိနေသော်လည်း ရယ်ပြုံးပြုံးခြင်း လုံးဝ မရှိပေ။ မေနှင်းကတော့...

“နားလည်ရခက်တယ်”

“တော်ပြီ...စာတ်လမ်းစမနေနဲ့တော့”

“မမကြီး...ကော်ဖီထုပ် သမီး လှူချင်တယ်”

အငယ်က သူမမီးကို တို့ပြောသည်။

“အလတ်...နင်က အထုပ်ကိုင်ပေးထားလိုက်...အငယ်က

လှူ”

“သမီးလည်း လှူချင်တယ်”

“သမီးလည်း လှူမှာ”

“ဪ...ခုကွဲပဲနော်၊ ဘယ်သူလှူလှူ ဘုန်းကြီးသပိတ်ထဲ ရောက်မှာကို...ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

သူလှူမယ်၊ ငါလှူမယ် ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြေရှင်းပေးရပြန်သည်။ နောက်ဆုံး အလှည့်ကျလှူကြဟု ညှိပေးမှပဲ အဆင်ပြေတော့သည်။

ရန်က ပေါ်ကိုမလာတော့ပေ။ ရှင်ငြိမ်းမှာ ဆွမ်းဆန်တစ်ခွန်း နှင်းဆီသာ လောင်းလှူနေရသည်။ ရန် ပြန်လာပြီးလားဆိုသည့်ဟန်နှင့် တစ်ကြည့်ကြည့်။

“နင့်ညီမတို့ ပြန်ပို့ပေးရဦးမှာလား”

“အင်းလေ”

“အပြန်အိမ်ဝင်ခဲ့လေ”

“အဲ့ဒါဆို သူတို့ကို လိုက်ပို့ရင် နင် လိုက်ခဲ့ပေါ့။ ခုလည်း ငါတစ်ယောက်တည်းပဲဟာ”

“အေးပါ”

ဝေယျာအောင်တို့က အလယ်လောက်မှာဖို့ အတော်ကြာမှ သူမတို့အနီး ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဝေယျာအောင်က...

“ငါတို့ ညနေ တွေ့ကြရအောင်”

“အေး”

ရှင်ငြိမ်း ဝေယျာအောင်ကိုင်ထားသော ဆန်အိတ်အတွင်းသို့ ဆွမ်းဆန်တစ်စွန်း ခပ်ထည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အခန်း (၁၆)

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်...ငါနဲ့ရန် ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီ ဝေယျာအောင်”

မျက်နှာကြီးပျက်ကာ မယုံနိုင်သလို ကြည့်နေရှာသည်။

“မြန်လိုက်တာ”

သူ့ဘာသာ ရေရွတ်လိုက်တာမှန်ပေမယ့် ရှင်ငြိမ်းမိုးမျက်နှာ ခံရသွားသည်။ သူ့စကားလုံးက နင် အဖြေမြန်မြန် ပြန်ပေးရသလား ဟု မေးသည်နှင့်မခြား ခံစားရသည်။

ဟုတ်သားပဲ...ရှင်ငြိမ်းမိုးနှင့်ရန် ချစ်သူတွေဖြစ်ကြတော့ ဝေယျာအောင်မှ မရှိတော့ဘဲ။ ဝေယျာအောင် သစ်ခွလိမ်ဖို့ သူ့အဒေါ်တွေနှင့် တရုတ်ပြည်သို့ လိုက်သွားခဲ့သည်လေ။

သူ့အတွက် ပယုန်နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩတုန်လှုပ်မည်ဆိုလျှင် လည်း တုန်လှုပ်စရာ။ (၂)လအတွင်းမှာ ရန်နှင့်သူမ ချစ်သူဖြစ်သူအကြံသည်ဆိုတာကတော့ မြန်ဆန်ကောင်းမြန်ဆန်နေမည်။

“နင်...နင် ငါ့ကို နောက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်— ရှင်ငြိမ်း”

အရင်တုန်းကလို စနောက်တတ်သည်ကိုပဲ ဝေယျာအောင် မျက်နှာတွင် မတွေ့ရတော့ပေ။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် မယုန်နိုင်မှုနှင့် အတူ ကြေကွဲရိပ်များကို တစ်စွန်းတစ်စ မြင်လိုက်ရသောအခါ—

“ဘုရားရေ...သူ ဝေယျာအောင်က သူမအပေါ် ဘုရား— ဘုရား မဟုတ်ပါစေနဲ့”

ရပ်နေသော ရှင်ငြိမ်းမိုး ခြေထောက်တွေ မခိုင်ချင်တော့ပေ။ မေနှင်းချစ်ကလည်း ကြာလိုက်တာ။

ညနေတွေကြမည်ပြောခဲ့ပုံမယ့် ဆိုင်ဖက မအား၍ ရောက် မလာနိုင်။ ရန်မခကတော့ တွေ့ကိုမတွေ့၍ မပြောရ။

(၃)ယောက်သားဆုံတုန်း စကားပြောကြမည်ပြင်နေစဉ် မေနှင်းမိခင်က ဂိတ် (၁)တွင် ပစ္စည်းလူကြုံပါးတာ သွားယူပေး ဆို၍ (၃)ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် လမ်းလျှောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မေနှင်းက ဂိတ်ထဲတွင် ဂိတ်မျိုးအမနှင့် စကားကောင်းခဲ့ သည်။ ရှင်ငြိမ်းနှင့်ဝေယျာအောင်က ဂိတ်ထဲလိုက်မဝင်ချင်တာနဲ့ လမ်းဘေးမှာရပ်ပြီး စကားပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“နင်...ငါ့ကို နောက်နေတာမဟုတ်လား”

စောစောတုန်းက စကားကိုပဲ ဝေယျာအောင်က သူ မပြောမိ သေးသလိုနှင့် ထပ်ပြောသည်။

ရှင်ငြိမ်း ဝေယျာအောင်အကြည့်တွေကို ရင်မဆိုင်ရဲသလိုနှင့် ချက်နှာလှဲပြီး...

“ဒါက လိမ်စရာမို့လို့လား...ဝေယျာအောင်ရယ်”

“ဪ...”

“ဪ” ဟူသော ရေရွတ်သံမှာ ဒဏ်ရာတွေပါနေသလား။ မဟုတ်ပါစေ...ရှင်ငြိမ်း စိတ်ထင်နေတာပဲ ဖြစ်ပါစေတော့။

“ဒါ...ဒါ...ငါ နောက်ကျသွားပြီပေါ့”

“ဘာရယ်”

သူ့အသံက ကြားသာရုံတိုးပေမယ့် ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့နားထဲမှာ တော့ ဗုံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲသလို မြည်ဟီးသွားသည်။

အလန်တကြား ဝေယျာအောင်ကို မော့ကြည့်မိပေမယ့် ဝေယျာအောင်က သူမကို ကြည့်မနေပါ။ ဂိတ်ဝန်းကျင်တွင် လူရှင်း နေ၍ တော်သေးသည်။

ပြီးတော့ ရှင်ငြိမ်းတို့နှစ်ယောက် အတူရပ်နေတာကို ဘယ်သူမှ ဆန်းပြားသောအကြည့်နှင့် မကြည့်ကြပါ။ သူတို့ဖခင်တွေက ဒီဂိတ်မှာ ကာယလုပ်သား အထမ်းသမားများမို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဆော့ကစားရာနေရာ တစ်နေရာလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားချင်းတွေ ငယ်စဉ်ကတည်းကနေ ခုထက်ထိ ကစားလည်း အတူတူ၊ စားလည်းအတူတူမို့ ဘယ်သူ တစ်မျိုးထင်မလဲ။ ပူစရာမလိုပေ။

“ငါ...လေ...ငါ”

“ဝေယျာအောင်”

“ငါ သူများရည်းစားကို ကြောင်တောင်နှိုက်တဲ့သူ မဖြစ်ချင်ဘူး ရှင်ငြိမ်း”

“ဝေယျာအောင်ရယ်”

အမြဲတမ်း ပြောင်ဖို့လှောင်ဖို့နှင့် ပျော်ပျော်နေတတ်ခဲ့သော ဝေယျာအောင်...သူ့အိမ်က စီးပွားရေးမပြေလည်လို့ ဘာကြောင့်ညာကြောင့်လို့ တစ်ချက်မှ မညည်းခဲ့သူ၊ မျက်နှာမပျက်ခဲ့သူ။ ယခုသူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ထိခိုက်နာကျင်ခြင်းတွေ ရှိနေခဲ့သည်။

ရှင်ငြိမ်း အပြစ်မကင်းသလို ခံစားရသည်။ တကယ်တော့ နေသာရင် နေလို့ရအောင်ကို အပြစ်ကင်းပေမယ့်...

“ဒါပေမဲ့...ဖွင့်တော့ပြောခွင့်ပြုပါ”

“မသင့်တော်ပါဘူးဟာ”

“မသင့်တော်မှန်း ငါ သိတယ်။ ဖွင့်ပြောတယ်ဆိုတာကလည်း နင် ငါ့ကို ချစ်လာပါစေ၊ ကြိုက်လာပါစေ ရည်ရွယ်ပြီး ဖွင့်ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင်လည်း မပြောကြတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ ဝေယျာအောင်...ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘယ်သူဘယ်သူ့အတွက်မှ အကျိုးမများလို့ပဲ။ အကျိုးမရှိတာကိုလုပ်တာ လူမိုက်”

“ကျွတ်”

သူ ဘာလို့ ကျွတ်လုပ်လိုက်သလဲတော့ မသိ။ ရှင်ငြိမ်းကတော့ ကားတစ်စီးအရှိန်နှင့် ဘေးကကပ်မောင်းသွားသဖြင့် လန့်ဖျင်

၍ လမ်းဘေးသို့ ပြန်ဆင်းချမိသည်။

“ငါ ပြောပြီးပကော...ငါ နင့်ဆီက ဘာကိုမှ မမျှော်ကိုးတာ...နင်ဟာ ငါ့သူငယ်ချင်းဟုတ်သလို ရန်မခကလည်း ငါ့သူငယ်ချင်းပဲလေ...ဒါပေမဲ့”

“မေနှင်းချစ်ကလည်း ကြာလိုက်တာဟာ”
မသိမသာကိုမဟုတ်ဘဲ သိသိသာသာ မေနှင်းချစ်ကို မျှော်ပြလိုက်မိသည်။

ဝေယျာအောင်က ဂိတ်သို့ သမင်လည်ပြန် နောက်လှည့်ကြည့်ပြီး

“ဒီအမေကြီးနဲ့တွေ့ရင် သူ တော်တော်နဲ့ ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအမေကြီးက စာလည်းရေးတယ်လေ”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...မေနှင်းချစ်က ကဗျာရေးရတာ ဝါသနာပါပုံရတယ်။ သူ့ကြည့်လိုက်ရင် စာအုပ်နဲ့ဘောလ်ပင်နဲ့ အချိန်ပြည့်အလုပ်ရှုပ်နေတော့တာပဲ”

တကယ်တမ်း စာရေးဝါသနာပါတာ ငါ့ဟူသောစကားကိုတော့ ရှင်ငြိမ်း ပြောမထွက်တော့ပေ။ ကိုယ့်ဘဝအခြေအနေနဲ့ ဝါသနာဘက်ကို မလှည့်နိုင်သေးတာ သူ့ရဲဘောကြောင်ပေမယ့် ဘာမှမတတ်နိုင်ပေ။

“ငါ နင့်ကိုလည်း (၉)တန်းတက်ခဲ့တဲ့အချိန်ကတည်းက စပြီး နှိတ်ဝင်စားခဲ့တာ”

“မပြောပါနဲ့ ဝေယျာအောင်ရယ်”

“ပြောပါရစေ...ပထမဆုံးနဲ့နောက်ဆုံး ငါ့ကို ပြောခွင့်ပြုပါ။

ငါ နင့်ဆီက ဘာရပါစေ...ညာရပါစေ မမျှော်ကိုးပါဘူး ရှင်ငြိမ်း

“ဒါနဲ့များ...တောင်း”

“ဒါပေမဲ့ ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေတာတွေ ပြေတန်ကောင်းပါရဲ့။ ဝေဒနာဆိုတာ အစိုင်အခဲအနေနဲ့ သိမ်းထားရင် ပိုပြီး ထုထည်အားကြီးလာတတ်တယ်တဲ့”

“.....”

ဒီလောက်ပြောချင်တာ ပြောချင်တာပြောပါစေတော့ဟန်နဲ့ ရှင်ငြိမ်း လက်ပိုက်၍ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်မိတော့သည်။

“ငါက ရန်မခမထက်အရင် နင့်ကို တွေ့ခဲ့တာပါလို့ ငါ စကားနာမတိုးပါဘူး။ ရန်မခက ငါ့သူငယ်ချင်းဖြစ်နေသလို နင်ကလည်း ငါ့သူငယ်ချင်းဖြစ်နေလို့ပဲ ရှင်ငြိမ်း”

“အင်း”

“အချစ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ချစ်ပါ။ ဘယ်ဝါ့ကို မချစ်ပါနဲ့နဲ့ တားကောင်းတဲ့အရာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ငါ တရုတ်ပြည်က ကြာကြာမနေဘဲ ပြန်လာတာ ဘာကြောင့်လဲ...နင် သိလား။ ငါ နင်နဲ့ဝေးမှာ ကြောက်တယ်”

“ဝေယျာအောင်ရယ်”

“အဲဒီစိတ်နဲ့ ပြန်လာခဲ့တာပဲ...ဒီရောက်တော့ ငါ မမျှော်လင့်ထားတဲ့...”

“ငါ...ငါလည်း မမျှော်လင့်ဘဲ”

“ဆော့ရီး...ငါ နင့်ကို အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ဘူး ရှင်ငြိမ်း...ဒါဟာ အပြစ်တင်ရမယ့်ကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ရဲ့

အချစ်က ကလေးဘဝကနေ မြစ်ဖျားခံခဲ့တဲ့အချစ်မို့ ဖြူစင်တယ်။ နင် ထိခိုက်မှာကို မလိုလားတဲ့စိတ် ငါ့မှာ အပြည့်ရှိတယ်။ ဘာပဲ ခြစ်ဖြစ်ဟာ နင့်ကို ငါ သူငယ်ချင်းလိုလည်း ချစ်ခဲ့တာပဲ”

“အင်းပါ”

“နင့်ကို ချစ်တယ်လို့ ဖွင့်ပြောခဲ့လို့ မရိုးသားဘူးဆိုပြီး ငါ အပေါ် သဘောထားတွေ မပြောင်းပါနဲ့နော်။ ငါ့ကို အရင်လို အောက်ခွင့်ပေးပါ။ နင် မလိုလားတဲ့ မရိုးသားခြင်းကို ငါ အောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ ထုတ်မပြောတော့ပါဘူး”

“ငါ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ သူငယ်ချင်းရယ်...ငါ ကတိပေးပါတယ်။ နင်ဟာ ငါ့အတွက် အကောင်းဆုံးသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ပဲ။ မေနှင်းနဲ့ဆိုင်ဖကို ခင်သလို ငါ နင့်ကို အမြဲတမ်း ခင်နေမှာပါ။ အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုပြောင်းပြောင်း ငါတို့တွေ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲကြေး”

“စိတ်ချပါ”

မျက်နှာခွမ်းနေပေမယ့် သူက ရှင်ငြိမ်း လိုချင်သော ကတိကို တော့ ရှော့ရှော့ရှူရှူ ပေးရှာပါသည်။ စိတ်မကောင်းပေမယ့် ကိုယ် ခြေသိမ့်ပေးလို့ရသည့်ကိစ္စ မဟုတ်သဖြင့် ရှင်ငြိမ်း အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

ဝေယျာအောင်တစ်ယောက် သူ့ကိုချစ်သော၊ သူကလည်း ချစ်သောမိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဆုံတွေ့ခွင့်ရပါစေလိုသာ ဆတောင်းမိရုံမှ...

အခန်း (၁၇)

“ရှင်ငြိမ်းမိုး...
ပြောစရာရှိလို့ ကျောင်းခန်းထဲလာခဲ့ပါ။

ရဲ့အခ”

စာက တိုတိုတုတ်တုတ်။ စာတစ်တန် ပေတစ်တန်နှင့်
တော်ရုံကိစ္စ မဟုတ်တာကို ရှင်ငြိမ်းမိုး သိလိုက်သည်။

“မမကြီးရဲ့သူငယ်ချင်း ပေးခိုင်းလိုက်တာ...ဟို ကျောင်း
ပြောင်းလာတဲ့ အစ်ကိုကြီးလေ...ညနေ (၅)နာရီဆိုလားပဲ”

“နင်နဲ့ ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ...အငယ်”

စာလာပေးသူက တခြားလူမဟုတ်။ ရှင်ငြိမ်းမိုး၏ညီမ
သည်။

“သမီးတို့အိမ်မှာ လာပေးတာ”

“ဟင်”

အိမ်မှာ လာပေးတာဆိုသဖြင့် လန့်သွားသည်။ သူမ အရွယ်
မတန်ခင် ရည်းစားထားသည့်ကိစ္စအား အိမ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိ
စေချင်သေးပေ။

“အဘွား...အဘွားကော...ရှိလား”

“အဘွား မရှိဘူး...ဈေးသွားတယ်”

“ဟင်...တော်ပါသေးရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမကြီး”

“အငယ်...ရှေ့...မုန့်ဖိုးယူသွား၊ အဲ့ဒီစာပေးတဲ့ကိစ္စ
ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရန် လူရွေးတာမှန်သွားသည်။ အငယ်က (၅)တန်းကျောင်းသူ၊
ငယ်သေးသည်။ ဘာဘာညာညာ သိသေးတာမဟုတ်။ အလတ်နဲ့
ပေးလျှင်တော့ အဘွားတို့သာမက အဖေပါသိပြီး သူမကို သတ်နိုင်
သည်။

ယခုတလော ရန် ပျောက်နေတာလည်း တစ်ပတ်ထက်
မနည်းတော့ပေ။ ခါတိုင်းဆို ရှင်ငြိမ်းနှင့်တွေ့ရဖို့ တချောင်းချောင်း
နှင့်။

ဘာတွေအရေးကြီးနေသလဲ မသိ။

အင်း...အောင်စာရင်းထွက်ဖို့တောင် ဘာလိုလိုနဲ့ သိပ်မလို
တော့ပါလား။

အောင်စာရင်းသည် သူမတို့၏ ဘဝရေးအဆုံးအဖြတ်သာမက

ရန်နှင့်သူမအတွက်လည်း အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် results ဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။

ညနေ (၄)နာရီလောက်ကတည်းက ရှင်ငြိမ်း ဖင်တပြင်ပြင် ဖြစ်နေတော့သည်။ စက်ချုပ်သင်တန်းကပြန်လာတော့ ရေမိုးချိုးစားသောက်လိုက်သည်။

နေ့ခင်း ထမင်းချိုင့်မယူသဖြင့် သင်တန်းကပြန်မှ စားခြင်းဖြစ်သည်။

ကျောင်းဝန်းထဲသို့ရောက်တော့ ရန်ကို အဆင်သင့် တွေ့ရလေသည်။

ရန်သည် သူမတို့ထိုင်နေကြ ရှစ်တန်းအခန်းရှေ့က အုတ်ခုံတွင် ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ တီရှုပ်အနက်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း အရပ်မြင့်မြင့် ထွားထွားကြိုင်းကြိုင်း၊ ရန်က အထူးပေါ်လွင်လှပါသည်။

သူနှင့်ယှဉ်လျှင် ရှင်ငြိမ်းမိုးက ပိုးစုန်းကြွေးနှင့် လမင်းပမာ ကွာခြားလှသည်။ ညောင်ရေသွန်းပွဲမှာကတည်းက သူမိခင်ကိုကြည့်ပြီး သူမ သိမ်ငယ်စိတ်မဝင်စဖူး ဝင်လာခဲ့သည်။

ရှင်ငြိမ်းမိုးသည် ကိုယ့်ရဲ့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုအပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ သိမ်ငယ်စိတ်မဝင်ဖူး။ ကိုယ့်ကိုလည်း မည်သူကမှ မနှိမ့်ချရဲ့။ ထိုနေ့ကတော့ သူ့အမေကလည်း မချိုးဖဲ့ရဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ မလုံမလဲဖြစ်ကာ ရဲ့ရဲ့ဝံ့ဝံ့ မကြည့်ရဲသည့်အဖြစ်။

ဆင်ဖြူမျက်နှာ ဆင်မည်း မကြည့်ဝံ့သလို။
“ရန်”

“.....”

“ရန်”

ခေါ်သံကို မကြားရလောက်အောင် ဘာတွေ အတွေးနက်သလဲမသိ။ နောက်တစ်ခေါက် ခေါ်သံကြားတော့ အလန့်တကြား မော့ကြည့်သည်။ နောက်...ချက်ချင်းပင်...

ဟုတ်သည်။ ရန်ရဲ့အကြည့်တွေ ချက်ချင်း အရိပ်ပြောင်းသွားသည်။ ထိုအရိပ်သည် ဘာအရိပ်လဲ။ သူမ မသိ။

ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲ မသိပဲမသန့်တော့ ခံစားလိုက်ရသည်။ စေ့ချင်းကြည့်သည့်အကြည့်တွေက ထိတ်လန့်တကြား။ နောက်ထပ်ကြည့်သည့်အကြည့်တွေက အရောင်တစ်မျိုးပြောင်းသွားခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

“ရန်”

“အချိန်စေ့သားပဲ”

ထူးပြီးပြောရမည့်ကိစ္စမဟုတ်တာကို အရေးအရာလုပ်ပြီး ပြောနေခြင်းမို့ ပို၍ နားမလည်နိုင်။ ဒီထက် နားမလည်နိုင်တာကတော့ အမြဲတမ်း ရွင်လန်းတက်ကြွနေသည့်လူက ယနေ့မှာ ငေးတိငေးမို့င်...

“ရန်...တစ်ပတ်လောက် ပျောက်နေတယ်နော်။ ရှင်ငြိမ်းကလည်း စိတ်ပူနေတာ။ ရန်တို့အိမ်ကပဲ သိသွားလို့ ရှင်ငြိမ်းကို ရှောင်ခိုင်းတာလားလို့”

“အဟမ်း...”

သူက ဘာမှလုပ်စရာမရှိဘဲ ချောင်းဟန့်ကာ မျက်လုံးတွေ

ရွှေသွားသည်။

“ဒါနဲ့ ရန်...နေမကောင်းဘူးလား။ ရန်...ပိန်သွားတယ်နော်။
နေမကောင်းလို့ ရှင်ငြိမ်းကို လာမတွေ့တာမလား”

ရှင်ငြိမ်းမိုး စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် သူ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်၏။ သူ့နဖူး
ကိုစမ်းဖို့ လက်ကိုမြှောက်လိုက်စဉ်...

“နေပါစေ”

“ရန်”

ဘယ်တုန်းကမှ ထိုသို့ မငြင်းပယ်ခံခဲ့ရဖူးသဖြင့် ငြင်းပယ်ခံ
လိုက်ခြင်းအပေါ် ရှင်ငြိမ်းမိုး အနည်းငယ် ရှက်ရွံ့သွားသည်။

“ရန်...ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ကိုယ် ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“အဲဒါတော့ ရန်ကိုယ်ရန် အသိဆုံးဖြစ်မှာပေါ့။ အခုလာတယ်
ဆိုတာကလည်း ရန် ပြောစရာရှိတယ်ဆိုလို့ ရန်ဘက်က ပြောစရာ
မရှိဘူးဆိုရင် ရှင်ငြိမ်း သွားမယ်”

အေးတိအေးစက်ဖြစ်နေခြင်းကို ဒေါသဖြစ်ကာ ရှင်ငြိမ်းမိုး
သူ့အနီးကနေ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ သူ့ဆီက လှမ်းခေါ်သံ
မကြားရ၍ ဝမ်းနည်းသွားရသည်။ ခြေလှမ်းကို မြန်လိုက်စဉ်...

“ကိုယ့်ဘက်က ဘာမှပြောစရာမရှိရင် မင်းဘက်ကတော့
ဘာမှပြောစရာ... ဖြေရှင်းစရာ မရှိဘူးလား”

“ရန်”

“အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတယ်။ သည်းခံ
ခြင်း၊ နားလည်ပေးခြင်းဆိုတာ ကိုယ့်ဆီမှာပဲ ရှိရမယ့်အရာပေါ့။

မင်း ဘာလုပ်လုပ် ကိုယ်က လက်ပိုက်ကြည့်ရမယ်...ဒီလိုလား”
အဲခဲထားသောလေသံနှင့် ပြောခဲ့ရသည်။ ရှင်ငြိမ်းမိုး ခြေလှမ်း
ဆက်မလှမ်းဖြစ်တော့ဘဲ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မယုံ
နိုင်စွာနှင့် လှည့်ကြည့်မိခြင်းရယ်ပါ။

သူ သူမအပေါ် ဘယ်တုန်းက ဤသို့သောလေသံနှင့် စကား
ဆိုဖူးခဲ့သလဲ။ သူငယ်ချင်းဘဝတုန်းကတောင် ဒီလိုမပြောခဲ့တာ။
ခုမှ ဘာဖြစ်လို့...

“တို့က ဘာလုပ်ထားလို့ ပြောစရာ၊ ရှင်းစရာရှိမှာလဲ”

“ဪ...ခုထိ ငြင်းချင်တုန်းပဲပေါ့”

“စကားကို ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်မနေပါနဲ့ ရန်မခ...
နှင့် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ကိုယ့်ဘေးနား ချစ်သူတစ်ယောက်လုံး ဖြတ်သွားတာတောင်
မမြင်နိုင်အောင် မိုးမမြင် လေမမြင် ပျော်နေတာ”

“.....”

“မင်းနဲ့ ဝေယျာအောင်က ဘာလဲ”

“ဘာ”

မထင်မှတ်သောစကားကြောင့် သူမ လန့်ခနဲနှင့် သူ့ကို ကြည့်
မိသည်။ သူမနှင့်ဝေယျာအောင် နှစ်ယောက်အတူရပ်၍ စကားပြော
တာကို သူ မြင်သွားခြင်းဖြစ်မည်။

“ဝေယျာအောင်က ရှင်ငြိမ်းကို ကြိုက်နေတာ” ဟု သူ တစ်ခါ
တုန်းက ပြောဖူးသည်။ ထိုစဉ်က မဟုတ်တာလားမပြောနှင့်ဟု သူ့ကို
ငေါက်ခဲ့သည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ...ဝေယျာအောင်က ငါ့သူငယ်ချင်းဖြစ် သလို နင့်သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့တာပဲ ရန်မခ...သူနဲ့ငါ အတူ ရပ်စကားပြောတာ ဆန်းလား”

မေနှင်းချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားကိုတော့ ရှင်ငြိမ်းမိုး ရှင်းမပြ ချင်တော့ပေ။

သူဖြစ်နေသည့်ဒေါသကို နားလည်လိုက်ကာ စောစောတုန်းက ကိုယ်ပဲမှားနေသလား စိတ်ကပြတ်သားခြင်းကို ဖြစ်သွားစေသည်။

“ဘာလဲလို့မေးနေရင် ဟုတ်တယ်ဆိုရင်ကော”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်”

အုတ်ခဲဘေးတွင် ရပ်နေသောသူက သူမဘေးသို့ လွှားခနဲ ရောက်လာကာ လက်မောင်းကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်သည်။ သူမ အကိုင် မခံဘဲ ကိုယ်ကို ဘေးသို့ ရွေ့လိုက်ရင်း သူ့ကို သူနှင့်အပြိုင် ရွံ့မည့် အကြည့်နှင့်...

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင် နင် ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဒါဆိုရင် မင်းနဲ့ဝေယျာအောင် တွဲနေတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပြီ လား”

“နင် ငါ့ကို အပိုတွေ လာမမေးနဲ့၊ ဟုတ်တယ်ဆိုရင် နင် ဘာလုပ်မှာလဲ”

ရှင်ငြိမ်းမိုး မခံချင်စိတ်တွေနှင့် အကောင်းအဆိုး ဝေဖန် ပိုင်းခြားမနေတော့ဘဲ သူ့ကို စိန်ခေါ်ကြည့်နှင့် မိုက်တိမိုက်ကန်း မေးလိုက်သည်။

ရန်မခရဲ့အကြည့်တွေကလည်း တဖြည်းဖြည်း သူမရဲ့အကြည့်

တွေနှင့် ဆင်တူဖြစ်လာကာ...

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင်တော့ စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ မိန်းမ ဘစ်ယောက်ကို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ပြိုင်တူလှမယ်လို့ နင် ဆင်နေလား။ ငါ့အတွက် မိန်းမ မရှားဘူး...ရှင်ငြိမ်းမိုး”

“အေး...ဟုတ်ပြီ...အဲဒါ နင့်စကားအတည်ဆိုရင် နင်နဲ့ငါ နဲ့နေကစပြီး ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောမယ်...မိန်းမ မရှားတဲ့ နင့်အတွက် လမ်းတွေ့ရင်တောင် ငါ့ကို မခေါ်နဲ့။ သဘော ဘားမပြည့်တဲ့ နင့်ကို ချစ်ခဲ့မိတဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါ ရင်နာလို့မဆုံးဘူး”

ရှင်ငြိမ်းမိုး လှည့်ထွက်လိုက်စဉ် ပါးပေါ်သို့ မျက်ရည်များ အလှအယက် ခုန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

အားနာပါတယ်

သုံးနှုန်းလေး ကျောခိုင်းပေမယ့်
 ကမ္ဘာဝိုင်းရင် ပြန်ဆုံမယ် လေးသုံး။
 ကျောချင်းကပ်နေတယ်ဆိုပေမယ့်
 တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဆုံနိုင်သေးတယ်...
 ဒါပေမဲ့...
 နင်နဲ့ငါ
 ငါနဲ့နင်
 ဆုံနိုင်ဖို့အရေး...ဝေး...ဝေး...။
 ဆုတောင်းလေ...ဆုတောင်းဆိုရင်
 ငါ ဘယ်တော့မှ ဆုမတောင်းဘူးယဲ့။
 ပန်တော်ကျပန်းမွှေးတယ်ဆိုရင်တောင်
 အနံ့သက်တချို့ ပါလာမှာအမှန်။
 ဆောရီးပဲ...
 ရထားတဲ့ပြောင်းစီးသလို ပြောင်းသွားသူရေ
 ဒီဘက်ပြန်မကူးခဲ့ပါနဲ့...အားနာပါတယ်။
 ရှင်လွန်းမယ်

Hated is self punishment.

မုန်းတီးမှုဟာ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၈)

“ငိုနေသေးတယ်...ပါးဆွဲရိုက်ပစ်ခဲ့ရမှာ”

“ရော်...နင်ကလည်း”

ယခုမှ စိတ်တွေထန်ကာ ခပ်စောင်းတင်း ပြောနေသော မေနှင်းချစ်ကို ရှင်ငြိမ်းမိုး မျက်လုံးကြီးပြူး၍ ကြည့်မိသည်။

စာရေးဆရာမဖြစ်ချင်သော ရှင်ငြိမ်းမိုးက စာရေးဆရာမ ဖြစ်မလာဘဲ ရှေ့နေဖြစ်လာသည်။ ရှင်ငြိမ်းမိုးကို စာရေးရင်းနှင် ကျောင်းဆရာမလုပ်ဟု အကြံပေးခဲ့သော နော်မေနှင်းချစ်က စာထင် ရင်း စာရေးနေသော ကျောင်းဆရာမလေး ဖြစ်လာသည်။

ပြီးတော့ အရင်တုန်းကလို ငြိမ်ကုတ်နေတတ်သော မေနှင်းချစ် မဟုတ်တော့ပေ။

စွာလာသည်။

ထက်လာသည်။

ဆရာမပီပီ ဆရာလုပ်တတ်လာသည်။ စကားများတတ်လာ သည်။

“ဒါနဲ့ နင် ဆိုင်ဖနဲ့ တွေ့ဖြစ်သေးလား”

“ငါနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ဖြစ်မှာလဲ...နင်နဲ့ပဲ တွေ့ဖြစ်မှာပေါ့ ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့”

စိုင်းဆိုင်ဖဦးက ယခု ဒုရဲအုပ်ဖြစ်နေပြီ။ ရှင်ငြိမ်းမိုးကလည်း ရှေ့နေမို့ အမှုကိစ္စအတွက် သူ ရုံးသို့လာလျှင် တွေ့ဖြစ်သည်။

“ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း စဉ်းစားမိတော့ ငါ ရန်မခ ကို ပိုပြီး နာကြည်းမိတယ်ဟာ”

ဤစကားကို သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံပြီဆိုလျှင် ရှင်ငြိမ်းမိုး အမြဲတမ်း ပြောနေကျစကားပင် ဖြစ်သည်။

“မုန်းတော့မမုန်းတော့ဘူးမလား”

“တော်စမ်းပါ မေနှင်းရာ”

စိတ်အစဉ်က အတိတ်ကမ္ဘာဆီသို့ ပြန်ပြေးသွားပြန်သည်။

ယခုချိန်မှာ ငိုနေသေးတယ်၊ ပါးဆွဲရိုက်ပစ်လိုက်ရမှာဟု ပြောခဲ့သော မေနှင်းချစ်က မျက်ရည်ကျခဲ့သည်ဆိုသော ရှင်ငြိမ်းမိုး အား...

“နင်တို့နှစ်ယောက် ကိုယ့်အတ္တ၊ ကိုယ့်ဒေါသတွေကို အရမ်း ဦးစားပေးကြလွန်းတယ်ဟာ”

“ဘာလဲ...နင်က ငါ လွန်တယ်လို့ နင် ထင်တာလား မေနှင်း”

“ထင်တာမဟုတ်ဘူးလေ...မြင်တာ၊ ဟိုက စွပ်စွဲတယ်ဆိုရင်

လည်း နင် ပြေလည်အောင် ရှင်းပြရမှာပေါ့။ မရှင်းပြတဲ့အပြင် နင်က အိုးရွဲကို စလောင်းရွဲနဲ့ ဖုံးပစ်ခဲ့တယ်မလား။”

ထိုစဉ်က ကိုယ်မှန်တယ်ဟု မှတ်ယူတတ်သည့်အရွယ်မို့ ကြားဝင်ပေးမည့် မေနှင်းရဲ့စကားတွေက တိုးမပေါက်ခဲ့ပေ။

ဝေယျာအောင်က သူ့ကြောင့်ဖြစ်ရသည်ဆိုကာ ရန်မခကို ဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ရန်မခ ပြောခဲ့သောစကားက ယနေ့ထက်ထိ ရှင်ငြိမ်းမိုး အတွေးထဲက မထွက်သေး။

“မင်းနဲ့ငါက သူငယ်ချင်း...သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပြိုင်လှရတယ်ဆိုတာ ရှက်စရာကောင်း တယ် ဝေယျာအောင်...သူငယ်ချင်းနဲ့လည်း ငါ ပြိုင်မလှချင်ဘူး။ ငါ့အတွက် မိန်းမ မရှားပါဘူးကွာ။”

ထိုစဉ်က ပါးဆွဲရိုက်ပစ်ချင်တဲ့သူက ရှင်ငြိမ်းမိုးဆိုတဲ့ သူလေး။ ဘယ်သူမှ ကြားဝင်စေ့စပ်ပေးလို့ မရခဲ့သလို ကာယကံရှင် တွေကလည်း ကြားဝင်စေ့စပ်ခြင်း သည်းခံပါဆိုခဲ့သည်မဟုတ်လား။ ဝေယျာအောင်မှာ စိတ်မကောင်းတွေဖြစ်ကာ...

ငါ့ကြောင့်ဖြစ်တာ...ငါ့ကြောင့်ဆိုပြီး ယူကျုံးမရဖြစ်ခဲ့ပေ မယ့်...

“နင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ သူ့စိတ်ဓာတ်လည်း နင် သိသားပဲ။ သူ ဘယ်မိန်းကလေးကို တကယ်အတည်စဉ်းစားခဲ့ဖူးလို့လဲ။ ချစ်မိ တာကိုက ငါ မှိုက်မဲတာ။”

“မဟုတ်သေးပါဘူးဟာ။”
အချစ်ဆိုတာ သူ့အတွက် ရှားပါးကုန်ပစ္စည်းမဟုတ်တာ သူ့

တို့အားလုံး သိနေခဲ့သည်။ ချစ်တတ်အောင်သာမက မုန်းတတ်အောင် သင်ပေးခဲ့သော ရန်မခကို ရှင်ငြိမ်းမိုး သေရင်တောင် မေ့လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံး အကောင်းဆုံးတွေးလိုက်နိုင် တာကတော့ ရန်မခသည် ရှင်ငြိမ်းမိုးအား အပြစ်ရှာ၍ လမ်းခွဲခဲ့ သည်။ ဘယ်အချိန်တွေးတွေး ဒီအဖြေသာ ထွက်ခဲ့သည်။

သူနှင့်ရှင်ငြိမ်းမိုး စကားမပြောတော့။ မပတ်သက်တော့သည် မှအပ သူသည် ဝေယျာအောင်တို့နှင့် သွားလာမြဲ၊ စားသောက်မြဲ။

အရင်လို (၅)ယောက် မဆုံဖြစ်တာတော့ အမှန်။ ရှင်ငြိမ်းမိုး နှင့် ကျန်သည့် (၃)ယောက်ဆုံလျှင် သူ မပါတတ်သလို သူနှင့် ကျန် (၃)ယောက်ဆုံလျှင် ရှင်ငြိမ်းမိုး မပါတတ်ပေ။

သူ့အတွက် ရှင်ငြိမ်းမိုးဟာ အချစ်များစွာထဲက အချစ် တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ရှင်ငြိမ်းမိုးအတွက် သူဟာ အချစ်ဦးဖြစ် ခဲ့တာမို့ ရူးရူးမူးမူး ခံစားခဲ့ရသည်။

တစ်ခုဖြေသာတာက အိမ်က ဘာမှမသိဘဲ တစ်ခန်းရပ် ပြဇာတ်ပြီးသွား၍ ဖြစ်သည်။ အားလုံးက သိထားပြီးမှ ကွဲရလျှင် ရှက်ရှုပ်ပင် သေနိုင်သည်။

သူ့ကို နီးစပ်၍မဟုတ်ဘဲ တကယ်နက်နက်နဲနဲ ချစ်ခဲ့တာမို့ တော်တော်လေးတော့ ခံစားနာကျင်ရသည်။ သို့သော် အသည်းကွဲ ခြင်းကို ကုစားဖို့ အကောင်းဆုံးအရာသည် အလုပ်ကို စိတ်ထဲ နှစ်ထားခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

နောက်ပိုင်း သူနှင့်ပတ်သက်သည့် သတင်းများကို သယ်

ဆောင်လာတတ်သဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တောင် သိပ်မတွေ့ဖြစ်တော့ပေ။

သိပ်မကြာခင်မှာ အောင်စာရင်းထွက်လာသည်။ ရန်မခ တစ်ယောက်သာ ဂုဏ်ထူးတစ်ဘာသာနှင့်အောင်ပြီး သဲစုနွေးအပူ ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့အားလုံး ရိုးရိုးအောင်ကြသည်။

ဆိုင်ဖဦး ပြောခဲ့သလို ခွေးတိုးပေါက်ကပဲအောင်အောင် ဘယ်အပေါက်ကပဲအောင်အောင် အောင်ဖို့အဓိကမို့ အားလုံး ကျေနပ်ကြသည်။

ရန်မခတို့မောင်နှမ (၂)ယောက်အား သူမိဘတွေက ဂုဏ်ပြုပွဲလုပ်ပေးကြသည်။ ထိုနေ့က ရန်မခက မဖိတ်ပေမယ့် သဲစုနွေးက မဖိတ်စဖူး လာဖိတ်ပါသည်။

ကျန်သည့်သူငယ်ချင်းများက သူ့ရဲ့ဖိတ်စာကို အလွယ်တကူ လက်ခံသော်လည်း ရှင်ငြိမ်းမိုး လက်နောက်ပစ်ပြီး ခေါင်းယမ်းကာ

“တို့လာဖို့ မလိုအပ်ဘူး... သဲစုနွေး”

“ရှင်ငြိမ်း”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲနော်... မေမေတို့က စုနွေးတို့ မောင်နှမကို ဂုဏ်ပြုပွဲလုပ်ပေးတာ လာစေချင်လို့ပါနော်”

ဒီတစ်ခါ လက်တင်မက ခြေပါနောက်သို့ ဆုတ်သွားပြီး...

“ဝမ်းနည်းပါတယ်... နင်တို့အောင်သလို ငါတို့လည်း အောင်တာပဲ။ တို့အဖွဲ့ထဲမှာ ကျတုလူလည်း တစ်ယောက်မှမပါဘူး။ အဲဒီတော့ ဘယ်သူ့ဘယ်သူကိုမှ ဂုဏ်ပြုပေးဖို့ မလိုဘူးထင်တယ်”

ရှင်ငြိမ်းမိုး သူတို့ဘေးက လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ သူမရဲ့မျက်နှာ

က အထူးတင်းမာနေသည်။

တကယ်ပဲ ဂုဏ်ပြုပွဲကို ကျန်သည့် (၃)ယောက်သွားပေမယ့် ရှင်ငြိမ်းမိုး လုံးဝ မသွားဖြစ်ပေ။ ထိုနေ့က အဘွားတို့အိမ်မှာ ညီအစ်မ (၃)ယောက် ပျော်ပျော်ပါးပါး မုန့်လုပ်စားခဲ့သည်။

ရှေ့ဆောင်လမ်းပြကောင်းဖြစ်ခဲ့သဖြင့် အလတ်က သူလည်း ဆယ်တန်း နှစ်ချင်းပေါက်အောင်အောင် ကြိုးစားမည်ဟု ဆိုသည်။

အခန်း (၁၉)

လားရှိုးတူသော်လည်း ယန်းတိုင်တို့သည် မတူညီကြပါ။ သူ့တို့ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ရန်မခစာမိဘာများသည် လားရှိုး (G.T.C) နည်းပညာတက္ကသိုလ်တွင် မတက်နိုင်ဘဲ သူတို့စာတိုင်းသော ရန်ကုန် (သန်လျင်) နည်းပညာသို့ ပြောင်းရွှေ့တက်ရောက်ခဲ့သည်။

ကျန်သည့်လူများအတွက် ခံစားစရာဖြစ်သော်လည်း ရှင်ငြိမ်းမိုးအတွက် ရန်မခဆိုသောလူသည် မတွေ့ရလေ ကောင်းလေ ဖြစ်သည်။

သူ မသွားခင် နောက်ဆုံးနေ့ ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့နှင့် ဆုံသေးသည်။ သူမတို့ (၄)ယောက်က ရပ်ကွက်တွင်းမှာ ပြုလုပ်ပေးသော ဂုဏ်ပြုပွဲတွင် ဝင့်ကြွားစွာ... သူ ရောက်လာလိမ့်မည်လို့လည်း ထင်မထား။ ဂုဏ်ပြုပွဲကအပြန် သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး အအေးဆိုင်ထိုင်မည်ဆိုတော့ သူပါလိုက်မည်တဲ့။

“သူပါတယ်ဆို ငါ ပြန်မယ်”

ရှင်ငြိမ်းမိုး ပေါ်တင်ပြောလိုက်သည်။ မျက်နှာပျက်သွားလည်း မတတ်နိုင်။

“အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ရှင်ငြိမ်းရာ... ငါတို့ရဲ့ဂုဏ်ပြုပွဲကို သူ တက်လာတာ ဘယ်လောက်ဝမ်းသာစရာကောင်းလဲ”

“သူ့ဂုဏ်ပြုပွဲ ငါ မတက်ဘူးလေ”

“အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့။ ငါ့ကိုတောင် သူငယ်ချင်းအဖြစ် နင် ခင်နိုင်သေးရင်... သူ့ကိုလည်း”

“တော်စမ်း... ဝေယျာအောင်... နင်နဲ့သူ မတူဘူး။ နင်ဟာ သူနဲ့ နှိုင်းဖို့မလိုဘူး။ နင်က သူထက် အများကြီး မြင့်မြတ်တယ်။ ဂိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့အကျိုးကို ကြည့်တတ်တယ်”

ဝေယျာအောင်နှင့်သူမ စကားရည်လုနေသလို အပြိုင်အဆိုင် ဖြစ်နေခြင်းကို အားလုံးက တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ရှင်ငြိမ်းမိုး သူ့ကို လုံးဝ မကြည့်ဘဲ...

“အရင့်အရင်ကတည်းက ငါတို့ (၄)ယောက်က သူငယ်ချင်းတွေ... တကယ့်သွေးသောက်ရဲဘော်တွေ... သူစိမ်းဝင်ဖက်တာနဲ့ ငါ သွေးမကျွဲချင်ဘူး။ ဒီတော့ နင်တို့ ဘာရွေးမလဲ။ သူ့ကိုလား... ငါ့ကိုလား”

ပြတ်သားစွာ ပြောချလိုက်သည့် ရှင်ငြိမ်းမိုးကြောင့် အားလုံး အသံတိတ်သွားကြသည်။

သူမနှင့်ရန်မခကို အပြန်အလှန်ကြည့်ကာ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်ဖြစ်နေစဉ်...

ရှင်ငြိမ်းမိုးနှင့် လမ်းခွဲပြီးနောက် ရှင်ငြိမ်းမိုးကို စကားလာပြော
ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ မကြိုးစားခဲ့တဲ့ ရန်မခက...

“နင် သူတို့ကို အဲဒီလို အကျပ်ကိုင်မပြောပါနဲ့ ရှင်ငြိမ်းမိုး...
သူတို့ဟာ နှင့်ရဲ့ငယ်သူငယ်ချင်း...ရှေ့လျှောက်လည်း ဒီလူတွေနဲ့
နင် ဆက်လက်တဲ့သွားရမှာ”

“ငါ့ရဲ့ကိစ္စကို နင် ဘာဝင်ပြောနေတာလဲ။ နှင့်ကို မပြောဘူး။
လုံးဝ ဝင်မပါပါနဲ့”

“ဟုတ်တယ်...ငါ့ကိစ္စလို့လည်း ငါ မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
ဒီရဲ့တွေ့ဆုံမှုဟာ ငါတို့ရဲ့ နောက်ဆုံးသော တွေ့ဆုံမှုဆိုရင် နင် ခင်နဲ့
ဖူးတာ အမှတ်ရပြီး လက်ခံပေးနိုင်မလား”

“.....”

“ငါ မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ဆင်းရတော့မယ်။ ဟိုမှာ ကျောင်း
သွားတက်ရတော့မှာ။ ဖေဖေတို့ ဒီနှစ်ကုန်ရင် ပြောင်းကြရတော့
မယ်။ နောက်ဆုံးသော တောင်းဆိုချက်ကို အကြောင်းကြောင်း
ထောက်ပြပြီး နင် လက်ခံပေးပါ”

နောက်ဆုံးဆိုတဲ့စကားက ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားစေသည်။
နောက်ဆုံးသော တွေ့ဆုံမှု...

နောက်ဆုံးသော တွေ့ဆုံမှု...ဟုတ်လား။

တုန်လှုပ်နေသောရင်ကို သူ မမြင်အောင်ထိန်းရင်း သူ့ကို
မသိမသာ ကြည့်လိုက်သည်။

ကိုယ့်အဖြေကို ငဲ့လင့်နေသော သူ့အကြည့်တွေနှင့်ဆုံတော့
မျက်နှာ ကပျက်ကယာ လွှဲလိုက်သည်။

“မင်း...မင်း...တကယ်ပြောနေတာလား...ရန်မခ”

ဆိုင်ဖရဲ့အသံကလည်း ကွဲအက်နေသည်။ သူ ခေါင်းညိတ်
သိုက်တာကို မျက်ဝန်းထောင့်မှ မြင်လိုက်ရသည်။

အားလုံး မတ်တတ်ထရပ်ကြတော့ ရှင်ငြိမ်းမိုး အသိစိတ်မဲ့နေ
သူလို ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ကိုယ့်လက်ကို မေနှင်း လာကိုင်
တာကို သိသည်။

အအေးဆိုင်ကို လမ်းလျှောက်သွားကြသည်။ စကားတွေ ပြော
နေကြသည်။ နားထဲတွင် လေတိုက်ခတ်နေသလို တီတီ ကြားနေရ
သည်။

“မင်း ဘာတက်ရမှာလဲ”

“G.T.C ...သန်လျင်မှာ တက်ရမှာ။ ငါတို့အဘိုးအိမ်က
မင်္ဂလာဒုံမှာဆိုတော့ ဖယ်ရီစီးလို့ရတယ်”

“ဪ...သဲစုနွေးကကော”

ဆိုင်ဖက သဲစုနွေးကို မမေ့မလျော့ မေးတော့ မေနှင်းက
မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။

သူမတစ်ယောက်တည်းသာ အေးစက်သော စပါကလင်
အအေးပုလင်းကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

“စုနွေးကတော့ တီတီစီ တက်မလား...ဘာမှန်းတော့မသိ
သေးဘူး။ ဒါနဲ့ မင်းတို့ကော”

အောင်စာရင်းထွက်တာ (၂)ပတ်လောက်ရှိပြီမို့ စိတ်ကူး
အိပ်မက်လေးတွေ ရှိနေကြပြီ။ ယခင်တုန်းက ဖယောင်းရုပ်လေးလို
တွေ့ခဲ့သောအတွေးသည် ယခုတော့ ပန်းပုရုပ်ပမာ ခိုင်မာနေကြသူ

လည်း ရှိမည်။

မင်းတို့ကောဆိုပေမယ့် ရှင်ငြိမ်းမိုးကတော့ ပြောပြမည် မဟုတ်။ မကောင်းတတ်လို့ လာဝတ်တုတ်ထိုင်နေရသည်။ ပြန်လျှင် ဝေဒနာတွေပါသွားမည့်အဖြစ်ကို မလိုချင်ပေ။

“ငါတို့ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ဆိုတော့ အလုပ်မြန်မြန်ရအောင် ရှာရတော့မှာပေါ့။ အိမ်ကလူတွေ လည်း ပင်ပန်းနေပြီလေ”

“ဟာ...ငါပြောတာ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူးလေ။ အလုပ်လုပ် တာလည်း လုပ်ပေါ့။ တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ကိစ္စ မေးနေတာ။ ဘာတာကို ကြမှာလဲ”

“အဝေးရောက်ဘို့ပဲ ယူဖြစ်ကြမှာဆိုတော့ ဘာမေဂျာ ညာမေဂျာဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူးကွာ”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ”

သူက ဆိုင်ဖဦးရဲ့စကားကို လက်မခံနိုင်သလိုနှင့် ခေါင်းယမ်း လေသည်။

ရှင်ငြိမ်းမိုးကတော့ ရင်ပူတာမဟုတ်ဘဲ စပါကလင်ကို ပိုက်မလွတ်စတမ်း စုပ်သောက်ပစ်လိုက်သည်။

အားလုံးသည် ရန်မခကို အားကျမိသည်မှတစ်ပါး ရည်မှန်း ချက်ကို ပြောင်းမည့်သူများ မဟုတ်ကြပေ။

“မေနှင်း...နင်တို့အိမ်က ဒီလောက်အဆင်ပြေနေတာ တက္ကသိုလ်တက်ပါလား...ကျောင်းတက်တုန်း ပျော်ရတာ”

သူက ဝေယျာအောင်တို့ကို ဆွယ်မရတော့ ရှင်ငြိမ်းမိုးကို

မသိမသာ ကြည့်ပြီး နောင်မေနှင်းချစ်ကို လှမ်းမေးသည်။

မေနှင်းက မျက်နှာရှုံ့တွကာ...

“အမလေး...ရန်မခရယ်...ငါ့မိဘတွေမှ ပိုဆိုး...ပြောရရင် တက္ကသိုလ်ဆို ဘာတက္ကသိုလ်မှ ထားချင်ကြတာမဟုတ်ဘူး”

“ဟေ...ဘာလို့လဲ၊ နင်တို့စီးပွားရေး ပြေလည်တယ်မဟုတ် လား။ ဘာလို့ တက္ကသိုလ်မထားချင်ကြရတာလဲ”

မေနှင်းချစ်ရဲ့စကားကို ကျန်တဲ့လူတွေအားလုံး စိတ်ဝင်စား သွားကြသည်။ မေနှင်းချစ်က သူ့ဆီ စုပြုံလာသော အကြည့်တွေကို ရင်ဆိုင်ပြီး...

“တက္ကသိုလ်ဆိုတာ အပျော်အပါးများတယ်။ ပညာလိုချင်လို့ တက္ကသိုလ်သွားနေကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ပျော်ချင်လို့ သွားနေကြတာ။ မတက်လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဈေးပဲရောင်းတဲ့”

“ဟင်...နင်မိဘတွေက ဘာလို့လဲ”

“ဒါတောင် ရှင်ငြိမ်းမိုးနဲ့ စာပေးစာယူတက်ဖို့ ပြောထားတာ တောင် မနည်းပြောရတာ။ သူ အာမခံပေးလို့”

သူ့အကြည့်က ရှင်ငြိမ်းမိုးဆီ မဆိုစလောက် ရောက်လာပြီး ဖျတ်ခနဲ ပြန်လွှဲသွားသည်။

“ဆယ်တန်းတုန်းက ရည်မှန်းချက်ကြီးကြီးထားပြီး ကြီးစား လိုက်ကြတာကွာ...ဆယ်တန်းအောင်တော့လည်း ဘာမှမဟုတ်ပါ ဘူးကွာဆိုသလိုတော့ မလုပ်ကြနဲ့ပေါ့ကွာ”

“မင်းလို စကားလုံးကြီးကြီး ငါတို့ပါးစပ်က ထွက်ချင်တာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘဝပေးအခြေအနေက မတူကြဘူးလေ။ မင်းဘဝကို

ငါတို့အားကျနေရင် မောရုံပဲရှိတော့မှာပေါ့။ ငါတို့အတွက် စိတ်မပူ
နဲ့ သူငယ်ချင်း...မင်းအတွက်ပဲ မင်း ပူစမ်းပါ”

ဝေယျာအောင်က ရွဲ့ပြောတာမဟုတ်သော်လည်း ရန်မခင်
မျက်နှာမှာ ထိန်းမရအောင် ပျက်သွားသည်။ ရှင်ငြိမ်းမိုး မြင်လိုက်
ရတာမို့ နည်းတောင်နည်းသေးတယ်။ ကောင်းလိုက်တာဟု ပြော
သည်။

ဆရာကြီးအထာနှင့် လာပြောနေရအောင် သူကိုယ်သူ သမ္မတ
များ အောက်မေ့နေသလားမသိ။

ဆိုင်ဖဦး အခြေအနေကို ထိန်းကာ...

“ဒါတွေထားပါကွာ...ငါတို့တွေ တွေ့တုန်း ပျော်ပျော်ပါးပါး
စားကြသောက်ကြမယ်လေ”

“လုပ်လိုက်လေ”

လက်ဖက်သုပ်၊ ဂျင်းသုပ် ထပ်မှာနေသော သူ့ကို သူ မမြင်
အောင်ကြည့်ပြီး ရှင်ငြိမ်းမိုး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ခေါင်းငုံ့လိုက်စဉ် စားပွဲခုံပေါ် ပေးတင်ထားသော သူ့လက်
ချောင်းရှည်ရှည်ကို မြင်ရသည်။ တစ်ချိန်က ဒီလက်ချောင်းတွေနှင့်
သူမရဲ့လက်ချောင်းတွေကို ထွေးဆုပ်ခဲ့ဖူးသည်။

ဒီလက်ချောင်းတွေနှင့် သူမ ပါးပြင်၊ ဆံနွယ်တို့ကို ကိုင်တွယ်
ခဲ့ဖူးသည်။

ဪ...ခူတော့ မနေ့တစ်နေ့ကလို အရာရာဟာ အိပ်မက်
ဖြစ်သွားသတဲ့လားကွယ်။

အခန်း (၂၀)

မေနှင်းနှင့်သူမ ဥပဒေ (အဝေးသင်) ယူကြသည်။ ဥပဒေ
သည် လားရှိုးတွင် မရှိသဖြင့် မန္တလေးတွင် သွားတက်ကြရသည်။
ဝေယျာအောင်နှင့်စိုင်းဆိုင်ဖဦးသည် ပထဝီမေဂျာ (အဝေး
သင်)ပဲယူခဲ့သည်။

ပထမနှစ်အဝေးသင်ကို ရှင်ငြိမ်းမိုး ရတနာပုံမှာ သွားတက်
ကြရပြီး ဒုတိယနှစ်တွင် လားရှိုးကောလိပ်က လားရှိုးတက္ကသိုလ်
ခြံခံသွား၍ လားရှိုးတွင် ပြန်ပြောင်းတက်ရပါသည်။

ရတနာပုံမှာ သွားတက်တုန်းက တစ်ခါမှ အိမ်နှင့် အဝေး
သွားဖူးသော ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့အတွက် အရာရာဟာ အသစ်အဆန်း
ဖြစ်နေသည်။

ကျောင်းမဖွင့်ခင် တစ်လကြိုသွားရတာမို့ ကျူရှင်ပြီးလျှင် တစ်နေ့ကုန် အားလပ်နေတတ်သည်။

နေ့ပေးနှင့် စက်ဘီးငှားစီးကာ မန္တလေးကျွန်းကိုလည်း ပတ်ခဲ့ ကြသည်။ (၇၄) လမ်းပေါ်က မန္တလေးတက္ကသိုလ် (ပင်မ) သို့လည်း ခပ်တည်တည်နှင့် ဝင်လည်ကြသည်။

မဟာမြတ်မုနိဘုရားတွင် ဝင်ဖူး၍ ဆုတောင်းခဲ့သည်။ အဲဒီ တုန်းက ဆုတောင်းမိသည့် ဆုတောင်းမှာ "ချစ်သူနှင့် ကွေကွင်းသည့် ဒုက္ခ၊ မချစ်မနှစ်သက်သူနှင့် ပေါင်းဖက်ရသည့် ဒုက္ခ၊ ကင်းဝေးပါစေ" ဟု ဘာရယ်မဟုတ် ဆုတောင်းမိသည်။

ဦးပိန်နှင့်မယ်ဇယ်ပင်တန်းကတော့ ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့တစ်သိုက် ညနေတိုင်း ရောက်ဖြစ်သည့်နေရာ ဖြစ်သည်။

ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့ဟုဆိုရာတွင် နော်မေနှင်းချစ်နှင့် နှစ်ယောက် တည်း မဟုတ်တော့ပါ။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ လာကြသူများ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ခွဲခြားမနေတော့ဘဲ တစ်သားတည်း ခင်မင်သွား ကြသည်။

တချို့သည် ခဏတဖြုတ်သာ ကျောင်းသာတက်ရသဖြင့် ကျောင်းအပေါ် အာရုံစူးစိုက်မှုနည်းသည်။

လည်မည်၊ ပတ်မည်၊ မရောက်ဖူးတဲ့နေရာ မရှိရလေအောင် သွားမည်။ အဆောင်သို့ ပြန်လာလျှင် စာကျက်ဖို့ထက် သူ့ဘာသာ လည်ပတ်ခဲ့သည့် ခရီးစဉ်ကို စားမြုံ့ပြန်ဖို့ အားသန်ကြသည်။

တချို့ကျတော့ စာမှစာ၊ ဘယ်မှမလည်မပတ်။ လည်မတ် တတ်သူကိုလည်း ရွတ်ချဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေတတ်သည်။

အဆောင်မှာမို့ လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေရှိသော်လည်း သူမတို့အားလုံးနှင့် အဆင်ပြေတည့်အောင် ပေါင်းကြပါသည်။

သူမတို့က အချိန်ပြည့် လည်ပတ်နေတဲ့လူထဲတွင် မပါသလို အချိန်ပြည့် စာကျက်နေသည့်ထဲတွင် မပါ။ လည်လည်းလည်သည်၊ စာလည်းကျက်ကြသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမတို့ရဲ့ပန်းတိုင်ကိုတော့ အယိုင်လဲမခံနိုင်ပေ။

ဦးပိန်တံတားပေါ် ဖြတ်လျှောက်ပြီဆိုလျှင် သာယာခြင်း တစ်ဝက်၊ ရင်နာခြင်းတစ်ဝက်နှင့်ပါ။ သာယာတာတော့ ဟုတ်ပါ ပြီ။ ရင်နာတာက ဘယ်လဲဆိုလျှင် ရှင်ငြိမ်းမိုး ကောင်းကောင်းမဖြေ တတ်ပေ။

နေဝင်ဆည်းဆာနှင့် ဦးပိန်တံတား၏အလှသည် ပန်တင့်လှ သည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းတွင် နေက ကျိုက်ကျိုက်ဆူအောင် ပူနေတာ မို့ တံတားပေါ်တွင် အဝေးကလာလည်သူမှအပ လူသူသိပ်မရှိ။

ညနေ နေညိုချိန်ဆိုလျှင်တော့ တံတားတစ်လျှောက်လုံး လူများ ပြားပန်းခပ် များပြားလျက်ရှိသည်။ ကျောင်းသွားတက်ခဲ့စဉ် က ရှင်ငြိမ်းမိုး အနှစ်သက်ဆုံးမှာ နေညိုချိန်ဆို ဦးပိန်တံတား အစ အဆုံး လမ်းလျှောက်၍ စကားပြောခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုပြင် အဖော်ကောင်းသဖြင့် ကျောင်းမဖွင့်ခင် အင်းဝမြို့ မောင်းသို့ သွားလည်ကြပြန်သည်။

ဆိုင်ကယ်ရှိသည့် ကောင်ကလေးကို ချောဆွဲကာ ဆိုင်ကယ် လေးငါးဆယ်စီး တစ်အုပ်တစ်မကြီးနှင့် အင်းဝသို့ ချီတက်ခဲ့ကြ သည်။

မယ်နုအုတ်ကျောင်းကိုရောက်တော့ မြန်မာစိသုကာလက်ရာ
၏အစွမ်းကို အံ့မခန်း တွေ့မြင်ရသည်။ အထဲထဲသို့ ဝင်လိုက်တော့
စိတ်ထဲတွင် စိမ့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရတာက ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။

သမိုင်းဝင်နေရာမို့ သုတေသနပြုသူတွေ လာရောက်လေ့လာ
သည့် နိုင်ငံခြားသားများနှင့် အထူးစည်ကားနေပါသည်။

နောက်...တားကရာကျောင်းတိုက်၊ ဆင်ကျုံးခံတပ်နှင့် စော
ဝတီမြစ်ပြင်...အိုး...အင်းဝသည် ယနေ့ထိ အသက်ဝင်ဆဲပဲ
တကား။

ဝေယျာအောင်တို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်တော့လည်း နှစ်ယောက်သား
အလှအယက် ကြွားကြပြန်သည်။ ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာမို့ ဘယ်
လည်စရာမရှိသော ဝေယျာအောင်တို့အဖို့ ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့ကို မနာလို
ဖြစ်နေကြတာ မဆန်းပေ။

“အရူးမတွေ...နင်တို့ အဲဒီလိုသွားလည်ချင်လို့ ဒီမှာမရှိတဲ့
မေဂျာယူတာ မဟုတ်လား”

“သိရင်ပြီးတာပဲလေ...ဟီး...ဟီး”

“ရယ်သံကိုက ဝိုလ်အောင်ဒင်ရယ်သံနဲ့...အမြင်ကတ်လိုက်
တာ။ ဟော့ကောင် ဆိုင်ဖ...ငါတို့လည်း ဒီမှာ ဘယ်လောက်ထိ
ပျော်နေသလဲ ရှင်းပြလိုက်ပါဦးကွာ”

ဟုတ်လား၊ မဟုတ်သလား မသိ၊ ဝေယျာအောင်က ကြွား
သည့်လေသံနှင့် ဆိုင်ဖလက်ထဲသို့ ကြိုးဖုန်းလေး လွှဲပေးသည်။

“အပိုတွေ လာမပြောနဲ့၊ ငါ့သမီး စာကျက်နေတယ်”

“ဖုန်းဆက်လိုက်ရမလား...ဖုန်းဆက်လိုက်ရမလား”

နှစ်ယောက်သား အဆောင်သူတွေကို အားမနာဘဲ
ကိုနှစ်ယောက်ကို လှောင်နေကြသည်။ ထိုကာလတုန်းက ကြိုးဖုန်း
သာရှိပြီး တစ်မိနစ် (၅၀) ကျပ်က အထွက်ကော်လံဖြစ်ပြီး အဝင်
ကော်လံက သူမတို့အဆောင်တွင် တစ်မိနစ် (၂၅) ကျပ် ဖြစ်သည်။

အဝင်က ဘေလ်မဖြတ်ပေမယ့် လုပ်စားနေကြသူများမို့
ပြောနိုင်။

ဖုန်းဖိုးကတော့ တော်တော်ထိသည်။ အမြဲတမ်းခေါ်တဲ့သူတွေ
က ဝေယျာအောင်နှင့်ဆိုင်ဖဖြစ်ပြီး အဝင်ကော်လံ လက်ခံရသည့်
သူမတို့မှာလည်း မသက်သာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ဘယ်တော့မှ မမေ့
ဘတ်သော သူငယ်ချင်းတွေကို ရထားသဖြင့် သူမတို့ကံကောင်း
သည်ဟု ဆိုရမည်သာ။

“ရှင်ငြိမ်းမိုး...ပါဆယ်ထုပ်တစ်ထုပ် လာပို့တယ်ဟေ့”
အဆောင်မှူးလားပို့သော ပါဆယ်ထုပ်ကို ကြည့်ပြီး
နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ ရယ်ကြသည်။

ဖွန်ကြောင်တတ်သော အဆောင်ကျောင်းသားတွေ ဖြစ်နိုင်တာ
မို့ ထူးပြီးရင်မခန့်။ တချို့သော ယောက်ျားတွေက ထာဘီမြင်ရင်
ရင်ခန့်တတ်သူတွေမို့ စိတ်ထဲ လေးလေးနက်နက် ထည့်ထားစရာ
မလို။

ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာမှ ကြိုက်သူခိုက်သူမရှိသော သူမတို့က
တော့ သူများရပ်ရွာတွင် ဆန်းပွင့်နေကြသည်ဟု ဆိုရမလား။ အပျော်
ကြံခံရသည်ဟု ဆိုရမလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားတွေနှင့်

သိပ်ပြီးအရောတဝင်တော့ မနေမိကြ။

“ဘယ်သူပေးတာလဲ”

“ဪ...ကျုပ်လည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ”

ပါကင်ပေပါပေါ်ကတိပ်ကို သေချာခွာရင်း အမေးအဖြေလှုပ်
နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“အနေတော်ဗူးပဲ...အထဲမှာ ဘာရှိမလဲမသိဘူး...မှန်း”

“ဪ...မေနှင်းကလဲ”

တိပ်ခွာနေသော ရှင်ငြိမ်းမိုးလက်ထဲက ပါဆယ်ထုပ်ကိုယူကာ
နားနားတွင် ကပ်၍ ခလောက်ကြည့်သေးသည်။

“ဗူးတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး”

“အမလေး...တွေးလိုက်တာလည်း အကြီးကြီးပဲနော်”

“စားစရာဆိုရင် အတူတူ စားရအောင်”

“ရော်...ဒီကလေးမ”

အစားအငမ်းထူနေသော မေနှင်းကို မျက်စောင်းထိုးပြီး
ပါကင်ပေပါအားလုံးကို ခွာချလိုက်သည်။

“ဟင်”

“ဟယ်...နာရီဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

မေနှင်းက ခိုးခိုးခက်ခက်နှင့် ဂျပန်ဖက်ဗူးကိုဖွင့်ကာ အထဲက
ပစ္စည်းကို ထုတ်ယူသည်။ တစ်ထွာသာသာဗူးလေး ဖြစ်သည်။
ရှင်ငြိမ်းမိုး ဗူးကို စိတ်မဝင်စားအား။ ဗူးပေါ်က စာသားတွေကို
အဓိပ္ပာယ်ဖော်နေမိသည်။

ကွန်ပျူတာစာလုံးတွေနှင့် အကျအန ရိုက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

Happy Birthday Shin Nyein Moe ,
"I only want you to love me"

Your lover

“ဝိုး...မိုက်လိုက်တာ”

မေနှင်းထံမှ အံ့ဩကြီးစွာ ရေရွတ်သည့်အသံ။ သူ အံ့ဩ
သည့်အသံထက် ရှင်ငြိမ်းမိုး ပို၍အံ့ဩရသည်။ ဒီနေ့ ကိုယ့်မွေးနေ့
ဆိုတာ တကယ်ရင်းနှီးသော မေနှင်းသာသိပြီး ကျန်တဲ့သူ ဘယ်သူမှ
မသိကြပေ။

ဘယ်သူလဲ...

လှပသော ကျောက်အိမ်လေးထဲက နာရီကို ကြည့်ပြီး ရှင်ငြိမ်း
မိုး ပဟောဠိ စတင်ဖြစ်ရတော့သည်။

ရန်မခန့်နှင့် ပြတ်ခဲ့ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း သူမ အချစ်ဆိုတာကို
အကြောက်ကြီး ကြောက်သွားခဲ့ပြီ။ နောက်ထပ်ချစ်ဖို့လည်း ရှေ့မတိုး
ရဲတော့ပေ။

ဒီလိုကိစ္စမျိုး ဝေယျာအောင်တို့လည်း မလုပ်တတ်တာမို့
မိတ်ထဲ သိပ်မထည့်ဖြစ်တော့ပေ။ အတန်းတက် စာကျက်နေရပြီမို့
စာမေးပွဲပဲ ခေါင်းထဲထည့်ထားလိုက်သည်။

အခန်း (၂၁)

Happy Birthday Shin Nyein Moe ,

"You and love came to my life at the very same moment."

Your lover

"ဒါ ဘယ်နှကြိမ်မြောက်လဲ ရှင်ငြိမ်း"

မေနှင်းက အံ့ဩမယုံကြည်နိုင်မှု၊ အားကျမှုနှင့်မေးတော့ ရှင်ငြိမ်းမိုးနှုတ်က မဖြေဘဲ လက်လေးချောင်း ထောင်ပြလိုက်သည်။

ဘယ်သူမှန်းမသိပေမယ့် ရှင်ငြိမ်းမိုး မွေးနေ့နီးတိုင်း စာတစ်စောင်ကို မျှော်လာတတ်သည်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိသဖြင့် စိတ်မနှစ်မိအောင် ကြိုးစားသော်လည်း မသိစိတ်ထဲ၌ ကိုယ့်လို ဂရုစိုက်သူ ရှိနေပါလားလို့ သာယာမိပြန်သည်။

ပဟေဠိဆန်သည်ဟု ပြောရမည်။

အရင်တုန်းက ရတနာပုံမှာမို့ထားတော့။ ဒုတိယနှစ်ကတည်းက လားရှိုးသို့ ပြောင်းလာခဲ့ရသော်လည်း လားရှိုးတွင် ထိုလက်ဆောင် ရောက်လာပြန်သည်။

"ရှင် ဘယ်သူလဲ"

ရှင်ငြိမ်းမိုး တိုးတိုးတိတ်တိတ် မေးမိပြန်သည်။ သူ ပို့ပေးသော လက်ဆောင်တွေထက် သူ ပို့သောစာလေးတစ်ကြောင်းကိုပင် မက်မောမိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မကျေနပ်ချင်။

"ဝေယျာအောင်တို့နှစ်ယောက်ကလည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့နော်"

"ဟုတ်စရာလား...ငါတို့ ပေါင်းလာတာကြာပြီ။ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ အဲဒီလိုစိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန် လုပ်တတ်တဲ့သူ ဘယ်သူရှိမှာလဲ"

"တစ်ခါထက် နှစ်ခါဆို စနောက်နေတာလို့ ဆိုရဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ လေးခါလောက်ရှိပြီဆိုရင်တော့ နင့် crush က နင့်ကို တော်တော်ကြွနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်"

"အဲဒီလို ကောက်ချက်မချနဲ့လေ မေနှင်း...ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိဘဲ ငါတို့ ကောက်ချက်ချလို့မှ မရတာ"

"အင်း...ဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ်"

နှစ်တိုင်းရောက်လာတတ်သော လက်ဆောင်နှင့် စာတွေကို ဂျပ်ဖာတစ်ခုနှင့် ခုထည့်ထားလိုက်သည်။ ထိုဂျပ်ဖာဖွင့်ဖြစ်သည် ဆိုတာကလည်း ရှင်ငြိမ်းမိုး မွေးနေ့လက်ဆောင်တစ်ခုခု ရောက်လာတတ်မှ ဖွင့်ဖြစ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

နဂိုကတည်းက စက်ချုပ်ခြင်းတွင် အာရုံအပြည့်စိုက်ခဲ့သူဖြစ်ရာ နောက်ဆုံးနှစ်ပြီးတော့ ဒီအလုပ်မှာပဲ အာရုံကို လုံးလုံးထည့်ထားလိုက်သည်။

အလတ်က ဒုတိယနှစ်တက်ဖို့စောင့်ရင်း ရှင်ငြိမ်းမိုး၏ စက်ချုပ်လုပ်ခြင်းတွင် ဝင်ရောက်သင်ယူနေသည်။ အငယ်က (၉) တန်း ဖြစ်သည်။

အဖေက အရက်ဖြတ်လိုက်ပြီမို့ ဝမ်းသာမိသည်။ အမေက နောက်အိမ်ထောင်ထူသွားသည့်နောက် အလတ်တို့ကို သိပ်မထောက်ပံ့တော့တာမို့ အလတ် (၁၀)တန်းကတည်းက အငယ်နှင့်အလတ်ကို အိမ်တွင် ခေါ်ထားလိုက်သည်။

အဘိုးနှင့်အဘွားကလည်း အသက်ကြီးပြီ။ အလတ်ကိုတော့ အဘိုးတို့အိမ် တစ်နေ့ တစ်ခေါက်လောက်သွားပြီး ချက်ပြုတ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်စေသည်။

အဖေကတော့ သူ့သမီး (၃)ယောက်စလုံး သူ့ဘေးနားတွင် ရှိနေတာမို့ ဝမ်းသာနေရှာသည်။ အမေ ဘေးမှာမရှိသည်မှအပ ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့မိသားစု စုံလင်သည်ဟု ဆိုရမည်။

အဖေကတော့...

“သမီးရဲ့အမေကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့။ သူ့မှာလည်း အရွယ်နဲ့ သေးတာပဲ။ သမီးတို့အပေါ်လည်း သူတတ်နိုင်သလောက် ထောက်ပံ့ခဲ့တာပဲ။ သူ့တစ်ယောက်အားနဲ့ လောကမှာ ဘယ်ရပ်တည်နိုင်မလဲ။ ပညာတတ်တယ်၊ ဥစ္စာရှိတယ်ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ။ သားသမီးအားလုံးကို တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်လုပ်ကျွေးနိုင်တဲ့

မိခင်ဆိုတာ ရှားမှရှားတဲ့ မိခင်။ သမီးတို့အမေ သာမန်မိန်းမ တစ်ယောက်လေ။ အဲဒါကို အပြစ်မတင်ကြပါနဲ့။”

အမေပြောသလို ကံကုန်၍ လမ်းခွဲရသည်ဆိုသောစကားက မှန်လွန်းသည်။ အမေသည် အဖေ့ကို မုန်းတီးမနေဘဲ ညည်းတို့အဖေ့ကို ဂရုစိုက်ကြဟုပြောသလို အဖေကလည်း သမီးတို့ အဆင်ပြေရင် သမီးတို့အမေကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ ထောက်ပံ့ဟု ပြောတတ်သည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ကတော့ အခေါ်အပြောမရှိပေ။ သူမတို့လည်း ဤအခြေအနေတွင် နေသားကျခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တစ်ခု ကံကောင်းသည်က သူ့များမိသားစုလို သူမတို့မိသားစု ဝါးအစည်းပြေသလို မပြေသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တချို့ဆို အဖေနှင့်အမေကွဲလျှင် သားသမီးတွေရဲ့ဘဝက အခြေအနေ ကိုင်ရိုက်ခံရသလို ပရမ်းပတာ ဖြစ်သွားတတ်သည်။

အခု သူမတို့ညီအစ်မ (၃)ယောက်မှာ ထင်သလောက် ကံမဆိုးကြပေ။ ရှင်ငြိမ်းမိုးလည်း တတ်နိုင်သမျှ သူတို့လေးတွေကို စောင့်ရှောက်သည်။

မေနှင်းတို့ကတော့...

“နင်က အမကြီး အမိရာ ဝိသပါပေတယ် သူငယ်ချင်းရာ” ဟု သူမကို ထောပနာပြုကြသည်။

ဟိုးငယ်ငယ်လေးတုန်းကအတိုင်းပင် သူမ၏အိမ်လေးသည် သူငယ်ချင်းအားလုံး စုဝေးရာနေရာ ဖြစ်သည်။

အရင်တုန်းက ရှင်ငြိမ်းမိုးတစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်နေ

တတ်သော အိမ်လေးက စက်ချုပ်သံ၊ ရယ်သံမောသံတို့နှင့် ဖေညော် နေလေသည်။

အလတ်က အသင်အနေနှင့်ကူပြီး နောက်ထပ်အကူ (၂)ယောက် လည်း ရှိသေးသည်။ အလတ်က ရှင်ငြိမ်းမိုးထက် ပိုပြီးအမြင်လည်း ရှိသည်။ ဝါသနာလည်းကြီးသည်။ သူ့ဘာသာသူ ဒီခိုင်းထွင်ပြီး ချုပ်တတ်တာမို့ တချို့ဆယ်ကျော်သက်ကောင်မလေးတွေက အလတ် ရဲ့လက်ရာကို သဘောကျကြသည်။

ဤစက်ချုပ်သည့်ဘဝလေးသည် သူမရဲ့ဘဝဟု ထင်ခဲ့သမျှ ကံကြမ္မာသည် သူမရဲ့ဘဝကို တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲစေခဲ့သည်။

“မမကြီး... credit ပါတယ်... မမကြီးတစ်ယောက်တည်း credit ပါတာနော်။ အလတ် သေချာကြည့်ခဲ့တာ”

အောင်စာရင်းကို အလတ်ပဲသွားကြည့်ကာ ရှင်ငြိမ်းမိုးက အထည်အော်ဒါများကြားတွင် လက်မလည်နိုင်အောင် အလုပ်ရှုပ်နေ ခဲ့သည်။

“ဟုတ်လား”

“ဟင်... မမကြီးရဲ့လေသံကလည်း ပျော်တဲ့လေသံမပေါက် ပါလား။ ဒါ ပျော်ရမှာလေ”

လည်ပင်းပေါက်ဖောက်ဖို့ ခဲတားနေသော ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့ လက်မောင်း အားမလိုအားမရတုန်းရင်း အလတ်က ပြောသည်။

“အထူးပဲအောင်အောင်... ရိုးရိုးပဲအောင်အောင် အဓိကက ဘွဲ့တစ်လုံးရဖို့က အဓိကမဟုတ်လား... အလတ်၊ အောင်ပြီဆိုတော့ ဒီအလုပ်မှာ မမကြီး စိတ်လုံးလုံးနှစ်ရတော့မှာပေါ့”

“အလတ်ရဲ့ဆန္ဒကတော့ မမကြီးကို မာစတာ ဆက်တက် စေချင်တယ်”

“အလတ်”

“မမကြီးကလဲ”

“ဒီညီမနှစ်ယောက် ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“အဖေ”

အိမ်ပေါ်သို့တက်လာသော အဖေကို အလတ်က ဆီးကြိုပြီး စောစောကစကားတွေ ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

“ဒီလိုအခွင့်အရေးလိုချင်တဲ့လူတိုင်း ရတာမဟုတ်ဘူး အဖေရဲ့... မမကြီးက တကယ်တော်လို့၊ နောက်ပြီး ရှေ့ဆက် တက်စေချင်လို့ credit ပေးထားတာ... ဆက်မတက်ဘူးဆိုရင် ဘယ်လောက်နှစ်နာလိုက်သလဲ”

“အလတ်နော်... နင် ငါ့ထက် အငယ်... ဘာမှ ငါ့ကို ဆရာ လုပ်စရာမလိုဘူး”

အဖေက ဘာမှမပြော။ ရေမိုးချိုး၊ ထမင်းစားကြသည်။ အောင်စာရင်းကိစ္စ ဆက်မပြောဖြစ်ကြ။ သူမတို့ ထမင်းစားနေတုန်း မေနှင်းတို့အဖွဲ့ ရောက်လာသည်။

အလတ်က နောက်ထပ် ဖောက်သယ်ချနေပြန်သည်။ ရှင်ငြိမ်းမိုး အလတ်ရဲ့ခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲနေအောင် ခေါက်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

အဖေနှင့်အလတ် သူငယ်ချင်းတွေ ဘာပြောနေသလဲ မသိ တော့။ မနက်ဖြန်လာယူမည့် အပ်ထည်တွေ အချိန်မီပြီးဖို့ပဲ

ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့ခေါင်းထဲမှာ ရှိသည်။

“အလတ်ပြောတာ ငါတော့ ထောက်ခံတယ်”

“ဘာ...ကောင်စုတ်၊ ငါ မျဉ်းတံနဲ့ ပြေးရိုက်လိုက်ရ... နင် ဘာသိလို့ ဆရာလာလုပ်နေတာလဲ”

ဆက်တီပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သော ဝေယျာအောင်ကို မာန်မဲလိုက်သည်။

အကူတွေက ညံ့မလာပါ။ ယခုတော့ ကိုယ့်မိသားစုနှင့် သူငယ်ချင်းတွေပဲဆိုတော့ ပြောမနာ၊ ဆိုမနာ။

အလတ်က စောစောတုန်းက ခေါင်းခေါက်ခွဲသဖြင့် သူမကို သိပ်မကြည့်။ သူ့ဘာသာသူ အင်္ကျီဒီဇိုင်းဆွဲနေရင်း ငြိမ်နေသည်။

နှစ်ခုံတွဲဆက်တီပေါ်တွင် မေနှင်း၊ ဝေယျာအောင်နှင့်ဆိုင်ဖဦး တို့က ထိုင်နေပြီး အဖေက ထိပ်ကခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

အငယ်ကတော့ (၉)တန်းမို့ အဆောင်ပို့ထားသည်။ ထမင်း စရိတ်ပါ ပေးထားရတာမို့ ထမင်းဘူးပို့ပေးဖို့ မလိုပေ။

“အခု နင် ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

“ဘာဆက်လုပ်စရာလိုလို့လဲ... အရင်အတိုင်း ပုံမှန်လည်ပတ် ရဲ့ပဲ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ကျောင်းလည်းပြီးပြီဆိုတော့ အရင်က ထက် ပိုကြိုးစားရတော့မှာပေါ့”

“ငယ်ငယ်တုန်းကဆို နင်က ငါ့တို့ထက် ရည်မှန်းချက်ပိုကြီး ခဲ့တယ်နော် ရှင်ငြိမ်း”

“မေနှင်းချစ်”

အဖေ စိတ်မကောင်းဖြစ်မည်ဆိုး၍ မေနှင်းကို လှမ်းတား

လိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ ပြုံးပြမရ၊ ပြုံးပြမရသော မေနှင်းကတော့...

“ငါတို့အားလုံးရဲ့ဆန္ဒအရဆို နင့်ကို ရှေ့ဆက်တက်စေချင် တယ်။ ဦးလေးက အထက်တန်းရှေ့နေဆိုတာ နင် သိတယ်မလား။

နင် ကျောင်းပြီးရင် ကိုယ့်မြို့မှာကိုယ်လာပြီး ချိန်ဘာဆင်းရဲ့ပဲ။ အလတ်ပြောသလို ဒီအခွင့်အရေးဆိုတာ တော်ရုံလူ မရဘူး”

“မမကြီးက အလတ်တို့ကို ငဲ့နေတာ...မမနှင်း”

“အလတ်နော်”

အင်္ကျီကိုက်ရခြင်းအပေါ် စိတ်ကမပါတော့။ လက်ထဲက ကတ်ကြေးကို ပစ်ချလိုက်သည်။ ရပ်နေသည့်နေရာမှ မခွာဘဲ...

“(၃)နှစ်စရိတ်က လွယ်တယ်လို့ နင်တို့ ထင်နေသလား မေနှင်း...ငါ ဟိုမှာကျောင်းသွားတက်ရင် အလုပ်ဘယ်သူလုပ်မှာ လဲ”

“အလတ်လုပ်မှာပေါ့”

“အလတ်”

“ဟုတ်တယ်...အလတ်က မမကြီးလို စာလည်းမတော်ဘူး။ စက်ချုပ်တဲ့အလုပ်ကို ဝါသနာပါတယ်။ မမကြီးကို ကျောင်းသွား တက်ခိုင်းတာက မမကြီးရဲ့အလုပ်ကို အလတ် လက်ဝါးကြီးအုပ်မလို့ ဟီး...ဟီး”

“ရုပ်ကိုက ပြောင်ချော်ချော်နဲ့”

စောစောက ခေါင်းခေါက်ခံထားရသူမဟုတ်သလိုနှင့် ပြောင် ချော်ချော်ပြောနေသော အလတ်ကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးလိုက်သည်။

အဖေက သူမတို့အားလုံး ပြောနေကြသမျှကို ဘာမှဝင်မပြော

ဘဲ အားလုံးရဲ့အသံတိတ်သွားတော့မှ...

“အဖေ သမီးတွေကို သာမန်ဘွဲ့တစ်ခုလုံးယူပြီး အလုပ်ကိုပဲ ကျုံးရုန်းလုပ်နေတာ မြင်ရတာ အဖေ မမြင်ချင်ဘူး။ သမီးတို့ကို ထူးထူးချွန်ချွန် ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဝပေးအခြေအနေ ကြောင့် အဖေ ဖြစ်စေချင်သလို မဖြစ်ရဘူး။ အခုအခြေအနေ ပေးလာပြီဆိုတော့ အဖေသဘောတော့ သမီး မာစတာ ဆက်တက် ရမယ်”

“အဖေ”

“ဒါ...အဖေ့ရဲ့အမိန့်ပဲ။ သမီးကို ကျောင်းဆက်ထားဖို့ ခွန်အားတွေ အဖေ့မှာ ရှိသေးတယ်”

“အဖေရယ်”

“ငါတို့က နင်တို့မိသားစုကို မစာနာလို့ ဒီလိုအကြံဉာဏ်ပေး တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ နင်က ငါတို့အားလုံးထက်တော်တဲ့သူ... အခွင့်အရေးရသခိုက် မြင့်မြင့်မားမား တက်စေချင်တယ်”

“နင် အိမ်အတွက် ကြောင့်ကြနေတယ်ဆိုရင် ဘာမှစိတ်မပူ နဲ့၊ နင့်အဖေက ငါတို့အဖေ...နင့်ညီမလေးတွေက ငါတို့ညီမလေး တွေပဲ”

သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြသည်။

အခန်း (၂၂)

အားလုံးရဲ့တိုက်တွန်းမှုကြောင့် ရှင်ငြိမ်းမိုး ရတနာပုံတက္ကသိုလ် တစ်ခေါက်ရောက်လာရပြန်သည်။ မာစတာတက်လျှင် မိန်းသို့ ပြောင်းခွင့်ရှိသော်လည်း ရတနာပုံတွင် တက်၍ရသည်ဆိုတော့ ရှင်ငြိမ်းမိုး ရတနာပုံကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်သည်။

ရတနာပုံတွင် သူမ၊ သိသော ဆရာမတွေ ရှိသည်။ ဦးပိန်နှင့် ဖယ်ဖယ်ပင်တန်းကတော့ သူမကို ပြောင်းလဲမှုမရှိ ကြိုဆိုနေဆဲပင်။

လားရှိုးမှ သူမတစ်ယောက်တည်းဖြစ်သော်လည်း အခြား သောဒေသမှ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ စုလိုက်လျှင်တော့ အယောက် (၂၀) ကျော်မည်။

အလတ်က...

“အလတ်ကို ယုံကြည်ပေးပါ။ မမကြီးပြန်လာရင် ဒီလုပ်ငန်းက ဒီထက်မက အောင်မြင်စေရပါ့မယ်။ အလတ်တို့ကို ငဲ့ပြီး မမကြီး အဝေးသင်ယူခဲ့တာ သိတယ်။ မမကြီးတစ်ယောက်တည်းဆို အဖေက ဒေးထားနိုင်ပါတယ်။ အလတ်တို့က တစ်ခါပြန်သိတတ်ပါရစေ။ အငယ်ရဲ့ကုန်ကျစရိတ်လည်း မပူပါနဲ့။ အငယ် စာကြိုးစားတာ မမကြီးလည်း သိသားပဲ”

“သမီးက စဉ်းစားချင်ချိန်နီင်တဲ့သူ၊ ဘာအရာလုပ်သင့်လဲ- ဘယ်အရာမလုပ်သင့်လဲ ခွဲခြားနိုင်တယ်။ ဘာမှထူးပြီး မမှာချင်ပါဘူး”

သူငယ်ချင်းအားလုံးရဲ့ တိုက်တွန်းမှု၊ အိမ်ရဲ့တိုက်တွန်းမှုတွေကြောင့် သူမရဲ့ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲသွားသည်။

ယခုချိန်မှာ သူမ အကောင်းဆုံး ကြိုးစားရမည်။

“ဆရာမ...ဒီရဲ့စာပိုဒ်ရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းပြပေးပါ”

ကျောင်းတက်ပြီးအကြာ ရှင်ငြိမ်း အလုပ်ရှာရင်း ဝိုက်ဆရာမ ဖြစ်လာသည်။

သူများကျရှင်က ဝိုက်ဆရာမ မဟုတ်ဘဲ သီးသန့်ဝိုက်ဆရာမ ဖြစ်သည်။

သူဌေးသားသမီးတွေမို့ တော်တော်တော့ သည်းခံပေးရသည်။ ပညာနှင့်ပတ်သက်လျှင်တော့ ဘယ်တော့မှ အလျှော့မပေးတတ်ပေ။

ရှင်ငြိမ်းမိုး ဂိုက်သစ်ရသည် အိမ်က ကလေးနှင့် သူသူငယ်ချင်း (၃)ယောက် စုစုပေါင်း (၄)ယောက်။ ယောက်ျားလေး (၄)ယောက်၊ မိန်းကလေး (၂)ယောက်။

ထိုကလေး (၄)ယောက်ကိုမြင်တိုင်း ရှင်ငြိမ်း ငယ်ဘဝကို သတိရမိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ရန်မခကို သတိရမိသည်။

သူပြောခဲ့သလိုပင် ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့ရဲ့ တွေ့ဆုံခြင်းသည် နောက်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ ရန်ကုန်ကို ထွက်သွားပြီးကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေကို မဆက်သွယ်တော့။ သူ့မိဘတွေလည်း နှစ်ကုန်ပိုင်းတွင် ပြောင်းသွားကြသည်။

ဝေယျာအောင်တို့ထံမှ ဘာမှပြောသံမကြားရသဖြင့် ဝေယျာအောင်တို့ကိုလည်း ဆက်သွယ်ပုံမရ။

သူမကတော့ ချစ်တတ်အောင် သင်ပေးခဲ့သူအား ဘယ်တော့မှမမေ့။ မုန်းတတ်အောင် သင်ပေးခဲ့၍လည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ယခုတော့ ရှင်ငြိမ်းမိုးသည် ခံစားချက်အသည်းနှလုံးမရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့သည်။

“ရှင်ငြိမ်းမိုးကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲ”

“ဘာတစ်မျိုးလဲ...မခင်”

“မသိဘူး...ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် နာကြည်းချက်ရှိနေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့နဲ့ပတ်သက်ရင် ခံစားချက်မရှိတာလား...တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

“ဘာလို့လဲ မခင်”

အဆောင်မှာနေတော့ အခန်းဖော်က ဖလော်မေဂျာမှ ဒုတိယနှစ်ကစတာကျောင်းသူ မမခင်နှင့်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

မမခင်သည် စာလည်းလုပ်သည်။ အားကစားသင်တန်းတစ်ခု

တွင် နည်းပြလည်းလုပ်သည်။ သူ့ပညာရေးအတွက်သာမက ဝိသိ
လျှံလျှံ သုံးစွဲနိုင်တာမို့ မမခင်ကိုကြည့်လျှင် အမြဲတမ်း လန်းဆန်း
တက်ကြွနေတတ်သည်။

“မမခင်...ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူကဲခတ်တော်တယ်လို့
ဂုဏ်ယူထားတာ...ဒါပေမဲ့ ရှင်ငြိမ်းနဲ့တွေ့တော့ ပြောင်းလဲသွား
တယ်”

“အဟင်း...”

“ဟုတ်တယ်...အမိရဲ့၊ ရယ်မနေနဲ့...အမိက နားလည်
ခက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် သဘောကျပါတယ်”

“အမလေး”

ရင်ဘတ်ဖိပြီး မျက်လုံးပြူးပြဲတော့ မမခင်က သဘောကုန်း
ရယ်လေသည်။

မမခင်က ပွေတာမဟုတ်ပေမယ့် boyfriend တွေတော့
များပုံရသည်။ ဒါပေမဲ့ တခြားသော ပြိုင်တတ်ဆိုင်တတ်သော
လူတွေနှင့်စာလျှင် မမခင်နှင့်နေရတာ သူမ ဝိသဘောကျသည်။

မမခင်သည် စပ်လည်း မစပ်စုတတ်ပေ။

“ကဲ...မမခင် သင်တန်းသွားတော့မယ်။ ရှင်ငြိမ်း အပြင်
ထွက်ဦးမလား”

“မထွက်တော့ဘူး...မမခင်”

“ညနေပြန်လာရင် ဦးပိန်ဘက် လမ်းလျှောက်ရအောင်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အမြဲတမ်း မှောင်မှပြန်လာတတ်သော မမခင်က ရှင်ငြိမ်းမိုး

ညနေတိုင်း ဦးပိန်ဘက် တစ်ယောက်တည်း လမ်းထွက်လျှောက်တာ
သိပုံမရပေ။

“ရှင်ငြိမ်းမိုး ပါဆယ်ထုပ်ပါတယ်၊ လက်မှတ်ထိုးယူပါ”

ပါဆယ်ထုပ်ဆိုတဲ့အသံကြားရတော့ ရင်ထဲ ဒီတံခနဲ
ခုန်သွားသည်။

ဒီနေ့ သူမရဲ့မွေးနေ့ ရောက်လာနေကျ ပါဆယ်ထုပ်ကော
ဟုတ်ရဲ့လား။ ယခုဆို လားရှိုးက သူငယ်ချင်းတွေ၊ မိသားစုတွေဆီ
က ပါဆယ်ထုပ် ရောက်ရောက်လာတတ်တာမို့ ပါဆယ်ထုပ်လက်ခံ
ရခြင်းသည် မဆန်းကြယ်တော့ပေ။

ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့က သူမရဲ့မွေးနေ့။

“လာပြီ”

ပါဆယ်ထုပ်ရောက်လာတိုင်း ဘယ်သူလာပေးသလဲ သေချာ
မေး၍မရ။ အဆောင်မှူးဆီရောက်လာသော ပါဆယ်ထုပ်ပေးသူ
သည် တော်ကြာ ကလေးဖြစ်လိုက်၊ တော်ကြာ မိန်းကလေးဖြစ်လိုက်
နှင့်။ ဒါပေမဲ့ ကွန်ပျူတာစာစီထားသော စာလုံးတွေမြင်တိုင်း
တစ်ယောက်သောသူဆိုတာ သေချာသည်။ အဆောင်ထဲရောက်တော့
ပါဆယ်ထုပ်ကို ကမန်းကတန်း ဖြေလိုက်သည်။

Happy Birthday Shin Nyein Moe ,

"All I can do everytime I miss you is to store
at your pictures and smile"

Your lover

“ဟင်”

ပြုံးရယ်နေသော သူမရဲ့ပုံလေး ဝက်ဝံရုပ်လက်ထဲတွင် ချော့လိုက်ရသဖြင့် တုန်လှုပ်သွားသည်။ ဝတ်ထားသည့်အဝတ်အစားက သိပ်မကြာခင်က သူမ ဦးပိန်တံတားပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်ခဲ့သော ဟန်နှင့် အဝတ်အစား၊ သူက သူမနှင့် အနီးဆုံးလူလား။

“သိရခက်လိုက်တာ...ရှင် ဘယ်သူလဲ။ ရှင် (၅)နှစ်လောက် ဒီလိုပဲ ကွယ်ဝှက်နေတော့မှာလား။ ရှင် ကျွန်မဘေး ရောက်နေပြီလား”

အခန်း (၂၃)

“ဆရာမ...ဒီဘက်ကို ကြွပါရှင်”

“ဆရာမ”

“ဝေး...ဆရာမ လာတယ်၊ မိတာတို့...ဒီမှာ ဆရာမ လာတယ်”

“ဆရာမ တကယ်လာတယ်နော်...ပျော်လိုက်တာ”

ကလေးတွေက သူမကို အော်ကြခေါ်ကြနှင့်မို့ အားလုံးရဲ့ အကြည့်တွေက သူမဆီသို့ ရောက်လာသည်။

လူအားလုံးရဲ့အကြည့် ကိုယ့်ဆီရောက်လာသဖြင့် အနေခက် လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

ကလေးတွေက အငယ်ထက် တစ်နှစ်ငယ်သော ကိုးတန်း ကျောင်းသားများ ဖြစ်သည်။

ထွားကျိုင်းကြသူများမို့ သူမနှင့် သိပ်မကွာသည့်ဟန်။

“ဆရာမ... ဒီမှာထိုင်နေနော်”

“ဆရာမ အများကြီးစားရမယ်နော်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ပြောကြခြင်းမို့ စေတနာ၏ အခိုင်အရောင်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

အိတ်နှင့်ထည့်ထားသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို မွှေးနေ့နှင့် ခင်ခင်တာရဲ့လက်ထဲ ထည့်ပေးပြီး...

“Happy Birthday ပါ သမီးခင်ခင်တာ”

“ကျေးဇူးပါ ဆရာမ”

“ဆရာမ... အဲဒီဗူးထဲမှာ ကြွက်သေပုပ်ထည့်ထားတာလား”

“ကောင်စုတ်... သေသွားမယ်”

“ကြွက်သေပုပ်မဟုတ်ရင် ပိုးဟပ်တွေ စုထည့်ထားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဟုတ်တယ်မလား... ဆရာမ”

“နင်တို့နော်... နင်တို့ စနောက်နေတာနဲ့ ဆရာမကို အားနာစရာကြီး”

“ရပါတယ်... သမီးရယ်”

တူလိုက်တာ။ ကလေး (၄)ယောက်စလုံးက သူမရဲ့ငယ်ဘဝနှင့် တူလိုက်ကြတာ။ ယောက်ျားလေး (၂)ယောက်သည် ဝေယျာအောင်နှင့်ဆိုင်ဖဦးနှင့်တူပြီး မိန်းကလေး (၂)ယောက်သည် သူမတို့ (၂)ယောက်နှင့်တူသည်။

ယောက်ျားလေးတွေက အစအနောက် အရမ်းသန်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဒေါသကြီးပြီး ကျန်တစ်ယောက်က

ချစ်ဖြေတတ်သည်။

ဒီလိုပျော်ဖို့ကောင်းသော သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲ ရန်မခလို လူချိုး မပေါ်ပေါက်ပါစေနှင့်ဟု သူမ တိုးတိတ်စွာ ဆုတောင်းမိသည်။ ကိုယ့်ငယ်ဘဝနှင့် ဆင်တူသော ဤကလေး (၄)ယောက်ကို သူမ ချစ်သည်။ သူတို့လေးတွေကလည်း ဘာမဆို အကောင်းအဆိုး တိုင်ပင်၍ရသော သူမကို ချစ်ကြသည်။

စာသင်ချိန်ပြီးလျှင် သူမက သူတို့ရဲ့သူငယ်ချင်း ဖြစ်သည်။

“ဆရာမ... စားလို့ကောင်းလား”

“ထည့်စားနော်... ဆရာမ အားမနာရင် ထည့်စား”

“ကောင်စုတ်... နင် လွန်နေပြီနော်... ဆရာမကို အဲ့ဒီလို ပြောစရာလား။ တော်တော်ရိုင်းတယ်”

“ဘာရိုင်းလို့လဲ... ငါ ဘာပြောပြော ဆရာမ စိတ်မဆိုးဘူး။

ငါကလည်း စတာ... တကယ်တမ်း နင်တို့ထက် ဆရာမကိုချစ်လို့ စာသင်တိုင်း ဆရာမအတွက် မုန့်ဝယ်ခဲ့တာပေါ့”

“ဟား... ဟား... ယုံတမ်းစကားတွေဟယ်... နင် မစားချင်

လို့ ယူလာတဲ့မုန့်တွေများ”

သူတို့တွေ အနိုင်ရဖို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြိုင်အဆိုင် ငြင်းနေတာက အရေးမကြီး။ တချို့ရဲ့အကြည့်တွေက ဒီမှာပဲ မှည့် စိတ်ကျဉ်းကျပ်လာသည်။

“ဟဲ့... ဒီကလေးတွေ မင်းတို့ပဲရှိနေတယ် အောက်မေ့နေတာ

လား။ ဆရာမ အေးအေးဆေးဆေး သုံးဆောင်ပါစေ... ဆရာမကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်...”

“အို...ရပါတယ်ရှင်”

“က... (၄)ယောက်...အပေါ်ထပ်ကို သွားစဉ်ခံကြဦး”

“ဟီး...ဟီး”

သူတို့ကို ဧည့်ခံဦးဆိုသဖြင့် ဟီးဟီးဟားဟားနှင့် ပြေးတက် သွားကြသည်။ ဘယ်သူတွေတော့ မျောက် (၄)ယောက်ရဲ့ အ အနောက်လက်ချက်မိမလဲ မသိ။

မသွားခင်...

“ဆရာမ...အကြာကြီးနေရမယ်နော်”

“ညနေထိနေ”

“ညနေထိနေရင် ငါတို့ ကျူရှင်တက်ရမှာပေါ့”

“ဒီနေ့ မွေးနေ့...ကျူရှင်ပိတ်ပေးမယ် ပြောထားတာ၊ တော်ကြာ အမြင်ကတ်လို့ ဖမ်းသင်နေမှ ဆရာမ စားပြီးပြန်တော့ နော်”

“ကောင်စုတ်”

သူများတွေကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ရှင်ငြိမ်း ခေါင်းအသာယမ်းကာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ သူတို့လေးတွေကိုမြင်လျှင် ကိုယ့်ငယ်ဘဝကို မြင်မိတာမို့ စိတ်ဆိုး၍မရ။ ချစ်စိတ်သာ ဖြစ်စေသည်။

ဝေယျာအောင်တို့ဖုန်းဆက်လာလျှင် ဒီကလေးတွေအကြောင်း ပြောပြမိတတ်သည်။ မေနှင်းကတော့ ငါတို့အစား နင့်မှာ အလွမ်း ပြေရုံနေပြီပေါ့တဲ့။

အငယ်က ဆယ်တန်းမို့ စာမေးပွဲနီးနေပြီ။ အငယ်ကို စိတ်ပျက်၍ နေ့တိုင်း ဖုန်းဆက်အားပေးရသည်။ အလတ်ကတော့ လူကြီးဆန်

လာကာ...

“မမကြီး...ဘာမှမပူနဲ့၊ အားလုံး အဆင်ပြေတယ်။ ငွေလို ရင်...မှာနော်”

“အငယ်တွေဆီ လက်ဖြန့်တောင်းသုံးရတာ ရှက်တယ်။ မတောင်းချင်ပါဘူး...အဲဒါကြောင့် ငါ စာပြနေတာ”

“အဲ့ဒီမမကြီးကတော့ သိပ်စိမ်းကားတာပဲ။ အခု မလိုလည်း ထား...လိုရင်ပြောနော်။ မမကြီး စာတမ်းပြုရင် ပိုက်ဆံအရမ်းကုန် မှာပြောထားဖူးလို့ အလတ် စုဘူးနဲ့ ပိုက်ဆံတွေ စုထားတယ်... သိလား”

“အေးပါဟယ်...နင်လည်း အလုပ်ပဲ အာရုံစိုက်မနေနဲ့... စာမေးပွဲလည်း မကျစေနဲ့”

“အင်းပါ”

(၄)လတက် (၂)လနားပေးမယ့် ဒီမှာ ကျူရှင်သင်နေတာမို့ ပြန်၍မရ။ ကလေးတွေ စာမေးပွဲမရှိသည့်အပတ်ဆို တစ်ပတ် ပြန်တတ်သည်။

“ဆရာ...ဒီမှာပဲ ထိုင်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် အစားအသောက်ကို ငြိမ်သက်စွာ စားနေစဉ် ရင်းနှီးနေသောအသံကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်မိရာ...

“အို...”

“ဪ...”

အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။

“ကလေးတွေရဲ့ဆရာမလေ ဆရာရဲ့...ဆရာမရေ... ဒါ ကျွန်မတို့ရုံးကို အသစ်ပြောင်းလာတဲ့ အေအီးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ဘက်က ဟုတ်ကဲ့အသံထွက်နိုင်ပေမယ့် သူမကတော့ ခေါင်းပဲ အနိုင်နိုင် ညိတ်ပြမိသည်။

ဒီနေရာမှာ သူနှင့် လာဆုံတွေ့ရမည်ဟု စိတ်တောင်မကူးခဲ့မိ ပေ။ တိုက်ဆိုင်မှုတွေရှိလို့ သတိရမိသည်မှအပ သူမ သူ့ကို မေ့ထား မိတာ ကြာပြီ။

အိမ်ရှင်ထွက်သွားတော့ ဝိုင်းက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ကြားတွင် ပြောစရာစကားတွေ ပျောက်ရှုနေခဲ့သည်။

ခဏလေးတွေလိုက်ရပေမယ့် သူ အရင်ကထက် ခုံညား ချောမွေ့လာတာတော့ အမှန်ပင်။

အေအီးတဲ့လား...

သူမိဘတွေ ရည်မှန်းထားသော မြင့်မြင့်မားမား နေရာ တစ်နေရာသို့ သူ့ရောက်ရှိလာပြီပေါ့။ သူနှင့်ကိုယ်ကြားက ဂုဏ်ရည် မတူ ဇာတ်လမ်းကို ပြန်တွေးမိတော့ ရင်နာစွာ ပြုံးမိပြန်သည်။

“မန္တလေးမှာ အလုပ်လုပ်နေတာလား”

“အင်း”

ပြီးပြီးရောဟန်နှင့် ခေါင်းပဲညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူနှင့်ကိုယ် ကြားတွင် လေးလေးနက်နက် ရှင်းပြစရာအကြောင်းတရားတွေမှ မရှိဘဲလေ။

“ကိုယ်...ရှေ့လကမှ ဒီကို ပြောင်းလာတာလေ။ ဒါနဲ့ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေတာ ကြာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မုန့်ဟင်းခါးကို ဆက်မစားတော့ဘဲ သူ့ရဲ့အမေးကို လိုရင်း တိုရှင်းဖြေမိသည်။

သူနှင့်ကိုယ်ရဲ့ဇာတ်လမ်းကို သူ့ဘက်က သတိမရတော့တာ လား၊ မေ့ပစ်လိုက်တာပဲလား မသိ။ သူက ကိုယ့်ကို စကားတွေ ချွန်းချွန်းဝေအောင် ပြောနိုင်သလောက် ကိုယ့်မှာတော့ လေသံတွေ ခြောက်ကပ်လို့။

“ဝေယျာအောင်တို့ကော ကျောင်းပြီးကြပြီလား...မတွေ့ရ တာကြာတော့ တွေ့ချင်သား...ဒါပေမဲ့ အလုပ်ကိစ္စတွေကလည်း များနေတော့ မလာဖြစ်ဘူး”

“.....”

“ကိုယ်လည်း ဟိုမှာသာ ကျောင်းတက်နေရတာ...သူငယ် ချင်းတွေကိုတော့ သတိရမိပါရဲ့...ဟင်...တော်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မုန့်ဟင်းခါးကို ဆက်မစားတော့ဘဲ ဇွန်းချပစ်လိုက်တော့ သူက တအံ့တဩ မေးသည်။ ရိုင်းတယ်ပဲထင်ထင်၊ သဘောထား သေးသိမ်တယ်ပဲထင်ထင် ရှင်ငြိမ်းမိုး သူ့ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ထပြန် ခဲ့သည်။

ရင်ဘတ်တွင်းမှာ စို့ကျပ်ကာ ငိုချင်သလိုလို လမ်းပေါ်မှာ သိန်းထားရသမျှ အဆောင်ရောက်တော့ ငိုမိတော့သည်။ မမခင်

မရှိနေ၍ တော်သေးသည်။

ဘာကြောင့် ငိုမိခဲ့သလဲ...ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မတွေး
တတ်တော့ပေ။ သူ့ဘက်က အခေါ်အပြောမပြတ်ခဲ့ဘဲ ကိုယ့်ကျမှ
မူပျက်နေသည်ဆိုတော့ သူမ မရင့်ကျက်သေးဘူးလား။

အခန်း (၂၄)

“တကယ်တွေ့ခဲ့တာ”

“အင်းပါဆို”

စိတ်မရှည်စွာ ဖြေလိုက်သည်။ မယုံသလို ထပ်ခါထပ်ခါ
အမေးခံရတာကိုလည်း သဘောမကျပေ။ ကိုယ့်မှာလည်း အတွင်းသိ
အစင်းသိ ရင်ဖွင့်စရာဆိုလို့ မေနှင်းချစ်သာ ရှိသည်။

ဝေယျာအောင်တို့ဆိုတာလည်း ယောက်ျားလေးတွေမို့ ကိုယ့်
ရင်တွင်းခံစားချက်ကို ရင်ဖွင့်ပြရလောက်အောင်လည်း မဟုတ်သေး
ပေ။

ညီမငယ်တွေကိုဆို ပိုဆိုး။ ကိုယ့်ရဲ့အရှုံးတွေကို သူတို့မြင်သွား
မှာ သေမလောက်ကြောက်သည်။

ကိုယ်ဟာ သူတို့အတွက် အမြဲတမ်း ခေါင်းဆောင်ကောင်း
ဖြစ်ရမည်။

“တခြားဘာမှ မပြောကြဘူးလား”

“ဘာပြောဖြစ်ရမှာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ...နင်လည်း သူ့ကို ဘာမှမမေးဖြစ်ဘူးလား”

“ဘာလို့မေးရမှာလဲ...သူက ငါ့ကို အရှက်မရှိလို့လာခေါ်တာ...ငါသာဆိုရင် လုံးဝ မခေါ်ဘူး”

“သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ...စိတ်ထဲ အတေးအမှတ်မထားပါနဲ့”

“သူငယ်ချင်းတွေလို ထောက်ထားရင် သူ ငါ့ကို ပစ်ခဲစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ အကိတ်ကို ပြန်တွေးကြည့်ရင် ငါ့ကို တမင် အပြစ်ရှာပြီးထားခဲ့တယ်ဆိုတာ ထင်ထင်ရှားရှားပဲ”

“ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့နဲ့ မေနှင်း...ငါ ဘယ်လောက်ထိ ခံစားခဲ့ရသလဲ နင် သိပါတယ်။ သူက ငါ့ရဲ့အချစ်ဦး...ခုထက်ထိလည်း အဲဒီအချစ်ဦးမကြောင့် ငါ ခံစားနေရဆဲ။ သူ သင်ပေးခဲ့လို့ ငါ နောက်ထပ် အချစ်သစ်တောင် မရှာရဲတော့တဲ့အထိပဲ”

“သူငယ်ချင်းရယ်”

တွေးတိုင်း ဝမ်းနည်းနာကျင်ခဲ့ရသည့် ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ကိုယ်ကလွဲရင် ဘယ်သူသိနိုင်လို့လဲ။

သူ့အတွက်တော့ အချစ်ဆိုတာ ပေါ့ကုန်ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ကိုယ့်အတွက်တော့ အချစ်ဆိုတာ ရှားပါးကုန်လေ။

မေနှင်းကလည်း သူမကို တတ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံး ဖြေသိမ့်ပေးရှာပါသည်။

ခုတော့ မေနှင်းသည် သူမတို့နေထိုင်ခဲ့သော အမှတ် (၁၉) ကျောင်းတွင် မိဘပြည်သူ့မန် ဆရာမ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ပြင် ကဗျာတွေ၊ ဝတ္ထုတွေ ရေးနေသော စာရေးဆရာမလေးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လာသည်။

တဖြည်းဖြည်း လူသိများလာသည်။

စိုင်းဆိုင်ဖဦးက ဘွဲ့ရတော့ ရဲထဲဝင်သွားသည်။ ရမည်းသင်းတွင် သူ သင်တန်းသွားတက်စဉ်က သူမဆီသို့ ဝင်လာသေးသည်။

“ဘာအတွေးနဲ့ ရဲထဲဝင်ခဲ့တာလဲဟာ...ရဲဆိုတာ လူမုန်းကများဘိနဲ့”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ငါလည်း မေးရဦးမယ်။ နင်ကော ဘာကြောင့် ရှေ့နေလုပ်မှာလဲ။ ရှေ့နေဆိုရင်လည်း သူများတွေ မုန်းတာပဲ။ ငါတောင် ကြားဖူးတယ်”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်ုပ်သည် အရိုးမရှိသောလျှာဖြင့် ကျမ်းကျိန်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်နှလုံးသားကမူ ထိုကျမ်းကျိန်ချက်အား မခံယူချေတဲ့။ ပြီးတော့ နင်တို့ရှေ့နေဆိုတာ တရားခံဘက်ကကော တရားလိုဘက်ကပါ နှစ်ဖက်စလုံးစားတဲ့ နှစ်ဖက်ချွန်တွေ”

“အောင်မာ...ကောင်စုတ်”

“အဓိကကတော့ကွာ...ဘာအလုပ်ပဲလုပ်လုပ် ကိုယ်မဟုတ်တာ မလုပ်မိဖို့ပဲလိုတယ် သူငယ်ချင်း...ငါတော့ ဒီလိုပဲ ခံယူတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ကလည်း ငါ့ကို အစိုးရဝန်ထမ်းပဲ လုပ်စေချင်တာလေ”

“အင်းပါ... နှင့် သင်တန်းရောက်ရင်လည်း ငါ့ကို ဖုန်းဆက်ဦး”

“အေးပါဟ”

တစ်ယောက်ပဲ... ဝေယျာအောင်တစ်ယောက်ပဲ... မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။ ထိုအိမ်ထောင်ရှင်မိန်းကလေးက ဖောက်ပြား၍ ကွဲရသည်။

တစ်ခုလပ်ဆိုသောအမည်ဆိုးကြီး တွင်ခဲ့သည်။ အလုပ်ကလည်း ကားဝယ်ရောင်း၊ အသောက်အစားကလည်း ဖက်လာတော့ ပျက်စီးပြီပေါ့။

“ငါ့ရင်ထဲမှာ ချစ်တဲ့သူ နှင့်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ် ရှင်ငြိမ်းမိုး”

“နှင့် အဲဒီစကားတွေကို မပြောသင့်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်... ငါ မပြောသင့်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နှင့် သိက္ခာကျအောင် ငါ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး... ရှင်ငြိမ်း။ ပထမတစ်ခေါက်နှင့်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့တာက နှင့်က ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်သွားလို့ရန်မခ... ဒီကောင် လူမဆန်တဲ့ကောင်၊ ငါ့ချစ်တဲ့သူက မျက်ရည်ကျအောင်လုပ်တာ ဒီကောင်ကို ငါ သတ်ပစ်ချင်တယ်”

လေသံကြားရတာ မူးနေသည့်လေသံ။ ဖုန်းချလိုက်မည်ဆိုလျှင် ထပ်ခေါ်သဖြင့် မချရဲပြန်။

“သူ့သူ နှင့်ကို မျက်ရည်ကျအောင်လုပ်မယ်မှန်းသိရင် ငါ သူ့လက်ထဲက ဖြတ်ခုတ်ခဲ့တယ်။ နှင့်နဲ့ဆိုရင် ငါ ဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ နှင့်နဲ့နေရရင် ငါက ဒီကမ္ဘာမှာ အပျော်ဆုံးလူသားဖြစ်ပြီ”

ရှင်ငြိမ်းမိုး”

သူငယ်ချင်းရယ်...

နှင့်က ငါနဲ့နေရင် ပျော်မယ်ဟုတ်လား။ ငါက မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ နှင့်နဲ့နေရရင် ပျော်မယ်လို့ နှင့် ထင်နေလား။

သူမ ဝေယျာအောင်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပေမယ့် ဘာမှမတတ်နိုင်။ ဆိုင်ဖက်တော့...

“ပစ်ထားလိုက်... အဲကောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဖျက် သံချေးတက်တဲ့ အကောင်”

ဟု ထောပနာပြုလေသည်။

“ထွီ... ထွီ”

သီးစစ်ရေးရတော့မည့်အချိန် နီးလာပြီမို့ ညဉ့်နက်သည်အထိ စာဖတ်နေမိသည်။ ညဉ့်နက်ကြီး ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် စခရင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုယ်မသိသည့်ဖုန်းနံပါတ်။

လားရှိုးကလူတွေဆိုလျှင် ဒီချိန် သူမ စာကျက်တတ်သဖြင့် ဖုန်းမခေါ်တတ်ကြပေ။

“ဟယ်လို”

“.....”

“ဟယ်လို”

“ရှင်ငြိမ်းမိုး”

ဟင်...

ရှင်တွင်းမှာ အာမေဇိုတ်သံ ဖြစ်ပေါ်သွားကာ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ဖုန်းကို ကယောင်ကတမ်း ငုံ့ကြည့်မိသည်။

သူ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ရခဲ့တာလဲ။ မထူးဖြစ်ဘဲ ဖုန်းကို နားနားတွင် ပြန်ကပ်လိုက်သည်။

“ကိုယ်...ရန်မခပါ”

“ကိစ္စရှိလို့လား”

“ဟင်”

“နင်နဲ့ငါ့ကြားမှာ ဖုန်းဆက်ရလောက်အောင် ကိစ္စအထွေအထူးမရှိဘူး...ရန်မခ”

အေးစက်စက် စကားသံကို မနည်းဖန်တီးရသည်။ သူ ဘာအချိုးချိုးတာလဲ။

ပစ်ချင်တုန်းက ဘာဖြေရှင်းချက်မှ မတောင်းဘဲ ပစ်ခဲ့ပြီး ကောက်ယူချင်သည့်အချိန်မှ ကောက်ယူရအောင် ရှင်ငြိမ်းမိုးက သက်မဲ့ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ သိပါရဲ့လား။

ဒါဟာ သူမကို အထင်သေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

နင်ကို ချစ်မိလို့ ငါ သေလုအောင် ခံစားရချင် ခံစားရမယ်။ နင်နဲ့ပတ်သက်ဖို့တော့ ငါ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားဘူး ရန်မခ...။

ကြိုးစားလာတဲ့ နင်ခြေလှမ်းတွေကို ငါ ရှောင်ရမှာပဲ။

နင်ဟာ သူများတွေအတွက် မင်းသားဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်မယ့် ငါ့အတွက်တော့ နင်ဟာ မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ ဘီလူးပဲ။

သူ့ထံမှ အသံတိတ်ကျသွားသဖြင့် ရှင်ငြိမ်းမိုး ဖုန်းချလိုက်သည်။ ချက်ချင်း ဖုန်းမြည်လာသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ဆီက ဖြစ်နေသည်။ မကိုင်းဘဲ အကြာကြီးနေတော့ မကိုင်းမချင်း ခေါ်နေသည်။

“နင်...ဘာကြောင့် ငါ့ကို အဲဒီလောက်ထိ တူးတူးခါးခါး မုန်းတီးသွားသလဲ...ငါ မစဉ်းစားတတ်ဘူး”

ဟယ်လိုလို့ မထူးဘဲ ဖုန်းဖွင့်လိုက်စဉ် သူ့ထံမှ အလျင်စလို စကားသံကို ကြားရသည်။

“ရန်မခ...နင် တရားလွန်နေတယ်ဆိုတာ နင်ကိုယ်နင် မသိဘူးလား။ နင်ဟာ ခုချိန်မှာ အရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ ငါ့လိုသာမန် သူဆင်းရဲမတစ်ယောက်ကို အောက်ကျိမခံစမ်းပါနဲ့။ ကိုယ့်အထာနဲ့ကိုယ် နေလိုက်စမ်းပါ”

“ငါ နင်ကို ရှင်းပြချင်တယ်။ ငါ့မှာ နင်ကို ရှင်းပြစရာ အကြောင်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ငါဟာ အပြင်မှာ ဘာကောင်ကြီးပဲဖြစ်နေနေ နင်နဲ့ပတ်သက်ရင် ပြောစမ်းပါ။ ကြိုက်သလောက် ပြောစမ်းပါ...လူချင်းတွေ့တဲ့အခါ ပြောရုံမကလို့ ပါးရိုက်ရိုက်ဟာ ငါ ခံမယ်”

“ဆောရီးပဲ...ထပ်ပြောပါရစေ...နောက်ကျသွားပြီ ရန်မခ။ သုံးနဲ့လေးဟာ တစ်ချိန်မှာ ပြန်ဆုံရင်...လေးသုံး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ နင်နဲ့ငါ ပြန်ဆုံဖို့ဆိုတာ အပေးကြီးပဲ။ ဝမ်းနည်းပါတယ်...ထပ်ပြောမယ် အားနာပါတယ်။ နင် ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ မဆက်သွယ်ပါနဲ့”

“ရှင်ငြိမ်း”

သူ့ဘက်က အလောတကြီးခေါ်သံကို ရှင်ငြိမ်းမိုး ဥပေက္ခာပြုကာ ဖုန်းကို Power off ပစ်လိုက်သည်။ ဒေါသတွေလည်း ဝင်ရောက်လာသည်။

သေချာတာပေါ့။ သူက သူမကို အထင်သေး၍ ဒီစကားပြော
ပြောနေခဲ့တာပေါ့။ (၇)နှစ်၊ (၈)နှစ်လောက် ပြတ်သွားသည့်
ဇာတ်လမ်းကို ဘယ်ယောက်ျားလေးက ပြန်ဆက်ဖူးလို့လဲ။

မှတ်တိုင်

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်
အချစ်ရေးကြောင်း ပြန်ပြောင်းတွေးရင်
နွေဦးရာသီ ဂယက်ထတတ်မြဲ။

ဘာမှမဟုတ်ဘူးဆိုပေမယ့်
မှတ်တိုင်လေးတစ်ခု ကျန်ရစ်သလို
အဲ့ဒီခရီးလေးကို ပြတ်တိုင်း
တစ်ယောက်သောသူကို
သတိရမိတယ်။

မှတ်တိုင်လေးတွေ
သူ့သူကိုယ်ကိုယ် ခိုဝင်ဖူးတဲ့ မှတ်တိုင်လေးတွေ
အမှတ်ရသူလည်းရှိရဲ့
အမှတ်တမဲ့နေသူလည်းရှိရဲ့။

တစ်ယောက်သောသူရေ
ခိုဝင်ခဲ့ဖူးတဲ့ မှတ်တိုင်လေးကို
ရှင်ကော အမှတ်ရမိရဲ့လား။
ဒီလိုအချိန်ဆို အတွေးတွေက ထောင်းထောင်းထသွားရဲ့
ရှင်လွန်းမယ်

မိမိက တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်ခင်ဖို့ဆိုရင် အဲဒီလူက ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားကို တန်ဖိုးထားလေးစားတဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်။ သေတဖန် သက်တဆုံး ရည်ရွယ်ပြီးမှ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားလုံးကို သုံးရမယ်။ ထာဝရ အတွက် မရည်ရွယ်ရင် ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို မသုံးခဲ့သင့်ဘူး...။

အခန်း (၂၅)

“နောက်ရက်...နင့်ကို သူ လာတွေ့သေးလား”

“ဘယ်ကိုလာတွေ့မှာလဲ”

“အဆောင်ကိုလေ”

“သူမှ ငါနေတဲ့အဆောင် မသိတာ...တစ်ခု စိတ်မကောင်း တာတော့ ရှိတယ်။ ငါချစ်တဲ့ မျောက်လေးကောင်ကို ထားခဲ့ရတာ ပဲ။ သူနဲ့မပတ်သက်ချင်တော့လို့ သီးစစ်အကြောင်းပြပြီး ငါ စာသွား မသင်တော့ဘူး”

“ဪ”

လက်ရှိကာလထဲသို့ ပြန်ရောက်ကြချိန် သူမနှင့်မေနှင်း အမှတ် (၁၉)ကျောင်းဝန်းထဲတွင် ရောက်နေသည်။

မနက်ကတည်းက ပြောနေသည့်စကား၊ စကားစမပြတ်သဖြင့် ညနေဘက် မေနှင်း ကျောင်းထဲသွားသည်အထိ ပြောနေကြဆဲ။

သန်ဘက်ခါ အာစရိယပူဇော်ပွဲရှိနေသဖြင့် မေနှင်းချစ် တစ်ယောက် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ရှင်ငြိမ်းမိုးလည်း ကူညီမိပါသည်။ မပတ်သက်ချင်လောက်အောင် သူ မယုတ်မာပေမယ့် ပြတ်ပြီးသားကြီးကို သူမ ပြန်မဆက်ချင်တော့ပေ။

ဖုန်းကိုလည်း မသိတဲ့ဖုန်း ဘယ်ဖုန်းလာလာ မကိုင်တော့ပေ။ တော်သေးတာက သူမ စာတမ်းလုပ်နေသည့်ကာလ၊ စာတမ်း ပြီးလျှင် လားရှိုးပြန်၍ရပြီ။

ကျောင်းတက်နေရင်း တန်းလန်းဆိုလျှင် တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာ တွေ့နိုင်သည်။ သူမ ကျောင်းပြန်တက်နေသည်ကို သူ သိပုံမရပေ။ မန္တလေးတွင် အလုပ်လာလုပ်နေသည်ဟု သာမာန်ကာ လျှံကာ သိထားခြင်းသည်လည်း တစ်ခုတော့ကောင်းသည်။

“ဖိတ်စာကို ဘယ်သူဝေတာလဲ”

တစ်ယောက် ဘယ်လောက်ဆိုပြီးယူလိုက်တာ။ တစ်ယောက် တည်း တာဝန်ခံယူဝေလို့မှ မရတာ။ ငါ့ဆို ငါ့ဆို နှမ်းက သူငယ်ချင်း တော်တော်များများကို သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မှာနေကြသလဲမသိ တော့ဘူး။ အဲဒီရွက်သစ်က ဝေဝေမောင်ကို ပြန်ဝေခိုင်းတယ်။

“ဪ...ဝေဝေမောင်လား”

ဝေယျာအောင်လို့ အစအနောက်ကောင်း၍ သတိလစ်သွားတဲ့ ဝေဝေမောင်...။

“သူ အိမ်ထောင်ကျနေပြီလား”

“ကြာပြီလေ အမလေး... သူ့ကလေးတောင် သုံးတန်းရှိနေပြီ”

“အို...ဘယ်ကတည်းကကျလို့လဲဟ”

“ကျောင်းထွက်ပြီး...မကြာခင်တဲ့”

မေနှင်းက ဆရာမ ပြန်လုပ်နေတော့ ကိုယ့်လူရင်းတွေနှင့် အချိတ်အဆက်ရှိသည်။

ရှင်ငြိမ်း လားရှိုးပြန်ရောက်တော့ မေနှင်းဦးလေးဆီမှာ ချိန်တာ ဆင်းသည်။ အားသည့်အချိန် စက်ပြန်ချုပ်သည်။

အလတ်သည် သူ့ကြွေးကြော်ထားသည့်စကားအတိုင်းပဲ သူမ တို့စက်ချုပ်ဆိုင်ကို နာမည်ကြီးအောင် ကြိုးစားနိုင်ခဲ့သည်။

သူမ ပြန်ရောက်တော့...

“မမကြီးက ရှေ့နေဆိုတော့ စက်မချုပ်ပါနဲ့တော့၊ ကိုယ့် အလုပ်နဲ့ကိုယ် ကြွားကြွားရားရား နေစမ်းပါ”

“အမလေး...ရှေ့နေ မဖြစ်သေးပါဘူး အလတ်ရယ်...ခုမှ သင်တန်းရှိသေးတယ်”

အငယ်က သူမတို့ထက်တော်ပြီး ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူး (၄)ခုနှင့်အောင်ကာ ဆေးတက္ကသိုလ်အမှတ်မီသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်သည်ဆိုတော့ သူမတို့ လည်း မလုပ်ပါနဲ့၊ ငွေအရမ်းကုန်ပါတယ်ဟု မတားရက်ပေ။ အဖေ ကတော့ သူ့သမီး ထိုသို့ ထွန်းပေါက်တာကို ဂုဏ်ယူပုံရသည်။

‘ဆက်တက်’ ဟု ရှင်ငြိမ်းကို တိုက်တွန်းခဲ့သလို တိုက်တွန်း ပြန်သည်။ ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းစရိတ်သည် သူမတို့လို သာမန် လူတန်းစားတွေအတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

အငယ်အပေါ် သူမတို့ မျှော်လင့်ချက်ထားသည်။ ထိုမျှော်လင့်

ချက်က ကိုယ်စားရဖို့သောက်ရဖို့ထက် သူ့ အလုပ်တစ်ခုနှင့် တင့်တင့်တယ်တယ်ဖြစ်ဖို့ပင် ဖြစ်သည်။

ရှင်ငြိမ်းမိုးကိုယ်တိုင် အလုပ်သင်ရှေ့နေဖို့ ဝင်ငွေက ပြောပရ လောက်အောင် မရပေ။ စက်ချုပ်သည့်ဝင်ငွေသာလျှင် သူမတို့ အတွက် အဓိကဝင်ငွေ။ အဖေကလည်း အသက်ကြီးပြီ။

အငယ်ကတော့...

“သမီး ကျောင်းတက်ရင်း အလုပ်တစ်ခုခုရအောင် ကြိုးစား မယ်”

“အငယ်နော်...မဟုတ်တာလုပ်ဖို့ မပြင်နဲ့၊ မမကြီးတို့... နင့်ကို တစ်လတစ်လ အလျင်မီအောင် ထောက်ပံ့လို့ရတယ်”

ငွေကြေးနောက်လိုက်၍ မဟုတ်တာလုပ်မည်ဆို၍ တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ပြောမိသည်။

သူမ ဒီလောက်အနစ်နာခံပေးဆပ်သည်ဆိုတာက သူမရဲ့ညီမ လေးတွေကို မြင့်မားတိုးတက်စေချင်၍ ဖြစ်သည်။ သူတို့ရဲ့အညွန့် ကျိုးမှာ သူမ လုံးဝ လက်မခံနိုင်။

“မမကြီးတွေ့သလို လုံးဝ မဖြစ်စေရပါဘူး။ အငယ် ကိုယ့် ဘဝကို ကိုယ်တန်ဖိုးထားပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ရင်းပြီးမှ ဒီကျောင်း ဆက်တက်ရမယ်ဆိုရင် အငယ် မတက်ဘူး”

“အဲဒီတော့”

“အငယ်ရဲ့ဂိုက်ဆရာမက ပြောတယ်။ ဆေးကျောင်းသူ ကျောင်းသား တော်တော်များများ ဂိုက်ပြုကြတယ်တဲ့။ ကိုယ်က သွားရှာစရာမလိုဘဲ သူတို့က စုံစမ်းပြီး လာငှားတာတဲ့”

“အငယ်ရယ်...နင့်ကို စိတ်အေးလက်အေးနဲ့ ကျောင်းကို ဖြောင့်ဖြောင့်တက်စေချင်တယ်။ ငွေရေးကြေးရေးအတွက် ဘာမှမပူ ပါနဲ့။ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့။ ဘာမှမပူနဲ့ဆိုတိုင်း သုံးချင်သလို သုံးလို့တော့ မရဘူးလေ...မမကြီးတို့ဘဝကို နင် သိတယ်မလား”

“အငယ် နားလည်ပါတယ်၊ စာသင်တယ်ဆိုတာကလည်း ကိုယ့်ပညာနဲ့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းရတဲ့ငွေပဲလေ”

စေ့ချင်း ကျောင်းသွားတက်သည့် (၅)လတွင် အငယ် ဘာကျူရှင်၊ ဘာဂိုက်မှ မရပေ။

ပထမဆုံးနှစ်ဖို့ စာအုပ်ဖိုးတွေ၊ ဝင်ကြေးတွေနှင့် သူမတို့ တော်တော်လေး အလျင်မီအောင် ကြိုးစားရသည်။ ဒီကြားထဲ ကျူရှင်တက်မှဖြစ်မည်ဆိုတော့ အလုပ်ကို အရင်ကထက် ပို၍ ကြိုးစားရတော့သည်။

ဒါ့အပြင် ကိုယ့်ငွေနှင့်မလောက်တော့ သူများဆီလှည့်ရသည်။ အငယ် ကျူရှင်ရတော့ သူ့အတွက် သုံးနိုင်ရုံမက အိမ်အတွက် တစ်ခါတလေပို့လာတော့ နည်းနည်းအသက်ရှူချောင်သည်ဟု ဆိုရ မည်။

အငယ် သိတတ်တာလည်းပါမည်။

အငယ်ကိုတော့ ငွေကြေးနောက် အရမ်းလိုက်မနေနဲ့။ ကိုယ့် ပညာနှင့်ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားဟု တဖွဖွတော့ ဆုံးမရ သည်။

ယခုတော့ အငယ်က တတိယနှစ် ဆေးကျောင်းသူဖြစ်နေပြီ။ အလတ်ကတော့ ဤအိမ်တွင် အနစ်နာခံသူ ဖြစ်သွားသည်။

“အလတ်...ဘာမှမတက်ချင်ဘူး။ အစိုးရဝန်ထမ်းလည်း မလုပ်ချင်ဘူး။ စက်ချုပ်ရတာပဲ ပျော်တယ်။ အလတ် ဘာဖြစ်ချင် သလဲမေးရင်တော့ နာမည်ကြီးတဲ့ ဒီဇိုင်းနာဖြစ်ချင်တယ်”

အလတ်ရဲ့ရည်မှန်းချက်ကို စိတ်ထဲထည့်ထားပေးလိုက်သည်။ ဤသာမန်ရပ်ကွက်ထဲက စက်ချုပ်ဆိုင်မှာတော့ အလတ်ရဲ့ရည်မှန်း ချက်တွေ အကောင်အထည်ပေါ်လိမ့်မည်မဟုတ်။

ငွေလေးနည်းနည်းပါးပါး ပြေလည်လျှင် ရန်ကုန်သို့လွှတ်၍ ဒီဇိုင်းသင်တန်း တက်ခိုင်းမည်။

အငယ်က ဆရာဝန်၊ အလတ်က ဒီဇိုင်းပညာရှင်၊ သူမက ရှေ့နေဆိုလျှင် သူမတို့၏မိသားစုဘဝလေးသည် တည်ငြိမ်လှပသွား ပေမည်။

“နင့်ရဲ့စိတ်ကူးလေးတွေ တကယ်လက်တွေ့အကောင်အထည် ပေါ်လာရင်တော့ ပျော်စရာကြီး ရှင်ငြိမ်း”

“ပေါ်လာမှာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ နင် အဆုံးစွန်ထိတော့ မျှော်လင့်မထားနဲ့နော်”

“ဘာလို့လဲ”

မေနှင်းချစ်ရဲ့စကားကို နားမလည်သဖြင့် ရှင်ငြိမ်း မေးလိုက် သည်။ မေနှင်းချစ်သည် သူမ နားမလည်နိုင်သောအပြုံးကို ပြုံး၍...

“အငယ်မှာ ကျောင်းတက်ရင်း ချစ်သူရည်းစားတွေရနေရင်”

“အဲဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

အငယ်မှာ ရည်းစားရှိရင်ဆိုသောစကားကို ရှင်ငြိမ်း လက်မခံ နိုင်စွာ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“အင်းပါ...ငါကလည်း သဘောပြောပြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့လျှောက်...နင်တို့ညီအစ်မတွေရဲ့ဘဝကတော့ ပန်းခင်းလမ်းဖြစ်ပါ ပြီ...နင်တို့ အမောတွေ မကြာခင် ပြေတော့မှာပါ”

“ငါလည်း အဲဒီအချိန်ကို မျှော်လင့်နေတာပဲ မေနှင်း... အငယ်နဲ့အလတ်ရဲ့ဘဝ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်မဖြစ်ခင် ငါ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာကို ငါ စိုးရိမ်နေတာ”

“အိုး...နင်ကလည်း စိုးရိမ်စရာမဟုတ်တာကို စိုးရိမ်နေ လိုက်တာ”

အခန်း (၂၆)

အာစရိယပူဇော်ပွဲနှင့် ကျောင်းသားဟောင်းတွေ့ဆုံမှုပွဲတွင် ကျောင်းသားကျောင်းသူအားလုံး တက်ကြွစွာ ပါဝင်ကြသည်။

အကန်တော့ခံဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများကို စုံစုံလင်လင် တွေ့ရသဖြင့် ကြည်နူးရပါသည်။ တချို့စာအသင်ပြကောင်းသော ဆရာမကြီးတွေ ကွယ်လွန်သွားကြပြီ။

အဝေးကရောက်လာနိုင်သူများလည်း ရောက်လာကြသည်။ ရောက်မလာနိုင်သူများလည်း ရှိသည်။

ပွဲတွင် ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်သွားကြသူများမှာ သူမတို့ထက် စိန့်ယာကျသော အစ်ကိုကြီး၊ အစ်မကြီးများ ဖြစ်သည်။

ဧည့်ခံကြိုဆိုရေး၊ ကျွေးမွေးရေးပိုင်းတွင် သူ့နေရာနှင့်သူ တာဝန်ယူထားသူများ ရှိသည်။

ရှင်ငြိမ်းမိုးက ကျွေးမွေးရေးပိုင်းတွင် ဝင်ရောက်ကူညီပြီး နော်မေနှင်းချစ်ကတော့ ကြီးဆိုရေးတွင် တာဝန်ယူသည်။

ဝေယျာအောင်က ကားမောင်းတတ်သူမို့ ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများကို ကြိုပို့ရေးတွင် ပါဝင်လေသည်။ ဆိုင်ဖဦးကတော့ အမြင်မတော်တာများကို ဘာအလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်သည်။

အချိန်ကာလသည် (၃)လပိုင်းလဆန်းပိုင်း ဖြစ်သည်။

သူမတို့၏ကျောင်းမှာ အလယ်တန်းကျောင်းမို့ ကျောင်းပိတ်ပြီး အမှတ် (၁၉) မူလတန်းကျောင်းသည်လည်း ယခုတော့ အမှတ် (၉) အလယ်တန်းကျောင်း ဖြစ်သွားသည်။

အရင်တုန်းက ကျောင်းသားတွေ ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ခဲ့ရတာ ဆရာမဒေါ်မြမြဦးကိုမြင်တော့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတချို့ပိုင်းဖက်ကြသည်။

ယခင်တုန်းက အမြဲတမ်း တတွတ်တွတ်ပြောဆိုခဲ့သော ဆရာမက ယခုတော့လည်း ဘယ်သူဘာလုပ်လုပ် ဘာပြောပြော တပြုံးပြုံးနှင့် နားထောင်နေသည်။

ဆရာမဒေါ်မြမြဦး၏သူငယ်ချင်း ကျောင်းမှာ တစ်လျှောက်လုံးတွဲခဲ့သည့် ဆရာမဒေါ်စန္ဒာထွေးမှာလည်း သန်တုန်းမြန်တုန်း။

ဆရာမဒေါ်မြမြဦးက ပင်စင်ယူပြီးဖြစ်သော်လည်း ဆရာမဒေါ်စန္ဒာထွေးကတော့ ပင်စင်မယူသေးပေ။

ဆရာမ (၂)ယောက်ကို အတူတွဲထိုင်နေတာမြင်တော့ သူမတို့ (၈)တန်းကျောင်းသူဘဝက ဆရာမ (၂)ယောက် အမြဲတမ်း တတွဲတွဲရှိနေတာကို သတိရမိပြန်သည်။

ဆရာမဒေါ်မြမြဦးက (A) အခန်းကို သင်ရပြီး ဆရာမ ဒေါ်စန္ဒာထွေးက (B) အခန်းကို သင်ရသည်။

သို့သော် အခန်း (၂)ခန်းကို ပျဉ်ချပ်တွေနှင့်တားကာ ဟိုဘက် ခန်း ဒီဘက်ခန်း တိုးလျှိုပေါက်မြင်ရသည်။

ဆရာမ (၂)ယောက်သည် စားပွဲ (၂)လုံးတွင် (၂)ယောက် အတူထိုင်တတ်သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားများကြ၊ စိတ်ဆိုးကြတာကိုလည်း တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ရဖူးပေ။

တစ်ယောက်ဆန္ဒကို တစ်ယောက် အလေးထားကြသည်။ ယခုထိ ဆရာမ (၂)ယောက်ကို အတူထိုင်နေတာမြင်တော့ ငယ်ဘဝ ကို ရောက်သွားသလို ခံစားရသည်။

အာစရိယပူဇော်ပွဲဟောလိခန်းထဲတွင် ဖွင့်ထားသည့် သီချင်းက လပြည့်ညတစ်ညဆီက ဝေယျာအောင် သူမတို့ကို ဆိုပြ ခဲ့သည့် ဆောင်းဦးလှိုင်၏ 'သူငယ်ချင်း' ။

“စာသင်နေကြတဲ့ ×××ကျောင်းကို ပြန်မြင်ယောင်ခဲ့ တော့×××ဒီရင်ထဲ×××အလွမ်းနဲ့ ဝမ်းနည်းမိပြန်တယ်။ အဲ့ဒီအချိန် အတိတ်တုန်းက အရောင်မခြယ် ဖြူစင်တဲ့ တို့စိတ်တွေ××× ခုတော့ အရာရာ အားလုံး ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ×××”

တစ်နေ့ ပြန်တွေ့တော့ တွေ့မှာပါ×××လောကကြီးရဲ့ တစ်ထောင့်တစ်နေရာ×××တာဝန်ကိုယ်စီ ကျေပွန်စေဖို့××× ထမ်းရွက်ကြတဲ့အချိန်မှာ×××ကိုယ့်ကိုယ်ကျိုးလည်း ရှိပါစေပေါ့××× အများတွေအတွက်လည်း ငဲ့ညှာကွာ×××

ယုံကြည်ပါတယ်×××သူငယ်ချင်းတို့ရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ×××

မွန်မြတ်တာ×××

ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြသည်။

မျက်ဝန်းတွေထဲ ဝမ်းနည်းမှုများ ဒိုတွဲနေခဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြည့်လွဲမိသွားကြသည်။

နော်မေနှင့်ချစ်က သူမဘေးသို့ရောက်လာကာ...

“ရန်မခတို့မောင်နှမ (၂)ယောက် ရောက်လာမယ်လို့ နင် ထင်လား ရှင်ငြိမ်းမိုး”

ရှင်ငြိမ်းမိုး တဖွဲဖွဲ ဝင်ရောက်နေသော လူများကြားတွင် ဘာရယ်မဟုတ် တစ်စုံတစ်ရာကို မျက်ဝန်းနှင့် အပြေးအလွှားရှာမိသည်။

“ဖိတ်စာ...ဘယ်သူပေးတာလဲ”

ဘယ်သူ့ကိုလည်း မရည်ညွှန်းပေမယ့် မေနှင့်ချစ်သည်...

“ကိုသာအောင်က ပြောတာတော့ ဖိတ်စာ သူတို့လက်ထဲ ရောက်အောင် ပေးခဲ့တယ်တဲ့။ နောက်ပြီး ငါတို့ အမှတ် (၁၉) ကျောင်းသားဟောင်းဂရု (FB)မှာ ဖွဲ့ထားတယ်လေ”

“ငါတောင်မသိဘူး”

“နင် မသိတာမဟုတ်ပါဘူး။ နင် ဝင်မကြည့်တာပါ”

“ငါမှ လိုင်းသိပ်မသုံးဖြစ်တာ”

“အေး...အဲ့ဒီဂရုမှာ ငါတို့ ဒီပွဲအတွက် ခဏခဏ တင်တယ် လေ။ သူတို့လည်း ဘယ်နေ့လဲ၊ ဘယ်ရက်လဲ ဝင်ဝင်မေးနေတာပဲ။ ကိုသာအောင်ကိုလည်း သေချာပေါက် ရောက်အောင်လာခဲ့မယ်လို့ ပြောတယ်တဲ့”

“အင်း...”

ရောက်အောင်လာမယ်ဆိုပေမယ့် ရောက်မလာတော့ကော သူတို့ကို ဘယ်သူ တရားစွဲနိုင်မှာမို့လဲ။

တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ရှင်ငြိမ်းမိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မုန်းတီးမိပါသည်။

သူနှင့်ကိုယ် ချစ်သူဖြစ်ရသည့်ကာလက ဘယ်လောက်မှမရှိ ခဲ့ပေမယ့် ဘာလို့ ခုချိန်ထိ ငယ်ချစ်ဟောင်းနှင့် နှစ်ပေါင်းလေးဆယ် ဖြစ်နေရသနည်း။

ဘာလို့ သတိတရ ရှိနေရသနည်း။

“ကျောင်းသားကျောင်းသူများခင်ဗျာ...မကြာမီအချိန် ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများအား ကန်တော့မည့် အာစရိယပူဇော်ပွဲ အခမ်းအနားများ စတင်တော့မည်ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ သတ်မှတ်သည့်နေရာများတွင် နေရာယူပေးပါရန် လေးစားစွာ ပန်ကြားအပ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။”

မိုက်ထဲကနေထွက်လာသော မှီးဆော်သံကြောင့် ကျောင်းသား ကျောင်းသူအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြသည်။

မနက် (၁၀)နာရီတွင် ကန်တော့ကျိုးတိုင်တော့မည်ဖြစ်၍ အားလုံး နေရာယူကြသည်။ သူမတို့လည်း လွတ်သည့်နေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ဘယ်သူ့နားမှာ ထိုင်မိသလဲ...သတိတောင် မထားမိခဲ့ပေ။

အခန်း (၂၇)

“ဟင်”

ကျောင်းသားဟောင်းအစ်ကိုကြီး ကန်တော့ကျိုးတိုင်ပေးရ တာကို နောက်ကလိုက်ဆိုရင်း ကိုယ့်ဘေးမှထွက်နေသော ယောက်ျား သံကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

စိတ်ထဲကထင်သည့်အတိုင်းပဲ သူမရဲ့ဘေးတွင် ကန်တော့ကျိုး လိုက်ဆိုနေသူသည် ရန်မခပင် ဖြစ်သည်။

သူက သူ့ဘေးတွင် သူမ ရှိနေသည်ကို သိသလား၊ မသိ သလားတော့ မသိ။ မျက်လုံးမိုတ်၍ လိုက်ဆိုနေသည်။

အခုမှ ထွက်သွားဖို့ကလည်း မဖြစ်။ ကိုယ့်ရှေ့နောက်တွင် လည်း လူတွေပြည့်ကျပ်နေသဖြင့် ထွက်ဖို့က အဆင်မပြေပေ။

ကန်တော့ကျိုးဆိုပြီးသောအခါ အသက်အကြီးဆုံး ဆရာမကြီး တစ်ဦးက ကျေးဇူးတင်စကားနှင့် ဆုံးမစကား ပြောလေသည်။

လုပ်သက် အနှစ် (၃၀)နှင့်အထက် ကန်တော့ခဲဆရာမကြီး များမှာ အယောက် (၂၀) ခန့်ရှိပြီး လုပ်သက် (၂၀)နှစ်အထက်က တော့ အတော်အတန် ရှိသည်။

ဆုံးမစကားပြောကြားသော ဆရာမသည် အသက်က (၈၀) နားကပ်နေသော်လည်း ဆုံးမစကားကို မတုန်မယင်နှင့် ပြောနိုင်သည်။

“အသီးတစ်ရာ အညှာတစ်ခုလို ဆရာမတို့ကျောင်းက မွေးထုတ်လိုက်တဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ နေရာဌာနအသီးသီး မှာ လုပ်ငန်းနယ်ပယ်အသီးသီးမှာ တွေ့မြင်နေရလို့ ဝမ်းသာမိပါ တယ်ကွယ်...”

ကိုယ့်ရဲ့မိခင်ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ အနှစ် (၃၀)ပြည့် ပုလဲရတု ကို ခမ်းခမ်းနားနား ပြုလုပ်ခဲ့လို့ ဝမ်းသာမိသလို ကိုယ့်ဆရာမကြီး၊ ဆရာမကြီးတွေကို မမေ့မလျော့ ပူဇော်ကန်တော့ခြင်းဟာလည်း မင်္ဂလာတစ်ပါး ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနေ့ ဆရာမ အရမ်းပျော်ပါတယ်။ ဆရာမရဲ့ဘဝမှာ အပျော် ဆုံးနေ့တစ်နေ့ဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။ အခုလို ကန်တော့ကြတဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားအားလုံး ကန်တော့ပွဲကို မတက်ရောက်နိုင်တဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားအားလုံး ကိုယ်၏ကျန်းမာခြင်း၊ စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံနိုင်ကြပါစေ။ ရောက်လေရာဒေသမှာ လူချစ်လူခင်ပေါများနိုင်ပါစေ။ အများအကျိုး၊ နိုင်ငံအကျိုး၊ သာသနာအကျိုး သယ်ပိုးဆောင်ရွက်နိုင်သော သားကောင်းသမီး ကောင်းများ ဖြစ်ကြပါစေကွယ်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေ ဆရာမကြီးခင်ဗျား”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေ ဆရာမကြီးရှင့်”

ကန်တော့ပြီးသောအခါ ဆရာမကြီးများအား လက်ဆောင် ပစ္စည်းများ၊ ကန်တော့ပစ္စည်းများ ပေးကြသည်။

တချို့ ချမ်းသာသောသူများက ဆရာမကြီးတွေ နောက်ထပ် ထပ်ပြီး ကန်တော့ပစ္စည်းပေးသဖြင့် ဆရာမကြီးတွေအတွက် ဝမ်းသာမိပါသည်။

ဆရာမကြီးတွေမှာလည်း သူတို့ရဲ့တပည့်ဟောင်းတွေနှင့် ဖက်ဟယ်ဒိုဟယ် ရှိနေကြသည်။ သူမတို့ (၅)ယောက်က ဆရာမ ကြီးဒေါ်မြမြဦးအနား တိုးကပ်သွားကြသည်။

သံစုနွေးကတော့ အိမ်ထောင်ကျ၍ ကလေးရကာ လူလည်း ပုံပျက်ပန်းပျက် ဝနေပြီး သူ့ခင်ပွန်းနှင့်ကလေးဘေးတွင် ထိုင်ရင်း သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်မှသိပ်မကြည့်။

အာစရိယပူဇော်ပွဲသို့ရောက်အောင်လာသည်ကိုပဲ ကျေးဇူး တင်ရဦးမည်။

ဝေယျာအောင်နှင့်စိုင်းဆိုင်ဦးမှာ ယခင်တုန်းက ဆရာ၊ ဆရာမများ လန့်နေသော ကလေးများ ဖြစ်သည်။ နာမည်ဆိုးနှင့် ကျော်ကြားခဲ့သဖြင့် သူတို့ကိုတော့ ဆရာမက သေချာကြည့်မှတ်မိ နေသည်။ ဆရာမရဲ့ဘေး ကြမ်းပြင်အောက်တွင် ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်နေ သော သူမတို့ကို ဆရာမကြီးက ပီတိဖြာသောအကြည့်နှင့်ကြည့်ကာ

“ဝေယျာအောင်...မင်း ခုထိ ဆိုးတုန်းမိုက်တုန်းပဲလား”

အတွေ့အကြုံ အများကြီးရှိခဲ့သော ဆရာမက ဖောသွပ်သွပ် ဖြစ်နေသော ဝေယျာအောင်ကို လှမ်းမေးသည်။

ဝေယျာအောင်သည် ပထမပိုင်း၌ ဟဲခနဲ ရယ်နေသော်လည်း ခဏကြာတော့ ဆရာမကြီး၏ခြေထောက်ကို သိုင်းဖက်ကာ ငိုလေသည်။

“ကျွန်တော်...ခုထိ မိုက်နေမိတယ် ဆရာမ”

သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်ပြီး ငိုနေတော့ မျက်ရည်လွယ်သော သူမတို့မိန်းကလေးတွေပါ မျက်ရည်ကျမိသည်။

ဆရာမကတော့ တည်ငြိမ်စွာ ဝေယျာအောင်၏ခေါင်းကို လက်နှင့် အုပ်ကိုင်ကာ...

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိုက်တယ်လို့ သိရင် လူလိမ္မာပဲ မောင်ဝေယျာအောင်... မင်းရဲ့အသက် ငယ်သေးတယ်။ အမှား ပြင်ဆင်ဖို့ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်”

“.....”

“ဘဝမှာ ဒီထက်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေ အများကြီးရှိတယ်လို့ ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားပါ”

ကလေးတစ်ယောက်လို တာရှိုက်ရှိုက်ငိုနေသော ဝေယျာအောင် မှာ ဆရာမရဲ့ဆုံးမမှုကို ကလေးတစ်ယောက်လို ငြိမ်ပြီးနားထောင် နေရှာသည်။

“သူက...”

အနည်းငယ် စိမ်းသက်နေသော ရန်မခကို ကြည့်ကာ ဆရာမ မေးသည်။

(၇)တန်းနှစ်ကုန်ခါနီးမှာ ရောက်လာသဖြင့် ဆရာမ သိပ်မှတ်မိ ပုံမရပေ။ ဆိုင်ဖဦးကပဲ...

“သူက ရန်မခလေ ဆရာမ...ဗိုလ်ကြီးကျော်နိုင်ရဲ့သား... ကျောင်းပိတ်ခါနီးမှ ပြောင်းလာတာ”

“ဪ...သိပြီ...သိပြီ...ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဆရာမ လည်း မမှတ်မိဘူးကွဲ့၊ ခုလို ကျောင်းသားဟောင်းတွေအားလုံးကို စုံစုံညီညီတွေ့ရတော့ တကယ်ဝမ်းသာတယ်”

“သမီးတို့လည်း အရမ်းပျော်ပါတယ် ဆရာမ”

“ဒီလိုပျော်ရွှင်မှုမျိုးကို တန်ဖိုးထားရမယ်။ အရင်တုန်းက ငယ်စိတ်နဲ့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ခုချိန်မှာ အရာရာ စဉ်းစားချင့်ချိန် တတ်တဲ့အရွယ်ရောက်နေပြီ။ ခွင့်လွှတ်သင့်တာ ခွင့်လွှတ်ပြီး နားလည်ပေးသင့်တာ နားလည်ပေးကြ...တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အမုန်းတွေ၊ အငြိုးတွေကြီးနေလို့လည်း ဘယ်သူ့အတွက်မှ အကျိုး မများဘူး”

ဆရာမရဲ့ဆုံးမမှုမှာ ရှင်ငြိမ်းမိုးနှင့်ရန်မခကို စောင်းပြောနေ သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြည့်ချင်းလည်း ဆုံသွားခဲ့ သည်မဟုတ်လား။

ယခုထက်ထိတော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမဆို ဖြစ်ကြသေးပေ။

ဆရာမကြီးတွေနှင့်အတူ ကျောင်းသားကျောင်းသူအားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်ကြသည်။

သူနှင့်ဝေးအောင်နေသည့်ကြားမှ ဘယ်သူ့ကြောင့်မှန်းမသိ သူနှင့်ကိုယ် ကျောချင်းကပ်တိုင်မိသွားကြသည်။

ဝေယျာအောင်က ရန်မခအပေါ် သိပ်ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိပေ။ စကားလည်းပြောတာ ခုထိ မမြင်ရပေ။

ဆိုင်ဖမှာ သူမှစကားမပြောလျှင် ရန်မခတစ်ယောက်တည်း ကြောင်နေမှာစိုး၍ထင်...စကားပြောပေးနေသည်။

“မင်း...အခု ဘယ်ရောက်နေတာလဲ ရန်မခ”

“ငါလား”

သူ့အကြည့်က ဘာမှမဆိုဘဲ ရှင်ငြိမ်းမိုးဆီ ရောက်လာပြီး..

“အခု ငါ လားရှိုးကို ထရန်စဖာတင်ထားတာ”

“ဟာ...ဟုတ်လား၊ မိုက်တာပေါ့...ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေ တစ်စုတစ်စည်းတည်း ဖြစ်သွားကြတာပေါ့”

“ငါလည်း မင်းတို့ကို ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသရောက်ရောက် သတိရပါတယ်ကွာ”

ဟင်းရည်သောက်နေသော ဝေယျာအောင် ရဲ့နှုတ်ခမ်းမှာ မဲ့သွားသည်။

သတိရလို့ ဖုန်းတစ်ချက်ဆက်ခဲ့ဖူးလို့လား။ ဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲသောခေတ်ကာလကိုထား။ ယခုလို အနယ်နယ်အရပ်ရပ်တွင် အင်တာနက်ချိတ်ဆက်နေသည့်ခေတ်တောင် ဖုန်းတစ်ကောလီ စာတစ်စောင်ရဖူးလို့လား။

“ရှင်ငြိမ်း...နင် စားပြီးပြီလား”

“အင်း”

“ငါနဲ့ ဟိုဘက်ခဏလိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

ပုံမှန်အားဖြင့်ဆို ထိုသို့ခေါ်ပုံနှင့် လိုက်ဖြစ်မှာမဟုတ်သော်

လည်း သူ့ဘေးမှ ရှောင်ထွက်ချင်တာမို့ အလွယ်တကူ လိုက်သွားသည်။ မေနှင်းကိုတော့...

“ငါတို့...စိန်ပန်းပင်အောက်မှာ ရှိနေမယ်နော်။ မေနှင်း

စားပြီးရင်လိုက်ခဲ့”

ဟု မှာလိုက်သည်။

“နင် ဘယ်လိုခံစားရလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“သူ့ကို မြင်ရတော့...”

ရှင်ငြိမ်းမိုး ဘာမှမမြေဘဲ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဘယ်လိုခံစားရလဲဆိုလျှင် ရင်ဘတ်ထဲတွင် အမည်မဖော်လိုသော ဝေဒနာဖြစ်ထွန်းနေသည်။ သို့သော် ဤကိစ္စသည် သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဖွင့်ပြော၍ရသည့်ကိစ္စ မဟုတ်သဖြင့် ခေါင်းသာယမ်းပြုလိုက်သည်။

သူ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူသလဲ မပြောတတ်။

“ဟိုမှာ သူပါလာပြီ”

(၃)ယောက်သား စိန်ပန်းပင်အောက်သို့ လမ်းလျှောက်လာသောအခါ ဝေယျာအောင်က မေးငေါ့ပြသည်။

“နင် ရှောင်ချင်လား”

“ရှောင်စရာမလိုတဲ့ကိစ္စပဲ...ငါတို့ကလေးတွေ မဟုတ်တော့ဘူး ဝေယျာအောင်...နင် ငါ့အတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့။ ငါ အရင်တုန်းက ရှင်ငြိမ်းမိုး မဟုတ်တော့ဘူး။

အခန်း (၂၈)

“ညကုရင် မိတ်ဆုံစားပွဲရှိသေးတယ်မလား မေနှင်း...ငါတို့လည်း အိမ်ပြန်ခဏရေဖိုးချိုး နားရအောင်လေ ဝေယျာအောင် သူမကို နားမလည်သလို လှမ်းကြည့်သည်။ ရှောင်ချင်လားမေးခဲ့စဉ်က မရှောင်ပါဘူးဖြေခဲ့သူက ရန်မခ တို့လည်း အနားသို့ ရောက်လာသောအခါ ရှောင်ထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားသည်။

ရန်မခရဲ့မျက်နှာမှာလည်း သူတို့အနားရောက်မှ ပြောမှပြောခံ ရသဖြင့် တွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

ရန်မခကလွဲရင် ကျန်သည့်လေးယောက်မှာ တူညီဝတ်စုံနှင့် ဖြစ်သည်။

အာစရိယပူဇော်ပွဲဖြစ်မြောက်ရေးတွင် အဘက်ဘက်က ပါဝင် ကူညီကြသည့် ကျောင်းသားကျောင်းသူများနှင့် ကျောင်းသားဟောင်း များအတွက် တူညီဝတ်စုံ ထုတ်ပေးသည်။

ယောက်ျားလေးဆိုရင် ကော်လံနှင့်ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်အဖြူ၊ ယောပုဆိုးအနက်နှင့်ဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးတွေမှာ ရင်ဖုံးအင်္ကျီဖြူနှင့် ခူးနားချိတ်ပါသည့် လုံချည်အနက် ဖြစ်သည်။

ကျောင်းထဲတွင် တူညီဝတ်စုံများပြားပန်းဆပ်နေသဖြင့် အဖြူ အစိမ်းနှင့် ကျောင်းတက်ခဲ့ရသော ငယ်ဘဝကို သတိရမိစေပါသည်။

ရန်မခက အကျိုးတော်ဆောင်အဖွဲ့နှင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ပုံမရပေ။ သို့သော် အာစရိယပူဇော်ပွဲမို့ သူလည်း ရှုပ်အင်္ကျီဖြူလက်ရှည်နှင့် စင်္ကြာကွက် ပုဆိုးအပြာရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

အသားဖြူသူမို့ အပြာရောင်နှင့် ထင်းခနဲ လင်းခနဲ ပေါ်လွင် သည်။

“ငါ တစ်ခုလောက် ပြောချင်တယ်”

လှမ်းထွက်ဖို့ပြင်နေသော မေနှင်းကို ရန်မခ လှမ်းတားလိုက် သည်။

မြေလှမ်းလှမ်းနေသော ရှင်ငြိမ်းမိုးက လှည့်မကြည့်ပေမယ့် ဆက်တော့မလျှောက်တော့ပါ။

ခုချိန်ထိလည်း သူငယ်ချင်းအနေနှင့် ငယ်ဘဝအကြောင်း ဖြန်ပြောင်းပြောရသည်လည်း မရှိသေးပါ။

အားလုံးသည် ဟန်ဆောင်မှုနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းချုပ် ထားမှန်းသိသာသည်။

ဝေယျာအောင်၊ ရန်မခ၊ ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့ (၃)ယောက်သည် ဟန်ဆောင်မှုအရေကို ခြုံထားသူများ ဖြစ်သည်။

စိုင်းဆိုင်ဖဦးနှင့်နော်မေနှင်းချစ်ကတော့ သူငယ်ချင်းတွေကြား ပြဿနာမပေါ်အောင် လိုက်ထိန်းနေသည်။

“ပြောလေ ရန်မခ”

မေနှင်းချစ် သတိပေးမှ ရန်မခ စကားဆက်သည်။

“ငါတို့ထားထားတဲ့ကတိကို မှတ်မိကြသလား”

အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ဝေယျာအောင်နှင့်ရှင်ငြိမ်းမိုး အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။

နော်မေနှင်းချစ်က ပေါ့ပါးစေရန် လုပ်ရယ်၍...

“မှတ်မိတာပေါ့ဟ...ငါဆိုပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ် အာစရိယ ပူဇော်ပွဲနဲ့ လုံးပန်းနေစဉ်က ရှင်ငြိမ်းမိုးကို ပြောဖြစ်သေးတယ်။ ငါတို့ ကတိပေးထားတဲ့ရက်နဲ့ အာစရိယပူဇော်ပွဲ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်လို”

“မှေ့စရာလား...ရန်မခရာ”

ရန်မခ ခုချိန်ထိ ဝေယျာအောင်နှင့်ရှင်ငြိမ်းမိုးထံမှ စကား မကြားရသေး။

ရှင်ငြိမ်းမိုးသည် သူနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားမှာ ကြောက် သည့်ဟန်နှင့် အမြဲတမ်း မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

ဝေယျာအောင်ကတော့ တစ်ချိန်လုံး သူ့ကို မကျေနပ်သည့် အကြည့်နှင့် လိုက်လိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုသို့ ဘာကြောင့် လိုက် ကြည့်နေသလဲ သူ သိနေတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

သူလုပ်ခဲ့တာ လူတစ်ယောက်ရဲ့အကျိုးအတွက်ဆိုပေမယ့်

ကျန်တဲ့လူတွေမှာ ဝေဒနာဖြစ်ရသည်။ ထိုအတွက် ပြေလည်အောင် ရှင်းပြဖို့ သူ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့လည်း ခံစားရသည်။

“မမေ့သေးဘူးဆိုလို့ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ”

“အေးပါ...မှေ့စရာလား သူငယ်ချင်းရဲ့”

“ဒါနဲ့ ခု မင်း ဘယ်သွားမှာလဲ ရန်မခ”

ဆိုင်ဖ မေးခွန်းကြောင့် ရန်မခ ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့မျက်နှာကို လှမ်း ကြည့်ပြီး...

“တည်းခိုခန်းပဲ သွားရမှာပေါ့...ငါ အော်ဒါမထွက်သေး တော့ ရုံးမှာလည်း သွားမတည်းချင်ဘူး။ သိတဲ့အတိုင်း ဒီမှာလည်း တည်းဖို့က...”

“ဟာ...မင်းကွာ... အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ငါတို့ရှိနေတာ... မင်းက တည်းခိုခန်းမှာတည်းတယ်မဟုတ်လား...ရာဇဝင်ရိုင်းလိုက် တာကွာ”

“အေးလေ... ရန်မခရယ်... ရောက်နေတာ ငါတို့ကို ဖုန်းလေးတစ်ချက်တောင် မဆက်ဘူး”

“မင်းတို့အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါကွာ”

“ဟိတ်ကောင်...မင်း လေစိမ်းတွေ လာမတိုက်နဲ့၊ ငါတို့ ကြားမှာ အဲဒီလိုပြောစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး...မင်းကွာ” ဆိုင်ဖ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ရန်မခကို ပိတ်ဟောက်ပစ်လိုက် သည်။

“ငါ့အိမ်လိုက်ခဲ့”

“ဟင်”

“ သူငယ်ချင်း ”

မထင်မှတ်သော ဝေယျာအောင်ရဲ့စကားကြောင့် ရန်မခ အံ့ဩ
ဝမ်းသာသွားသည်။ မေနှင်းက ရှင်ငြိမ်းမိုးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံး
လိုက်သည်။ တစ်ယောက်တတော့ လက်နက်ချသွားပြီ။ နောက်
တစ်ယောက်ကကော ဘယ်ချိန်လက်နက်ချမလဲ။

“ ဟုတ်တယ်... ငါတောင် ဝေယျာအောင်ရဲ့အိမ်မှာ အချိန်
ပြည့် လောလောဆယ် သူ့ရဲ့အိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ
ရှိတယ် ”

“ မင်းလိုက်မှာလား ”

“ လိုက်မှာပေါ့ကွ ”

“ အိုကေ... နင်တို့ ပြေလည်ပြီဆိုရင် ငါတို့ ပြန်တော့မယ်

ရန်မခ ”

“ အင်း... သူငယ်ချင်း... ညမှာတွေ့မယ် ”

“ အေး... အေး ”

အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်ကြပြီး အဖွဲ့ (၂) ဖွဲ့ ကိုယ့်ခရီးကိုယ်
ဆက်သွားကြသည်။

ယောက်ျားလေးဆိုတာ ဘာမှ ကြာကြာဒေါသ မဖြစ်တတ်
ကြသူများမို့ မကြာခင် ရယ်သံတွေ၊ စနောက်သံတွေနှင့် ပြေလည်
သွားကြသည်။

မိန်းကလေးဖြစ်သော ရှင်ငြိမ်းမိုးနှင့်မေနှင်းချစ်က တိတ်တိတ်
ဆိတ်ဆိတ်ပင် လမ်းလျှောက်လာသည်။

မေနှင်း... ရှင်ငြိမ်းမိုးဘက် မျက်လုံးရွှေ့ကြည့်တော့ သူ့အာရုံ

နှင့်သူ အတွေးတစ်ခုထဲမှာ နစ်နေပုံရတာမို့ ဘာမမပြောတော့ပေ။
ရန်မခအပေါ် အရမ်းဒေါသဖြစ်နေသည့် မာန်လေမပြ။
ကျေလေသည့် လက္ခဏာလည်း မပြတာမို့ မှန်းရခက်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမကတော့ သူငယ်ချင်း (၅)ယောက် အရင်
တုန်းကလို ဝုန်းဒိုင်းကြပြီး ရန်ဖြစ်သင့်တာဖြစ်၊ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ
ရယ်မိသည့်အခါရယ်၊ ဟန်ဆောင်မှုကင်းသော ဘဝကိုတော့
ပြန်လည်ရောက်စေချင်ပါသည်။

အရင်တုန်းက ရှင်ငြိမ်းမိုးကို ပြောမိပြီဆိုလျှင်...

“ အဲဒီအခြေအနေကို ပျက်ဆီးခဲ့တာ ငါ မဟုတ်ဘူး။ ရန်မခ
ပျက်ဆီးခဲ့တာ မေနှင်း... ကွဲအက်သွားတဲ့ဖန်ခွက်ကို အကောင်း
ပကတိ ပြန်ဆက်ချင်လို့ မရဘူး ”

“ ရှင်ငြိမ်းမိုး ”

“ စိတ်ချပါ... ငါတို့သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ဆက်ဆံရေးဟာ
ကွဲအက်သွားတဲ့ ဖန်ခွက်တစ်ခွက် မဟုတ်ပါဘူး။ မဟုတ်ပါစေနဲ့လို့
လည်း ငါ ဆုတောင်းပါတယ်။ ဒီအဖွဲ့ကို နင် ခင်တွယ်ခဲ့သလို
ငါလည်း ခင်တွယ်ပါတယ် ”

“ ရှင်ငြိမ်းရယ် ”

အခန်း (၂၉)

မိတ်ဆုံစားပွဲကို ကျောင်းဟောလ်ခန်းထဲတွင် ကျင်းပသည်။
 ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ့ဆုံပွဲသက်သက် ဖြစ်သွားသည်။
 နှစ်ပေါင်း (၂၀)၊ (၃၀) ကွဲကွာနေကြသည့် သူငယ်ချင်းများ
 ကတော့ သူတို့တွေ့ထက် ပို၍ဆိုးသည်။ ဝမ်းသာပီတိတွေနှင့်
 အော်ကြဟစ်ကြ၊ ရယ်ကြမောကြနှင့်။

တချို့ဆို ငယ်ရုပ်တွေပျောက်ကာ ဖက်တီးကြီးတွေ ဖြစ်သူက
 ဖြစ်၊ သားသမီးတွေသာမက မြေးတွေရတဲ့သူတွေကရ။

တချို့ကျ လုပ်ငန်းဌာနရဲ့ နေရာကြီးကြီးမှာ အကောင်ကြီး
 ကြီး၊ တချို့ကျတော့ ကုန်သည်ပွဲစား၊ တချို့ကျတော့ ရရစားစား
 လူတန်းစားပေါင်းစုံ၊ အလွှာပေါင်းစုံ။

တချို့က မိတ်ဆုံစားပွဲသာလာသည်။ လှိုင်းပုမထဘဲ ကိုယ့်
 အထာနှင့်ကိုယ်နေသူလည်း ရှိသည်။

စားပွဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်းတွင် သူငယ်ချင်းတွေ နေရာအပြည့်ယူကာ
 ဤခန်းမထဲတွင် သူတို့ပဲရှိသလို တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်မော
 သူများလည်း ရှိနေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြင်ရတွေ့ရသည်မှာ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်စရာ
 မြင်ကွင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျောင်းတွင် ဖျော်ဖြေရေးအစီအစဉ်လည်း ပါဝင်သည်။
 ပျော်ပျော်နေတတ်သော ကျောင်းသားဟောင်းများ၊ အကအလှ
 ဝါသနာပါကြသော ကျောင်းသူကျောင်းသားများက 'အသီးတစ်ရာ
 အညှာတစ်ခု' ကို သရုပ်ဖော်ကာ က၊ ကြသူများလည်း ရှိသည်။

"ဒီချိန်ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ x x x အလယ်ထဲမှာ စိန်ပန်းတွေ
 လည်း ပွင့်နေပြီကွာ x x x" ဆိုပြီး မိုက်နှင့် တက်ဟဲသည့်အဖွဲ့များ
 လည်း ရှိသည်။

မပျင်းရိရအောင် သရုပ်ဆောင်ပေး၊ တစ်ခန်းရုပ် ဟာသတွေ၊
 အဆိုရှင်တွေနှင့် သေချာကျနစွာ စီစဉ်ပေးထားသည်။

ဟောလ်ခန်းထဲတွင် စားပွဲခုံဝိုင်းတွေ ထည့်ထားတာ
 နည်းသည်။ နောက်ဘက်ခပ်ကျကျတွင်သာ စားပွဲဝိုင်း ရှိသည်။

အစားအသောက်စားတာကအစ မတ်တတ်။ ဒါက ကူးရ
 သန်းရလွယ်ကူပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ကို ရင်းနှီးမှုပိုစေ
 သည်။

"ဟေး...ရှင်ငြိမ်း"

“ငါ နင်တို့မရောက်သေးဘူးလားလို့ ကြည့်နေတာ။ ခုမှ လာတာလား”

“မဟုတ်ဘူးဟ... ကျောင်းရှေ့မှာ ငါတို့အတန်းက ကောင်တွေနဲ့တွေ့လို့ စကားကောင်းနေတာ။ ဒါနဲ့ မေနှင်းကော”

“မေနှင်း...ဟိုဘက် ခဏသွားတယ်”

ဆိုင်ဖက သူတို့ဘေးက ထွက်သွားတာမို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်တွင်တင်ထားသော အအေးခွက်ကို သွားယူလာ ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒင်နာပွဲသဘောမျိုးမို့ အားလုံး ကိုယ်နှစ်သက်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဝတ်ဆင်ကြသည်။

“နှင်...ဒီနေ့ တယ်လှနေပါလား”

“အမလေး...မြောက်မနေနဲ့၊ ကျွေးစရာ ဘာမှမရှိဘူး။ လက်ထဲက အအေးကိုပဲ ကုန်အောင်သောက်... လိုချင်သေးရင် ထပ်ယူပေးမယ်”

ဝေယျာအောင်ပြောသကဲ့သို့ပင် ရှင်ငြိမ်းမိုး ဒီနေ့ညတွင် ပိုလှနေသည်။ ရှင်ငြိမ်းမိုးသာမက အားလုံး ကိုယ်ဝတ်ချင်သည့်ဝတ်စုံ နှင့်မို့ လှနေကြပါသည်။

ရန်မခကတော့ ဒင်နာပွဲတွေတက်တိုင်း အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို ဝတ်နေကျမို့ ယခုလည်း အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် ခုံညားနေသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ယောက်ျားလေး (၃)ယောက် ဆိုတော့ ရှင်ငြိမ်းမိုး ကိုယ်ဝင်မပြောဘဲ သူတို့ပြောတာပဲ နားထောင်

နေလိုက်သည်။

(၃) ယောက်သား ရယ်ရယ်မောမော ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်နေသည်။

ဝေယျာအောင်နှင့်ရန်မခကလည်း အရင်အတိုင်း စစနောက်နောက် ဖြစ်သွားသည်။

ထို့အတွက်လည်း သူမ ဝမ်းသာရပါသည်။ ကိုယ့်ကြောင့်မို့ ငါ ရန်မခကို သတ်မယ်လို့ ဝေယျာအောင် ကြွေးကြော်ခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့တော့ သူမ တကယ် စိုးရိမ်ခဲ့ပါသည်။

အခုလို ပြုံးပြုံးပျော်ပျော်ဆိုတော့လည်း အင်း...လေပြည်တွေ ဝင်လာပြီပေါ့။

“မင်းရဲ့အော်ဒါက ဘယ်တော့ထွက်မှာလဲ”

“ဒီလထဲပဲကွ”

“ဪ...မလိုတော့ဘူးပေါ့၊ ဒါနဲ့ သဲစုနွေးကော မတွေ့ပါလား”

“သူ မနက်က လာတယ်လေ၊ သူ့အမျိုးသားနဲ့ကလေး ပါတော့ ညမတက်တော့တာထင်တယ်”

“သဲစုနွေးကို တွေ့မှ ငါတို့ သင်္ခါရသဘောတွေ ခံစားမိလာတယ်”

“အမ်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ရှင်ငြိမ်းရဲ့...အရင်တုန်းကဆို သဲစုနွေးက ပိန်ပိန်သေးသေး...ခုကျတော့ သူ့အစ်ကိုရှေ့ပြောရတာ အားတော့

နာပါတယ်။ မေးက နှစ်ထပ်၊ လူကလည်း သူ့ဌေးမပိုက်ဆိုက်နဲ့ ဖက်တီးကြီး”

“နင်ကလည်း”

ရန်မခကို အားနာသလိုနှင့် ရှင်ငြိမ်းမိုး ဆိုင်ဖကို လှမ်းဟန် လိုက်သည်။ ဆိုင်ဖတို့က မလျှော့သေးဘဲ...

“အဆီရစ်နေပုံကြီးနဲ့”

ဟု ရန်မခ မခံချင်အောင် ထပ်ပြောပြန်သည်။

“သူ့ယောကျ်ားက အရာရှိကြီးကိုး...လာသမျှ လက်ဆောင် ပဏ္ဏာ လိုချင်လည်းလက်ခံ၊ မလိုချင်လည်း လက်ခံ...ပွဲတက်ရင် စားချင်လည်းစား၊ မစားချင်လည်းစားဆိုတော့ ဝိတာမဆန်းတော့ပါဘူး”

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

သူ့အစ်ကိုဖြစ်သည့် ရန်မခကိုယ်တိုင်က ထိုသို့ပြောတော့ အားလုံး သဘောကျစွာ လိုက်ရယ်ကြသည်။

“အို...အမေ”

“ဆောရီး”

ရန်မခ ခြေတစ်လှမ်း နောက်သို့ဆုတ်လိုက်စဉ် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိ၍ လှည့်တောင်းပန်လိုက်စဉ်...

“ရန်...ရန်မခ၊ မလား”

ဖြူဖြူချောချောနှင့်အမျိုးသမီးက သူ့ကို ဝမ်းသာအားရ မေးသည်။ မေးပုံက သိသလိုနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး။ ကိုယ်ကတော့

မမှတ်မိ။ ထို့ကြောင့်...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“တို့က...”

“ပေး...နင်တို့တွေ ရောက်နေကြတာ ကြာပြီလား... ဆောရီး...ငါ နည်းနည်းကြာသွားတယ်။ ဒီမှာ နင်တို့အတွက်”

မိန်းကလေးက စကားဆက်ဖို့ပြင်နေစဉ် မေနှင်း ရောက်လာ သဖြင့် သူ မိန်းကလေးဆီမှ အကြည့်ခွာကာ ရှေ့သို့ ပြန်တိုးလိုက် သည်။

မေနှင်းချစ် ကမ်းပေးသော ချောကလက်လုံးကို စားချင်လို့ ရယ်မဟုတ်ဘဲ ယူထားလိုက်ကြသည်။ ဆိုင်ဖက သူ့ဘေးသို့ ကပ်ကာ နောက်သို့ မသိမသာကြည့်ပြီး...

“မင်း...ရင်ခုန်သွားတယ်မလား”

“ဘာလဲကွ...ခုန်စရာလား”

သူတို့နှစ်ယောက် တိုးကျိတ်ကျိတ်နှင့် ဘာပြောသလဲ လှမ်း ကြည့်နေသော ရှင်ငြိမ်းမိုးကြောင့် သူ ချွေးပြန်သွားသည်။

ဆိုင်ဖက ချောကလက်ကို ဖြည့်စားရင်း...

“သနားစရာကောင်းတဲ့ သက်မာရယ်...အဲဒါ မင်းရဲ့ ရည်းစားဟောင်း သက်မာလေ”

“ငါ့ရည်းစားဟောင်း”

ထားခဲ့သည့်ရည်းစားတွေက များလွန်းတာမို့ နာမည်ကို ရေရွတ်ကြည့်တာတောင် အမှတ်ရစိတ်က ဖြစ်ပေါ်မလား။

ဪ...ဒါကြောင့် ထိုအမျိုးသမီးကသူ့ကို တရင်းတနိုး

ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်မည်။ ကိုယ်က မမှတ်မိသည့်အတွက် စိတ်တော့ မကောင်း။

“ပြန်ကြတော့မလား”

စကားတွေ ဟိုပြောဒီပြောနှင့် အချိန်ဘယ်လောက်ရှိလွှားသည် မသိ။

ရှင်ငြိမ်းမိုးက နာရီကို ငုံ့ကြည့်မေးသဖြင့် သူတို့လည်း နာရီ ကြည့်မိတော့..

“၁၀ နာရီတောင်ခွဲနေပြီပဲ...ပြန်ချင်ရင် ပြန်ရအောင်လေ။ မိန်းကလေးတွေကို ပြန်ပို့ပေးရဦးမယ်ဆိုတော့”

“အေး”

ကိုယ်နှင့် ခင်ရာမင်ရာ အစ်မကြီး၊ အစ်ကိုကြီးတွေကို နှုတ် ဆက်ပြီး သူတို့တွေ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

တပေါင်းလပြည့်ကျော်မို့ ကောင်းကင်တွင် လမင်းကြီးသည် ‘ခုံးမျက်စ သုံးရက်လ’ ဆိုသလို ခပ်ကွေးကွေးနှင့် လင်းလက်နေ သည်။

သန်းခေါင်ယံချိန်မို့ ကြယ်များစုံနေသည်။ မောင်ရင်ဆိုင်ထမ်း ကြယ်ကလည်း ပီပြင်နေသည်။

“ပိုး...သာယာလိုက်တာ”

‘နေ့ပူညချမ်း တပေါင်းလဆန်း’ ဆိုပေမယ့် ထင်သလောက် မအေး။ နေလို့ကောင်းသည့်အချိန်။

လောကကြီးက သာယာလှပနေသည်သာမက ဘေးနားတွင် သူငယ်ချင်းတွေ စုံစုံလင်လင် ရှိနေသည်ကလည်း ပျော်စရာ

အကောင်းဆုံး။

သူငယ်ချင်းတွေ ဤကဲ့သို့ ပြန်ဆုံရလိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးမယဉ် ခဲ့ဖူးချေ။ ကိုယ်တွေ ကတိပေးခဲ့သည့်ရက်ကိုတောင် သူတို့ သတိရ ပါ့မလား စိုးရိမ်နေခဲ့သည်။

“ဒီချိန် ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ အလယ်ထဲမှာxxx စိန်ပန်းတွေ လည်း ပွင့်နေပြီကွာxxxအချိန်စကားပိုင်းများက ကုစားမစွမ်းနိုင် ပါxxxလွမ်းရယ်မပြောဘူးxxx ကျောင်းသားဘဝxxx”

ဝေယျာအောင်က ကျောင်းခန်းမထဲမှာ နားထောင်ခဲ့သည့် ‘လွမ်းရယ်မပြော’ ကို ကောက်ဆိုလိုက်သောအခါ ကျန်သည့် ယောက်ျားလေးများကလည်း လိုက်ဆိုကြသည်။

တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသော ညအခါတွင် တူညီသည့်သီချင်းသံ က သာယာစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“လွမ်းရယ်မပြောဘူးxxxကျောင်းသားဘဝ”

အခန်း (၃၀)

“တကယ်တော့ သဲစုနွေးနဲ့ ငါက မောင်နှမအရင်း မဟုတ်ဘူး... သူငယ်ချင်းတို့”

“ဟင်”

“ဘယ်လို”

“ဟေ့ကောင်”

(၂၂-၃-၂၀၀၇) တွင် သူမတို့အားလုံး ပြန်ယူရန် သတ်မှတ်ထားကြရာ စုရပ်သည် ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့အိမ် ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့အိမ်သည် ယခင်တုန်းကလို တိတ်ဆိတ်မနေတော့ချေ။ စကားပြောသံ၊ ရယ်မောသံများနှင့် သာယာနေသည်။

အဖေနှင့်အလတ်က သူငယ်ချင်းတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောလို့ရအောင် အဘွားတို့ဆီ သွားလည်ပေးနေကြသည်။ သူ ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့အိမ်သို့ ရောက်မလာနိုင်ဟု ထင်သော်လည်း ရောက်အောင်လာခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းတွေ စုထိုင်နေစဉ် ရှင်ငြိမ်းမိုးက သူတို့အတွက် ပြင်ဆင်ထားသည့် မုန့်ပဲသွားရေစာများ လာချပေးသည်။

သူနှင့်ရှင်ငြိမ်းမိုးကတော့ ခေါ်၏သို့ မခေါ်၏သို့သာဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုက်ရိုက်စကား မပြောမိကြသေးပေ။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရှင်ငြိမ်းမိုး မကြည်မှန်းသိ၍ အတင်းမပြောတော့ပေ။

သူငယ်ချင်းတွေ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်အကြောင်းတွေ ပြောကြသည်။ ငယ်ဘဝက ဖျော်ရွှင်မှုကို ပြန်လည်စားမြုံ့ပြန်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်...လက်ရှိကာလ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းထိ ပြောဖြစ်နေတုန်း။ ဘာမှမဆိုင်သောစကား သူပြောတော့ အားလုံး အံ့သြကြောင်တွေသွားသည်။

ဆိုင်ဖက...

“ဟိတ်ကောင်...မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ သဲစုနွေးက မင်းညီမ ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ်ကွာ... ဒီချိန်မှာ ငါတို့ရဲ့ဖျော်ရွှင်မှုကို တခြားကိစ္စတွေနဲ့ မရောထွေးနဲ့”

“ဟုတ်တယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး... ဆိုင်ဖနဲ့ဝေယျာအောင်... သဲစုနွေးကိစ္စ ပြောပြီးရင် ငါနဲ့ ရှင်ငြိမ်းမိုးကိစ္စ ပြောမှာ”

“အို...ဘာဆိုလို့လဲ”

“အေးလေ... နင်ကလဲ”

ကြမ်းပြင်တွင် လက်တစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်နေသော ရှင်ငြိမ်းမိုးရဲ့ကိုယ်မှာ မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ခါးခါးသီးသီး

ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ မေနှင်းကလည်း ယောင်ဝါးဝါးနှင့် ထောက်ခံသည်။

ထူးထူးခြားခြား ဝေယျာအောင် အသံတိတ်နေသည်။ လက်ဖက်သုပ်ကိုပဲ မစားဖူးသည့်အစားအစာလို ထပ်ခါထပ်ခါ ကော်စားနေသည်။

“ဆိုင်ပါတယ် ရှင်ငြိမ်း... သဲစုနွေးဟာ ကိုယ့်ရဲ့ညီမအရင်း မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ကိစ္စက ရှင်ငြိမ်းနဲ့ သိပ်ကိုဆိုင်ပါတယ်”

“နင် အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြန်ပြောနေမယ်ဆိုရင် ငါ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ရတော့မယ် ရန်မခ... အတိတ်မှာ နင်နဲ့ ငါ့ရဲ့ပတ်သက်မှုကို မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ။ အဲဒါနဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့စကားပြောပါ”

“မဟုတ်ဘူး... နင် အထင်လွဲနေတဲ့ကိစ္စကို မရှင်းပြရဘဲ ငါ ဒီကနေ့ ပြန်သွားမယ်လို့ နင် ထင်နေလား”

“အဲဒါတော့ နင့်သဘောပဲလေ”

“ရှင်ငြိမ်း”

“သူ ဘာပြောမလဲဆိုတာ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ အထူး သဖြင့် နင် နားထောင်ဖို့လည်း လိုတယ်။ ရှင်ငြိမ်းမိုး... နားထောင် လိုက်ပါ”

“ဝေယျာအောင်”

ရန်မခနှင့်ပတ်သက်လျှင် ရှင်ငြိမ်းမိုးဘက် အစဉ်သဖြင့်ရှိနေ တတ်သော ဝေယျာအောင်ရဲ့တိုက်တွန်းမှုက သူမကို တုန်လှုပ်သွား စေသည်။

“ကိုယ်ပြောမှာကို ခဏလေး သည်းခံပြီး နားထောင်ပေးပါ။

ပြီးရင် မင်းကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပါ”

ရန်မခမှာလည်း နင်နဲ့ငါပြောလိုက်၊ မင်းနှင့်ကိုယ်ပြောလိုက် စကားလုံးတွေ ရောထွေးနေသည်။

“ခဏဖြစ်ဖြစ် နားထောင်လိုက်ပါဟာ... အခု ဒီနေ့ဟာ ငါတို့ရဲ့ အပျော်ရွှင်ဆုံးအချိန်ပါ။ နင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ခံစားချက် ကြောင့် ဒီရဲ့ပျော်ရွှင်မှု ခံစားခွင့်ဆုံးသွားမယ်ဆိုရင်တော့ ဝမ်းနည်း စရာကောင်းမှာပဲ”

မေနှင်းရဲ့စကားက တိုက်တွန်းမှုတစ်ဝက်၊ ခြိမ်းခြောက်မှု တစ်ဝက်ပါနေသည်။

ရှင်ငြိမ်းမိုး နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ရန်မခက ငြိမ်သက်သွားသော ရှင်ငြိမ်းမိုးကို ကြည့်ပြီး...

“မင်းနဲ့ကိုယ် ချစ်သူဖြစ်သွားတာကို အိမ်က သိသွားတယ်။ အဆိုးဆုံးကတော့ မေမေပေါ့”

သူ့အိမ်က မသိဘဲ ရှင်ငြိမ်းမိုးတို့ဇာတ်လမ်း ပြီးခဲ့သည်ဟု အောက်မေ့မိခဲ့သည်။

“မင်း... ကိုယ့်ကို ပြောခဲ့တယ်လေ။ ကိုယ့်မိဘတွေက မင်းကို မတူမတန်သလို လာပြောခဲ့ရင် သူတို့ကိုသာမက ကိုယ့် ကိုယ်ပဲ အရမ်းမုန်းသွားမှာပဲဆို”

“.....”

“ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ် မင်းကို ပြောရက်ပါ့မလဲ။ အဲဒါကြောင့် သတ္တိမရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းရဲ့အမုန်းတွေ ခံရမှာကို ကိုယ် စိုးကြောက်ခဲ့တာ။ သဲစုနွေးဆိုတာ ကိုယ်တို့နဲ့ သွေးမတော်ဘူး။

မေမေက ကိုယ့်ကို သဲစုနွေးနဲ့ပဲ သဘောတူတယ်။ လက်မခံလိုက်တော့ ရှင်ငြိမ်းမိုးကို ပိုးမိုးပက်စက် သွားပြောပစ်မယ်တဲ့”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်”

သူမ မျက်လုံးဝိုင်းနှင့်မော့ကြည့်တော့ သူက ခေါင်းညိတ်သည်။

“မင်းက မင်းရဲ့ဘဝ၊ မင်းရဲ့သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားတယ်။ မေမေ လာပြီးပြောလိုက်ရင် မင်း မခံချင်စိတ်တွေ၊ ဒေါသတွေနဲ့ ခံစားရမှာ။ နောက်... အလွှာမတူဘူးဆိုတဲ့ သိမ်ငယ်စိတ်နဲ့ အားငယ်ရမှာ။ အဲ့ဒါတွေကို ကိုယ် ဘယ်မြင်ရက်ပါ့မလဲ”

သိမ်မွေ့သော သူ့စကားသံကြောင့် ရှင်ငြိမ်းမိုး ခေါင်းအလိုလို ငုံ့သွားမိသည်။

တခြားသော သူငယ်ချင်းတွေက နားထောင်သူ၊ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေ။ ဝေယျာအောင် ရန်မခအပေါ် ဒေါသထွက်တော့ပုံကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ရန်မခ ရှင်းပြခဲ့ပုံရသည်။

“ကိုယ်မှ သဲစုနွေးကို လက်မထပ်ချင်တာ။ ပြီးတော့ ညီမလေးလိုပဲသိလာတော့ ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်မှာလဲ။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ခံစားချက်တွေ လွန်ဆွဲနေတယ်။ သူ့ကို မယူဘူးပြောရင် မင်းကို ရန်တွေမယ်။ သူ့ကိုယူဖို့တော့ လုံးဝ...လုံးဝ စဉ်းစားမရဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်မေမေနဲ့ အပေးအယူတစ်ခုလုပ်ခဲ့တယ်”

စကားရပ်လိုက်သဖြင့် မော့ကြည့်မိပြန်သည်။ ဤနေရာတွင် သူနှင့်သူမ နှစ်ယောက်တည်းရှိနေသလို သူ

အကြည့်က သူမဆီတွင် စူးစူးနစ်နစ် ရှိနေခဲ့သည်။

သူ့ရဲ့အကြည့်ကို ကြာကြာရင်မဆိုင်ရဘဲ မျက်လုံးတွေ တိမ်းဖယ်လိုက်မိသည်။ မုန်းတယ်...မုန်းတယ်ပြောနေရင်းနှင့် သတိရတတ်ခဲ့တာ သူမ။ သူ့ကိုတွေ့လျှင် မတုန်လှုပ်စေရဘူးဟု ထိန်းချုပ်ခဲ့ပေမယ့် တွေ့တာနှင့် ရင်တွင် တလှုပ်လှုပ်ဖိုလှုပ်ခဲ့တာ သူမ။

ဪ...တကယ်တမ်းကျတော့ သူ့ကိုမှ ပစ်ပစ်ခါခါ မမုန်းနိုင်ခဲ့ဘဲကိုး။

သူက ကိုယ့်ကို တကယ်ပစ်သွားခဲ့လျှင်တောင် မုန်းလျက်နှင့် သတိရနေမိခဲ့တာ သူမပဲလေ။

“သဲစုနွေးနဲ့ သဘောတူတယ်လို့ လုံးဝ မပြောနဲ့ မေမေ... ရှင်ငြိမ်းမိုးကို လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုရင် သား သူနဲ့ လမ်းခွဲပေးမယ်လို့ အပေးအယူလုပ်ခဲ့တာ”

“ဪ...”

“အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်ငယ်သေးတယ်၊ ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ မင်းကို ရှာကျွေးနိုင်ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားက ဝတ္ထုထဲကစကား။ လက်တွေ့မှာ အဲဒီလောက်ထိ မလွယ်ဘူး။ ကိုယ်က ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ အိမ်ပေါ်ကဆင်းတော့ကော မင်း လက်ခံမလား”

သူမ လက်မခံဘူးဆိုတာ သူ သိနေသည်ပဲ။

ဂုဏ်သိက္ခာနှင့်မာနကို ကိုယ့်ရဲ့အသက်လို သဘောထားတဲ့ သူမက မိဘက သဘောမတူတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဆီးကြိုနေမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း သူ ကောင်းကောင်းသိနေသည်။

“ပြောရရင် ကိုယ် ပရိယာယ်သုံးခဲ့တာပါ။ မင်းကို တစ်နေ့

မှ မေ့မရခဲ့ပါဘူး။

“ဟေး”

“အို”

မေနှင်းတို့က ထအော်တော့ သူမ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ခေါင်းပဲ တွင်တွင်ငုံမိသည်။

ပြီးမှ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲတည်ကာ သူ့ကို ရင်ဆိုင်ကြည့်လိုက်သည်။

သူက သူမကို အချစ်တွေ ပျော်ဝင်နေသော မျက်လုံးတွေနှင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်နေသည်။

“ယုတ္တိတော့မရှိဘူး ရန်မခ...ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဆိုရင်တော့ သိပ်လှတဲ့ ဇာတ်သိမ်းတစ်ပုဒ်ပဲ...မေ့မရခဲ့ပါဘူးဆိုတဲ့လူက (၁၀)နှစ်ကြာ တို့တွေပြန်တွေ့ဆုံချိန်မှာ ပြောတယ်ဆိုတော့ ပွဲလန်တုန်း ဖျာခင်းတာပဲ။ ချော်လဲရောထိုင်နေတာပဲ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်...အဲဒီအချိန်က နင် ငယ်သေးလို့ထား။ နင် ကျောင်းပြီးတော့ ငါ့ကို ဆက်သွယ်ခဲ့လို့လား။ ငါ့ကို မဟုတ်ရင် တောင် သူငယ်ချင်းတွေကို ဆက်သွယ်ခဲ့လို့လား”

“မန္တလေးမှာတုန်းက...”

“မန္တလေးမှာဆိုတဲ့စကားကို ထည့်မပြောနဲ့...အဲဒီတုန်းက တွေ့တာကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်တွေတာ”

“တိုက်ဆိုင်တာမဟုတ်ဘူးဆိုရင်ကော”

ရဲရဲရင့်ရင့် ပြောလိုက်တာမို့ ရှုပ်ငြိမ်းမိုး မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

မေနှင်းက ပြုံးစိစိနှင့် အနေခက်သလို ထိုင်နေသည်။ ရှင်ငြိမ်းမိုး ယခုထက်ထိ ချစ်ခင်စိတ်ရှိနေသော ဝေယျာအောင်မှာလည်း ခေါင်းကုတ်ခြေကုတ်နှင့် ထိုင်ရမလို၊ ထရမလို ဖြစ်နေသည်။

ဆိုင်ဖဦးကတော့ သူမတို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန်ပြောနေကြတာကို သဘောကျသည့်ဟန်နှင့် ပြုံးစိစိ။

“အဲဒါဆို...မင်း သက်သေပြလိုရနိုင်လို့လား”

“မင်း ဝင်မပါစမ်းပါနဲ့ ဆိုင်ဖရာ”

ဒီလိုနေရာမှာ ဝါသနာပါပုံနှင့် ပြုံးစိစိ ဝင်မေးလိုက်သော ဆိုင်ဖကို ဝေယျာအောင်က ဆွဲထားသည်။

“သိပ်ရတာပေါ့”

ရန်မခက ဆိုင်ဖကို လှည့်ပြောပြီး ‘ခဏနော်’ ဆိုပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်သွားသည်။

သူငယ်ချင်း (၄)ယောက် အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြသည်။

“မိန်းမ...တော်တော်ကို အုမြူးနေတယ်”

“အမလေး...ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ပြုံးတာကို အိုးမလုံအုံပွင့်မလုံတဲ့အိုး တုတ်နဲ့ထိုးနေတယ်”

“ကောင်မစုတ်နော်”

“ဝေယျာအောင်...နင် ဒါတွေသိပြီးသားပေါ့”

“အင်း”

“ကောင်စုတ်...ငါတို့တောင် မပြောဘူး”

“သူက နင်တို့ကို surprise လုပ်ချင်လို့တဲ့”

မေနှင်းရဲ့စကားကို ဝေယျာအောင်က အသက်မပါသလို

ဖြေသည်။ ရီဝေဝေဖြစ်နေသော ဝေယျာအောင်ရဲ့အကြည့်တွေကို သူမ ရင်မဆိုင်ရဲ။

ဒီနေ့ ဝေယျာအောင် သောက်ခဲ့လို့ ရီဝေတာမဟုတ်ဘဲ ခံစားချက်များစွာကြောင့် ရီဝေဝေဖြစ်နေတာကို သူမ သဘောပေါက်ပါသည်။

“နောက်ဆုံးတော့ ငါက တစ်ခုလပ်၊ အရက်သမားဆိုတာပဲ အဖတ်တင်ခဲ့ရတယ်။ နင်နဲ့ရရင် ငါ ဒီလိုဘဝ ဘယ်တော့မှမရောက်ဘူး။ မုန်းတယ်...ရန်မခကို မုန်းတယ်။ ဒီကောင့်ကို တွေ့ရင် ငါ့လက်နဲ့ သတ်မယ်”

“သူငယ်ချင်းရေ...”

ထိုသို့ ကြီးဝါးခဲ့သည့်သူ။ ယခုတော့လည်း ငယ်သူငယ်ချင်း သံယောဇဉ်နှင့် သူ့မမှာ ဘာဆိုဘာမှမလုပ်နိုင်။ ရေငုံနှုတ်ပိတ်ထားရရှာသည်။

သူ့ရဲ့ဝေဒနာကို ခံစားမိတဲ့ ရှင်ငြိမ်းမိုးမှာ ပျော်မယ်ဆိုရင် တောင် ကောင်းစွာ ပျော်နိုင်မည်မဟုတ်။

ရန်မခ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာတော့ ဘာမှမပြောဖြစ်တော့။ သူ့လက်ထဲတွင် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်အမည်း ကိုင်လာသည်။

သူမတို့ဘေးနားတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး အိတ်ထဲကပစ္စည်းကို ထုတ်လိုက်စဉ်...

“အို...”

“ဟင်...”

မေနှင်းနှင့်သူမ ပေပါစက္ကူလှလှနှင့်ထုတ်ထားသော ပါဆယ်

ဗူးကို အံ့သြမယုံနိုင်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီနှစ်အတွက် ပါဆယ်ထုပ်ကို ကိုယ်တိုင်ပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ”

“အရင်...အရင်တုန်းက”

“ဟုတ်တယ်...အဲဒါ ငါပဲ”

“တ...တကယ်လား...ရန်မခ...ရှင်ငြိမ်းမိုးဆီ သူ့မွေးနေ့ရောက်တိုင်း ပါဆယ်ထုပ် အမြဲတမ်းပို့နေတဲ့သူက နင်ပေါ့... အိုးမထင်နိုင်စရာပဲ”

ရှင်ငြိမ်းမိုး သူတို့တွေကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပေ။ သူ့ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ ပါကင်ဘူးထဲက တစ်စုံတစ်ရာကိုမြင်လျှင် သိနိုင်တာမို့ ပေပါစက္ကူတွေကို ဖြစ်သလို မြန်မြန်ခွာလိုက်သည်။

ရန်မခမှအပ အားလုံး ရှင်ငြိမ်းမိုး ဖွင့်နေသောဗူးကို စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

ဗူးထဲကထွက်လာသောပစ္စည်းကို ရှင်ငြိမ်းမိုး စိတ်မဝင်စား။ ပန်းနုရောင်ကဒ်ပြားနှင့်ရေးထားသောစာကိုသာ စိတ်ဝင်တစား ဖတ်လိုက်မိသည်။

Happy Birthday Shin Nyein Moe ,

"I can love anyone like the way I loved you but no one can love you the way I did..."

Your lover

“အိုး.....”

“ဘာလဲ...ယုံပြီလား”

“တ...တကယ်...တကယ်ပဲ နင်လား”

“မယုံသေးဘူးလား”

တုန့်တုန့်လှုပ်လှုပ်နှင့်မေးတော့ သူက သူမဘေးနားသို့ရောက်
အောင် တိုးရွေ့ထိုင်ရင်း မေးသည်။ အသားချင်းထိကပ်သွားသည်။
လက်ဖဝါးချင်း ထပ်တူကျသွားသည်။ ထိုအချိန်ထိ သူမမှာ
ယုံကြည်နိုင်ခြင်း မရှိသေးပေ။

“ဒါ...အိပ်မက်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ရှင်ငြိမ်းရယ်”

တုန့်လှုပ်နေသော ရှင်ငြိမ်းမိုးကို သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အနွေးဓာတ်
ပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်...သူများအိမ်ပေါ်တက်ပြီး အိမ်ရှင်ကို အပိုင်
ကြံနေတာတော့ အလုပ်မဟုတ်သေးဘူးနော်”

“ဟာ...မင်းကလဲ”

ဝေယျာအောင်စကားကြောင့် ရှင်ငြိမ်းမိုး ရှက်ပြီး ရန်မခကိုယ်
ကြီးကို တွန်းဖယ်မိသည်။

သူမရဲ့အကြည့်က မေနှင်းနှင့်ဆိုင်ဖဲ ကိုင်ထားသောပစ္စည်း
လေးဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

“ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ...ရန်ရယ်”

မေနှင်းရဲ့လက်ထဲကပစ္စည်းကို လှမ်းယူပြီး ပြောမိသည်။
မေနှင်းက ဆိုစ်ဖဲကို မျက်စပစ်ပြသည်။

အရုပ်ကလေးမှာ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးနှစ်ယောက်တို့ရုပ်
ဖြစ်သည်။ အဘိုးကြီးက မာဖလာနှင့်တောင်ဝှေးနှင့်ဖြစ်ပြီး အဘွား

ကြီးက အဘိုးကြီးရဲ့လက်ကို ချိတ်၍ မော့ကြည့်နေသည့်ပုံ ဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်ကို ကျေပါတော့နော်”

“ကျေပါတယ်...ရှင်ငြိမ်းကိုယ်တိုင် မုန်းတယ်ပြောခဲ့ပေမယ့်
ရန်ကို တစ်နေ့မှ မေ့မရခဲ့ပါဘူး”

“ရှင်ငြိမ်းရယ်”

တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် မြဲမြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်
တော့...

“မင်းတို့...အခုလို အဆင်ပြေသွားတာမြင်တော့ ငါ ဘယ်လို
ပြောရမှန်းမသိအောင် ပျော်တယ်ကွာ...ငါ တကယ်ပြောတာပါ”

မျက်ရည်တွေ ဝေသီနေသော ဝေယျာအောင်ကိုကြည့်ပြီး
ရှင်ငြိမ်းမိုး မျက်ရည်တွေ မခိုင်တော့ပေ။ ချစ်ခင်သူနှင့် မမျှော်လင့်
ဘဲ နီးစပ်ခွင့်ရ၍ ပျော်မိသော်လည်း ချစ်သူငယ်ချင်းရဲ့ဝေဒနာကို
မြင်ရက်နှင့် မမြင်အောင် လုပ်နေရသည့်အဖြစ်ကို ရင်နာမိသည်။

သူငယ်ချင်းရယ်...ချစ်နှစ်သက်တဲ့သူနဲ့ ကွေကွင်းရတဲ့ဒုက္ခ
မချစ်နှစ်သက်တဲ့သူနဲ့ ပေါင်းဖက်ရတဲ့ဒုက္ခကနေ ဘဝဆက်တိုင်း
ကင်းဝေးပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းပေးပါတယ်ဟယ်...။ ။

လှိုင်းကြူဖြူ (လားရှိုး)

